

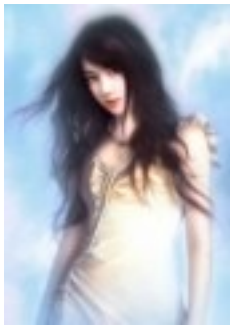
Thượng Tình: Chạy Đi Cho Thoát

Contents

Thượng Tình: Chạy Đi Cho Thoát	2
1. Chương 1: Siêu Lừa Đảo Tái Xuất.	2
2. Chương 2: Kẻ Dẫn Độ Tội Phạm	5
3. Chương 3: Ai Mới Là Anh Hùng?	8
4. Chương 4: Chuột Sập Bẫy	12
5. Chương 5: Người Đàn Ông Nguy Hiểm	16
6. Chương 6: Hóa Thân Làm Thẻ Mạng.	19
7. Chương 7: Lăn Đầu Chạm Mặt.	21
8. Chương 8: Phát Súng An Phạm.	26
9. Chương 9: Bữa Tiệc Của Kỷ Gia.	28
10. Chương 10: Âm Mưu Thật Sự.	32
11. Chương 11: Kẻ Âm Sát	35
12. Chương 12: Pha Cứu Nguy Bất Ngờ,	38
13. Chương 13: Quá Trễ Để Hối Hận.	40
14. Chương 14: Chiến Dịch.	44
15. Chương 15: Nội Gian.	46
16. Chương 16: Ngải Nghị Sĩ.	49
17. Chương 17: Đồ Của Tôi.	52
18. Chương 18: Người Phụ Nữ Duy Nhất.	55
19. Chương 19: Đụng Độ Fbi.	57
20. Chương 20: Đụng Độ Fbi (f2)	59
21. Chương 21: Đụng Độ Fbi (f3)	61
22. Chương 22: Nguy Kịch.	63
23. Chương 23: Hành Động Bất Ngờ.	66
24. Chương 24: Hành Động Bất Ngờ (f2)	68
25. Chương 25: Sự Chờ Đợi.	70
26. Chương 26: Màn Thách Thức.	72
27. Chương 27: Kẻ Nấp Trong Bóng Tối.	75
28. Chương 28: Phá Vỡ.	77
29. Chương 29: Bao Vây (f1)	80
30. Chương 30: Bao Vây (f2)	82
31. Chương 31: Ngày Gặp Lại.	84
32. Chương 32: Thân Phạm Thật.	87
33. Chương 33: Kế Hoạch Thật Sự.	89
34. Chương 34a: Vào Ngục Tối.	91
35. Chương 34b: Vào Ngục Tối (2)	93
36. Chương 35: Cơ Hội Trốn Thoát.	95
37. Chương 36: Chôn Vùi	97
38. Chương 37: Mục Tiêu Duy Nhất	99
39. Chương 38: Căn Phòng Kỳ Lạ	100
40. Chương 38 - 2:	102
41. Chương 39: Mười Lăm Năm Trước.	103

42. Chương 40: Khám Bệnh	105
43. Chương 41: Kế Hoạch Mờ Ám	107
44. Chương 42: Hậu Hoa Viên	109
45. Chương 43	111
46. Chương 44: Cận Đích.	113
47. Chương 45: Nguyên Nhân Từ Đâu	114
48. Chương 46: Thân Phận Bối Gia (1)	116
49. Chương 47: Dụ Tình.	118
50. Chương 48: Tư Cách Phu Nhân. (1)	120

Thượng Tình: Chạy Đi Cho Thoát

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn Tình, Tổng Hợp, Truyện Tự Sáng Tác Cô là một tên lừa đảo siêu hạng, nổi tiếng với nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-tinh-chay-di-cho-thoat>

1. Chương 1: Siêu Lừa Đảo Tái Xuất.

Nơi mặt trời ấm áp phủ kín vạn vật, ngay tại trung tâm thủ đô Tokyo. Toà thị chính cao cao tại thượng, được tạo thành từ khối kiến trúc mạnh mẽ phái Gothic Châu Âu, ngạo nghễ đứng giữa đất trời phản chiếu ánh dương qua lớp cửa kính.

Trước cổng toà thị chính, hai hàng người mang âu phục đen chỉnh tề xếp hàng ngay ngắn. Hành lễ cúi chào Ojigi với góc cúi bốn mươi lăm độ.

Người được đặc biệt nhiều người cúi đầu như vậy là một người phụ nữ thân phục Kimono truyền thống màu đỏ với những viền hoa đào. Lớp lụa phản chiếu óng ánh dưới mặt trời càng tăng lên làn da trắng nõn, ôm lấy thân hình ngọc ngà quý phái. Mái tóc đen búi cao được cố định bằng một chiếc kẹp hình chiếc lá. Khuôn mặt người phụ nữ không còn trẻ, đã tầm tuổi trung niên. Một vài nếp nhăn ẩn hiện sau đuôi mắt nhưng vẫn không thể che dấu một nhan sắc mỹ miều.

Đôi môi được tô đậm bởi sắc son đỏ khê dẫn ra một nụ cười hiền từ, nâng một tập tài liệu được bọc trong túi gọn gàng lên ra vẻ lo âu:

“Làm khó mọi người rồi.”

Nghे người phụ nữ lên tiếng, đám người âu phục lập tức đáp lời, lễ độ nói:

“Được hỗ trợ vì dự án của phu nhân là niềm hân hạnh của phòng tài chính.” Trưởng phòng tài chính nâng một chiếc vali lên. Người phụ nữ mỉm cười đôn hậu, bàn tay khả ái đón lấy chiếc vali, khe khẽ nói:

“Việc tốt hôm nay, tôi sẽ nói cho ngài Thống Đốc biết. Mọi người đã vất vả rồi.”

Đám người âu phục nghe vậy, ánh mắt liền phát sáng, lần nữa cúi gập người.

“Được phu nhân cùng ngài Thống Đốc để tâm là vinh hạnh của phòng tài chính.”

Người phụ nữ mỉm cười ý vị, bước chân ngọc ngà nhẹ nhàng bước đến một chiếc xe sang trọng. Một người phụ nữ mang trang phục vệ sĩ từ trên xe bước xuống, mở cửa đón vị phu nhân kia lên xe. Trước khi cửa đóng lại, vị phu nhân còn không quên đưa tay nhẹ nhàng vẫy hai cái.

Thong dong lãnh đạm, lại cao quý khó chạm vào, khiến cho đám người kia càng thêm cung phục cúi đầu:

“Cung tiễn phu nhân!”

Chiếc xe sang trọng nổ máy rồi từ từ lướt đi, biến mất nơi con đường tấp nập.

“Quả nhiên là phu nhân ngài Thống Đốc, khí chất tao nhã lễ độ như vậy, thực ghen tỵ.” Một người trong đám âu phục nhìn theo bóng xe lên tiếng.

“Người ta là phu nhân, ngay cả đầu tư kinh doanh cũng ra tay rất hào phóng.” Trưởng phòng tài chính nhìn hợp đồng trong tay không khỏi cảm thán.

“Một khoản đầu tư lớn như vậy cũng không cần ngài Thống Đốc ra mặt mà tự mình làm, đúng là lời đồn phu nhân chỉ là bình hoa bên cạnh ngài Thống Đốc chỉ là lời đồn.”

“Đúng đúng, nói năng nhẹ nhàng lại sắc sảo như vậy, bình hoa là bình hoa thế nào?”

...

Cứ như thế mỗi người đỡ một lời cho đến khi một chiếc xe khác đỗ xuống ngay trước cổng toà thị chính. Nhận ra xe quan, đám người phòng tài chính lập tức cúi đầu.

“Ngài Thống Đốc! Phu nhân!”

Một người trong đám người lúc này cả kinh lên tiếng. Mắt không rời khỏi người phụ nữ đang khoác tay người đàn ông già béo bước xuống xe.

Người phụ nữ kia đích thị là vị phu nhân vừa rời đi chưa đầy ba phút. Nhưng trong thời gian ngắn như vậy, sao có thể thay trang phục Kimono cổ điển thành một bộ váy dạ hội, lại đi ngược đường nhanh như vậy?

“Mấy người đây là làm sao? Có chuyện gì lại nhìn phu nhân ta như vậy?” Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của đám người kia, Thống Đốc không vui nói.

“Thưa...vì phu nhân trở lại hơi sớm nên chúng tôi bất ngờ, sinh ra mạo phạm...” Trưởng phòng lên tiếng.

“Tôi trở lại sớm? Đây là có ý gì?” Vị phu nhân lên tiếng.

Trưởng phòng tươi cười nói: “Phu nhân trên đùa chúng tôi rồi, cách đây một tiếng đồng hồ. Phu nhân còn cùng chúng tôi ký giao dịch tài sản cơ mà.”

“Giao dịch tài sản?” Thống Đốc cùng Phu nhân kinh ngạc nhìn nhau.

“Ngài Thống Đốc vừa đón tôi từ Osaka lên, một tiếng trước còn ở trên xe. Nào có chuyện ký giao dịch tài sản?” Vị phu nhân đáp trong nghi hoặc.

“Đúng là vậy. Ở đây có hiểu lầm gì chẳng?” Thống Đốc lên tiếng khẳng định.

Khuôn mặt của đám người kia bắt đầu có chuyển biến rõ rệt. Trưởng phòng thu lại trấn tĩnh, vội vàng lật hợp đồng, trưng ra trước mặt hai vị kia:

“Đây rõ ràng là chữ ký của phu nhân, có cả thẻ ngành của ngài Thống Đốc đưa ra đảm bảo. Sao có thể...”

Vị phu nhân kia chụp lấy bản hợp đồng. Trên đó quả nhiên là chữ ký của bà cùng thẻ ngành của Thống Đốc, hợp đồng này có giá trị lên đến mấy tỷ. Phu nhân thoáng chốc mặt đã cắt không còn giọt máu:

“Không phải tôi.” Lại nhìn Thống Đốc: “Không phải em, ngài biết, em sẽ không có lá gan vay một khoản lớn như vậy...”

“Phu nhân nói gì vậy...Vừa nãy phu nhân còn hứa sẽ nói và lời tốt đẹp...” Trưởng phòng tài chính cùng đám người tái mét mặt, miệng run run: “Không...không lẽ người đó...là giả?”

Thống Đốc nhú mào một cái, giằng lấy hợp đồng, lật lui lật tới coi thật kĩ. Bất ngờ, một tờ giấy nhỏ được cắt thành hình thiêu thân rơi ra.

Thống Đốc hít sâu một cái, mới run run cúi người nhặt lấy tờ giấy thiêu thân đó lên, ở giữa cánh có ghi một hàng chữ nhỏ:

“Ai mạnh như hổ, bướng như dê, tham như sói, cứng đầu không thể sai khiến được, đều chém tuốt. Là ta thay trời hành đạo. Ngài Thống Đốc đã đủ hứng thú hay chưa? – Ephemera.”

Bàn tay to béo của Thống Đốc run run, khuôn mặt béo thịt tím tái dậm chân một cái rống lên:

“Ephemera!!! Tao sẽ tìm ra mày!!!!”

Vị phu nhân mặc Kimono lúc nãy từ khi nào đã cùng nữ vệ sĩ kia chuyển sang một chiếc Mazda RX7 màu xám, chiếc xe sáng bóng, chói lọi như một quả cầu bạc lướt trên đại lộ thủ đô xa hoa không kém phần cổ điển của đất nước Nhật Bản.

Ở ghế sau, bộ Kimono bó chặt soạt một tiếng liền rơi xuống, lộ ra thân hình gọn gàng kiêu diễm. Bàn tay linh hoạt kéo một lớp da từ chiếc cổ trắng ngần. Một động tác nhẹ nhàng đã kéo đi mặt nạ da người rời khỏi khuôn mặt kia. Lộ ra dung nhan như ngọc của một cô gái đôi mươi.

Đôi mắt trong như một giọt sương sớm, con ngươi đen linh hoạt. Mũi thanh gọn, đôi môi cong kiêu ngạo. Ngũ quan đủ để tạo nên một tuyệt thế giai nhân.

Nữ vệ sĩ ngồi phía trước nhìn người đằng sau vô tư thay một bộ đồ rộng rãi thoải mái thì cười nhẹ:

“Tư Mạn, phi vụ này của chị đủ để tiêu xài suốt mấy năm. Không lẽ định nghỉ hưu sớm?”

Tư Mạn xoa mái tóc được búi cao xuống, lấy chiếc kẹp hình chiếc lá kia gọn gàng buộc lấy một ít tóc sau đầu đáp:

“Hiểu Khiên à, chị đã cật lực làm việc suốt mười năm nay, đến lúc phải nghỉ ngơi một thời gian sẽ sớm trở lại, sao em lại nỡ kêu chị về hưu hả?”

Hiểu Khiên giảm tốc, để chiếc xe chậm rãi như có như không lướt đi, vẻ mặt nghiêm túc: “Chị đã đắc tội đến Chính Phủ năm nước lớn, còn có vài tổ chức xã hội đen vẫn đang truy lùng chị. Vậy mà chị còn nhõn nhõn như không có gì, em thật phục chị đấy.”

Tư Mạn cười cười, mở vali kiểm tra một đồng tiền còn mùi mới được gói cẩn thận đáp: “Chị không liều thì làm sao tồn tại trong giới này được. Ephemera này làm được thì trốn được, giải thì đến đây mà bắt chị.”

“Chị thật là...” Hiểu Khiên bất lực lắc đầu: “Trên thế giới này, ngoài em ra còn có ai có thể biết được dung nhan thật của chị chứ. Đến khi nào chị mới truyền thụ thuật hóa trang cho em đây?”

Tư Mạn đóng vali, mở bọc ghế, lộ ra một khoảng trống nhỏ chứa hai cái vali khác, cô thuận tay nhét thêm chiếc vali kia vào rồi đóng lại, thông thả tựa vào ghế đáp:

“Thuật hóa trang này chị cũng rất muốn truyền thụ cho em, chỉ là năm đó chị đã hứa với thầy, sẽ không bao giờ dạy cho người khác. Em biết rõ chị rất coi trọng chữ tín. Không thể phá bỏ lời hứa này với người thầy chị quý trọng nhất được.”

“Em biết ngay mà. Câu này chị đã nói mấy năm rồi, không chán à?” Hiểu Khiên bĩu môi ra vẻ giận dỗi.

“Em đã biết rõ câu trả lời là như vậy, hỏi hoài không chán à?” Tư Mạn lười biếng nằm dài đáp.

Hiểu Khiên nhún vai ra vẻ không quan tâm nữa. Cô biết rõ Tư Mạn trọng tình trọng nghĩa như thế nào. Bao năm qua, dùng đủ mọi cách cũng không thể khiến Tư Mạn mở miệng.

“Còn phi vụ của em thì sao? Kế hoạch làm gián điệp như thế nào rồi?” Tư Mạn mở hộp nhỏ bên cạnh cửa, lấy ra một thanh chocolate, vừa nhai vừa hỏi.

Bóng lưng Hiểu Khiên hơi cứng lại, lặng yên hồi lâu mới đáp: “Đây có lẽ là vụ cuối cùng của em.”

“Ý gì?” Tư Mạn nhú mày, cô em gái này sao lại nghiêm túc như vậy?

“Tư Mạn, năm đó chị nợ em, có phải là sau này, dù có chuyện gì xảy ra, chị cũng sẽ tìm cách trả cho em đúng chứ?” Hiểu Khiên không quay đầu, chỉ lặng lẽ lái xe. Chết giọng có chút trầm xuống.

“Bất cứ chuyện gì em yêu cầu. Chị sẽ thực hiện.” Tư Mạn nhận ra Hiểu Khiên hôm nay có gì đó không ổn. Hiểu Khiên và cô năm mười hai tuổi đã trốn khỏi tổ chức gián điệp. Hơn mười năm qua, cả hai đều nương tựa vào nhau mà sống, tuy không có máu mủ, nhưng đối với Tư Mạn, Hiểu Khiên chính là em ruột của cô. Người hiểu rõ Hiểu Khiên nhất vẫn là cô. “Không phải, em tính làm chuyện gì liều lĩnh đấy chứ?”

Bả vai Hiểu Khiên hơi run, tựa như bị nói trúng, cô cười gượng đáp:

“Chị nghĩ nhiều quá rồi, lá gan của em đâu có lớn như chị.” Nói rồi lập tức rồ ga, tăng hết tốc lực phóng về ngoại ô, lách qua từng chiếc xe trọng tải trên đường không chút biến sắc.

Tư Mạn ngồi sau, thắt kinh đóng chốt dây an toàn, xanh mặt nhìn đường hun hút biến mất. Tốc độ kinh người, tay đánh vô lăng điêu luyện như diễn xiếc, thành công khiến Tư Mạn sợ xanh mặt.

Chết toi, cô em Hiểu Khiên của cô mỗi lần tâm trạng bối rối đều đặc biệt thích liều mạng với thần tốc độ. Mà cô thì nào dám lên tiếng ngăn cản, phá hoại tâm trạng đua tốc độ của Hiểu Khiên không khác gì muốn đi uống trà cùng tử thần.

Chết tiệt, chiếc xe này cô vừa mua chưa lâu, những chiếc cũ đã bị Hiểu Khiên phá tan nát rồi. Không phải lần này lại bắt cô mất công mua chiếc khác nữa chứ.

Kết!!!

Chiếc xe yêu kiều, sang trọng nhanh như một tia chớp kêu lên một tiếng liền dừng lại bên một tòa nhà cao ốc. Hiểu Khiên cởi dây an toàn quay đầu nhìn Tư Mạn đang điều hòa nhịp thở vì cuộc đua vừa nãy nói:

“Cảm ơn chị đã cho em đi nhờ.” Nói rồi liền nhảy xuống xe, vội vàng rời đi.

“Khoan đã! Hiểu Khiên!” Tư Mạn bước vội xuống xe, muốn tóm Hiểu Khiên lại nói vài câu nhưng Hiểu Khiên đã bước vào tòa nhà, còn không quên quay đầu vẫy tay chào cô: “Em sẽ trở lại.”

Tư Mạn đứng giữa đường phố lớn tấp nập người qua, lặng mình nhìn bóng Hiểu Khiên khuất sau cánh cửa lớn. Trong lòng liền nổi lên dự cảm không lành.

Cứ như rằng đây là lần cuối chị em họ hội ngộ.

2. Chương 2: Kẻ Dẫn Độ Tội Phạm

FBI. Cái tên mà mỗi khi nhắc đến, đều khiến đám tội phạm đều có chút giật mình, có chút run sợ với hàng ngàn chiến tích dẫn độ tội phạm trên thế giới chính là cục điều tra liên bang trực thuộc bộ tư pháp Hoa Kỳ.

Nơi trụ sở của cục tọa lạc tại Washington D.C, bên ngoài mặt trời lên cao, trời trong mây trắng, nắng ấm chan hòa thì bên trong tổng cục lại hoàn toàn đối lập. Lạnh lẽo âm u, lại tràn ngập sát khí.

Phòng họp hôm nay đặc biệt tập hợp các thành viên chủ chốt của cục. Từ tổng cục trưởng cho đến những đặc vụ ưu tú nhất. Cuộc họp khẩn này khiến cho người ta liên tưởng đến một trận bão táp.

Tổng cục trưởng Evan mặc cảnh phục, vẻ mặt nghiêm nghị không dấu chút giận, chỉ tay lên máy chiếu đang trình những bản hợp đồng cùng bất động sản bị thu mua một cách bí ẩn, kế tiếp đó là hình ảnh những người đàn ông, phụ nữ có hình dáng khác nhau.

“Tôi đã cho các cậu một tháng để bắt Ephemera về đây. Vậy mà các cậu một chút manh mối cũng không có, để cho tên này có thể tiếp tục lừa gạt đến cả Chính phủ. Cục nuôi các cậu để nhìn Ephemera nhớn như vậy hả???”

Tiếng quát cao vút kèm theo nộ khí thành công khiến cho chúng nhân có mặt trong phòng họp kinh hồn bạt vía, mặt cũng nghiêm trang tỏ rõ sự hối lỗi bất lực.

“Cục trưởng, xin ngài bớt giận. Ephemera rất giỏi hoạt, chưa từng để lộ bất kỳ thông tin nào. Đừng nói đến dung nhan thật, ngay cả giới tính cũng không biết. Các đặc vụ không khỏi mò kim đáy bể.” Phó cục trưởng Henry ngồi bên cạnh lên tiếng xoa dịu cơn nóng giận kia.

“Đúng là như vậy. Người này mỗi lần ra tay đều cải trang thành hình dạng khác nhau, ngay cả dấu vân tay cũng chưa từng để lại. Đủ biết hắn ta cẩn trọng như thế nào. Không chỉ riêng gì cục chúng ta, mà ngay cả các tổ chức khác cũng không tài nào tìm được hắn ta. Một tháng ế là quá nhanh.” Một đặc vụ lên tiếng.

“Ý của cậu là tôi làm khó các cậu?” Evan nhíu mày găm lên.

Đặc vụ vừa lên tiếng kia lập tức im bặt cúi đầu nhận sai. Lão già cục trưởng này vốn rất nóng tính. Đối với vụ về Ephemera càng khẩn trương.

Nguyên do chính là vài tháng trước. Ephemera dám cả gan cải trang thành một đặc vụ FBI, đánh cắp thông tin tội phạm bán cho Mafia, khiến cho cả cục loạn hết cả lên. Mất đến mấy tháng mới có thể giải quyết ổn thỏa. Bởi vậy, trong cục này. Cái tên Ephemera mang theo nỗi căm hận không cách nào có thể tống tù.

“Vẫn còn có cách!” Ở đây bàn cuối phòng họp. Một giọng nói trầm thấp cất lên.

Mọi người đồng thời đưa mắt nhìn về phía dưới. Người ngồi gần cửa ra vào, tựa lưng vào ghế, chân vắt chéo cao ngạo. Mái tóc ngắn vuốt ngược ra sau lộ rõ một mỹ quan đẹp đẽ. Người đàn ông có thân hình cao lớn, bộ cảnh phục ôm lấy thân hình cuộn cuộn cơ bắp kia. Mái tóc màu nâu, đôi mắt đen, mũi cao và làn da trắng. Người này chính là James Khải Huân, một trong những đặc vụ xuất sắc nhất của cục, là hình mẫu lý tưởng của các nữ đặc vụ, về mặt kia đủ khiến cho bất kì ai nhìn thấy cũng quyến luyến mắt nửa ngày, cũng chính là con trai của tổng cục trưởng.

Mang theo nửa dòng máu Châu Á, James Khải Huân có một loại cuốn hút khác hẳn với đám người da trắng tóc vàng khác. Từ trên người anh ta toát ra khí chất cao ngạo, nghiêm nghị lại có phần bộc trực khảng khái. Nhưng đôi mắt anh ta rất sắc sảo, cũng có chút nguy hiểm. Con người này thủ đoạn và thông minh, kết hợp tạo thành một con người mà bất kỳ người nào trong cục cũng không dám động vào.

“Ý của cậu là gì?” Ở trong cục Evan và James Khải Huân vẫn là cấp trên và cấp dưới, không hề tỏ vẻ là cha con. Evan đối với đứa con này rất tự hào cũng rất dè chừng. Quá tài ba vượt mặt cha ruột đối với một người như Evan là chuyện khó chấp nhận.

James Khải Huân xem hết một lượt thông tin về Ephemera đã thu thập được đặt lên bàn, hơi nhướng người chống tay lên bàn trầm giọng:

“Xét tổng thể các nhân vật mà Ephemera đã cải trang, có thể cho thấy, Ephemera đích thị là một người phụ nữ.”

Cả phòng họp cả kinh.

“Cậu dựa vào cái gì?” Evan nghi hoặc.

James Khải Huân cười khẩy, chỉ tay lên màn hình đang hiện lên tất cả hai mươi người đã từng bị Ephemera cải trang:

“Thứ nhất, trong tổng số hai mươi người kia, có đến gần hai phần ba là phụ nữ. Nếu là phụ nữ, cải trang thành phụ nữ là việc quá đơn giản. Thứ hai, tất cả những người đàn ông Ephemera đã cải trang đều có chiều cao xấp xỉ những người phụ nữ kia, chỉ có thân hình đầy đặn và già nua. Một người phụ nữ bình thường với chiều cao trung bình, khi cải trang thành đàn ông cũng không cách nào có thể cao lên được. Để có thể dễ dàng tiến hành cải trang, cô ta sẽ chọn những người đàn ông có chiều cao khiêm tốn.”

Mọi người nghe như thôi miên. Ai nấy đồng thời lật lại hình ảnh từng người đàn ông đã từng bị đóng giả.

“Quả đúng là như vậy, những người đàn ông này đều có chiều cao chỉ một mét sáu lăm đến chưa đầy mét bảy. Đúng là chiều cao trung bình của một người phụ nữ.” Một đặc vụ khác lên tiếng khẳng định.

“Cũng không hẳn.” Phó cục Henry xoa xoa cằm: “Có rất nhiều người đàn ông có chiều cao khiêm tốn và dáng dấp như một người phụ nữ. Dựa vào điều này vẫn chưa thể khẳng định vội vàng như vậy được.”

“Tôi vẫn chưa nói xong.” James Khải Huân nghiêm nghị đưa ba tấm ảnh có ba người đàn ông đã từng bị cải trang lên chỉ vào phía cổ: “Những người đàn ông này khai báo, không có thói quen đeo khăn choàng, Ephemera lúc cải trang đàn ông đều đeo khăn choàng, khi cải trang phụ nữ thì lại không. Vấn đề ở đây là gì?”

Chúng nhân bắt đầu trầm mặt suy nghĩ.

Cục phó Henry đập bàn một cái, đôi mắt như sáng lên: “Là kết hâu.”

“Chính xác, là kết hâu.” James vẫn nghiêm túc như thường, không chút đổi sắc nói: “Nếu là một người đàn ông có chiều cao khiêm tốn và vóc dáng mảnh mai như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ có kết hâu. Nhưng người này.” James đưa hình ảnh một người phụ nữ từng bị cải trang lên chỉ vào cổ: “Ephemera không có kết hâu và có một cần cổ xinh đẹp.”

Chúng nhân như được thông nào. Cảm giác nổi khúc mắc bao lâu được giải đáp, nhìn James bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Evan ngồi trên cao, tuy không muốn nhưng không thể không công nhận suy luận này của James Khải Huân.

Henry lần nữa lên tiếng: “Vậy có thể khoanh vùng thông tin. Ephemera là một người phụ nữ. Nhưng chỉ có vậy.....Trên thế giới này có bao nhiêu là phụ nữ.”

James vẫn rất tự tin bước hẳn ra khỏi bàn, khoanh tay đáp: “Nếu có thể khoanh vùng tuổi tác của cô ta, có thể tìm được chứ?”

Mắt chúng nhân sáng lên: “Cậu có thể sao?”

James cười nửa môi, hồ hững lấy ra một điều thuốc châm lửa.

“James! Đây là phòng họp, mau chỉnh lại tác phong cho tôi.” Evan tức giận quát lớn.

Chúng nhân có mặt ở đó cũng không có biểu hiện nào. Tên James này rất kiêu ngạo, hấn thích làm gì thì làm, thích đi là đi, đến là đến. Ngay cả phòng họp tổng cục cũng dám bày ra cái dáng đứng kia, không ngại ngằn hút thuốc. Đúng là không biết sợ là gì.

“Ngài tổng cục, có muốn nghe tôi giải đáp nữa hay không?” James vẫn bình thản rít thuốc, không để cơn tức giận của Evan vào mắt.

“Ngài tổng cục, một điều nhin chín điều lành. Từ từ hẵng trách phạt.” Henry bắt đắ dĩ làm trọng tài hòa giải, nhỏ giọng khuyên nhủ.

Evan thở phì phì, không tình nguyện ngồi lại vào ghế.

James Khải Huân nhếch môi, thở ra một làn khói, dưới bóng tối và ánh sáng trên màn hình giao hòa với khói, vô tình khiến James Khải Huân hệt như chiến thần trong lịch sử, cao ngạo lãnh đạm, ánh mắt đủ để say lòng người. Giọng hắn trầm trầm vang lên:

“Lúc Ephemera trà trộn vào cục, đã đóng giả thành đặc vụ F. Thời điểm mở cửa phòng thông tin để lấy thông tin. Cô ta có thể nghe được tiếng chuông cảnh báo và tẩu thoát đã chứng tỏ tuổi cô ta không thể vượt quá ba mươi tuổi.”

“Chuông cảnh báo ở phòng thông tin? Là chuông cảnh báo nào? Tại sao trước nay tôi chưa từng nghe đến?” Henry lên tiếng nghi hoặc thay cho chúng nhân.

“Đơn giản là vì chỉ có người dưới ba mươi tuổi mới nghe thấy âm thanh đó. Có những tần số mà chỉ có chó mèo mới nghe thấy. Con người cũng như vậy, đối với những tần số vượt qua mức mười bảy ngàn Hertz, người ở độ tuổi hai mươi có thể nghe thấy với mức độ thấp chỉ khi tập trung. Còn người trên ba mươi tuổi hoàn

toàn không thể nghe thấy. Ngày hôm đó, phòng thông tin chính là phát ra tín hiệu này, vừa vặn Ephemera nghe thấy đã tẩu thoát.”

Chúng nhân ồ lên kinh ngạc.

“Quả đúng là James tiên sinh. Có thể phán đoán đến mức này. Thật đáng khâm phục.”

James Khải Huân cười khẩy, hoàn toàn tiếp nhận lời khen kia.

“Nói như vậy có thể giới hạn độ tuổi của cô ta. Với vóc dáng của người trưởng thành thì có thể giới hạn từ trên hai mươi tuổi. Tổng hợp tất cả những thông tin đặc vụ James cung cấp. Có thể đưa ra kết luận. Ephemera là phụ nữ, độ tuổi từ hai mươi đến ba mươi tuổi.” Henry khẳng định.

“Những thông tin này quá tốt rồi, con đường tìm ra Ephemera đã ngắn hơn một đoạn rồi.” Các đặc vụ khác gật gù, mắt ai nấy bỗng sáng rực, nếu trước đây ai cũng mong tránh xa cái tên Ephemera, thì lúc này lại thật muốn được nhận nhiệm vụ này. Một khi bắt được Ephemera, thăng chức tăng lương là điều hoàn toàn có thể. Người bị truy nã ngang hàng với trùm khủng bố. Có thể không hấp dẫn những kẻ dẫn độ chuyên nghiệp này sao?

Như đọc được suy nghĩ của chúng nhân. James Khải Huân dụi điều thuốc, dương đôi mắt kia nhìn Evan:

“Tôi đặc biệt có hứng thú với người phụ nữ không thể tìm ra này. Không biết ngài tổng cục trưởng có thể giao vụ này cho tôi hay không?”

Evan trừng mắt nhìn James Khải Huân, hẳn ta trước nay không mấy quan tâm đến vụ án. Chỉ tham gia đội đặc nhiệm cho có vì bị ông ép buộc. Hôm nay thấy hắn bước vào phòng họp đã thấy lạ. Lúc này thì đã rõ. James Khải Huân chỉ hứng thú với những vụ việc không thể giải quyết. Bởi vậy mới muốn tự tay bắt Ephemera.

“Cậu tự tin có thể bắt được cô ta?”

“Tôi tự tin.” James Khải Huân không chút do dự đáp:

“Tôi nhất định sẽ tìm ra con thiêu thân giảo hoạt này.”

3. Chương 3: Ai Mới Là Anh Hùng?

Los Angeles, thành phố của những thiên thần. Nơi có thể đặt chân đến Hollywood, ngắm nhìn những cái tên của các ngôi sao hàng đầu thế giới được khắc trên đại lộ danh vọng.

Trên tuyến đường đô thị, chiếc LP640 vàng óng, sáng chói lướt đi, mang theo bao ánh mắt ngưỡng mộ. Siêu xe tiền nhiệm của Avantador đã cho thấy chủ sở hữu chiếc LP640 này tuyệt đối không phải hạng thường, chính lý do này, mỗi nơi chiếc xe lướt qua đều để lại ngàn vạn ánh mắt hiếu kỳ, ngưỡng mộ cùng tò mò.

Chỉ cho đến khi chiếc xe dừng lại tại một tiệm cafe, thì ánh mắt người đi đường hiếu kỳ mới lại đổ dồn vào cánh cửa lái, nơi chủ xe bước xuống.

Đó là một người phụ nữ Châu Á tóc đen dài hơi xoăn nhẹ, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt đen lại lấp lánh tựa trân châu. Dung nhan hài hòa, đủ để kéo theo ánh mắt say mê của đám mày râu.

Chỉ là...siêu xe là vậy, khuôn mặt xinh đẹp là vậy. Người phụ nữ này lại khoác lên mình một cái áo pull dài rộng, quần bó cháp vá. Phong cách này nhìn thế nào cũng không ra một người có tiền. Nếu ai nói rằng cô gái này là ăn trộm, ắt hẳn mọi người cũng sẽ tin.

Bước xuống xe. Tư Mạn vặn người hai cái, không buồn bỏ ánh mắt tò mò của người xung quanh vào mắt, tiến thẳng vào tiệm cafe, chọn một bàn trống, gọi một ly capuchino và một đĩa bánh chocolate.

Vừa mới đặt mông xuống, Tư Mạn đã úp luôn đầu xuống bàn. Đôi mắt mơ màng nhìn xuyên qua lớp cửa kính, hướng bầu trời trong xanh kia mà ngắm nhìn.

Tư Mạn chơi bởi suốt hai tháng nay vẫn không cảm thấy có chút thỏa mãn. Trước nay mỗi lần cô kiếm được khoản bội thu, đều cùng Hiểu Khiên đi đây đi đó phá phách, nhưng lần này Hiểu Khiên không rõ lý do mà biến mất không chút tăm hơi nào, khiến Tư Mạn một thân một mình lưu lạc tứ phương. Ăn không thấy ngon, chơi chẳng chút vui. Nguyên do tất cả là vì ngoài Hiểu Khiên ra, cô không có người bạn nào khác. Bây giờ cô mới thấy tốt nhất là nên kiếm thêm một người để bầu bạn.

Những ngày tháng vô vị này đến bao giờ mới kết thúc đây???

Tư Mạn vò đầu bứt tóc, bực bội úp luôn cả mặt xuống bàn, mặc kệ ánh mắt xung quanh mà đánh một giấc.

Bên trong tiệm đang có rất nhiều vị khách ngồi thưởng thức cafe cùng bánh ngọt, người thì bận rộn với máy tính, người thì vui vẻ buôn chuyện và có cả Tư Mạn một mình nằm ngủ gục trên bàn mặc kệ trời trăng thì bên ngoài tiệm cafe lúc này bỗng xuất hiện một người đàn ông gầy nhẳng, thân thể rướm máu tươi, tay cầm khẩu súng lục ôm bụng chạy vào.

Chưa kịp để những người khách trong tiệm kịp kinh hoàng, người đàn ông kia liền bắt lấy một người phụ nữ gần nhất. Chĩa súng vào thái dương người phụ nữ quay ra phía cửa hét lớn:

“Tao bắn!”

Tất cả các khách hàng cùng nhân viên kinh hồn lạc phách la hét lên, có một vài nam nhân viên của quán giữ được bình tĩnh tính toán tiến tới áp chế liền bị tên kia chĩa súng lung tung ra lệnh:

“Câm mồm hết cho tao, mau nằm xuống, không được di chuyển. Bằng không tao bắn vỡ sọ chúng mày.”

Tuy rằng cảnh tượng trước mắt quá bất ngờ, nhưng tất cả mọi người đều giữ chút lý trí mà bình tĩnh nằm xuống theo lời kẻ điên kia, chỉ ngoại trừ Tư Mạn vẫn đang say giấc ở góc cuối bàn.

“Mike! Mày thoát không nổi tao đâu.” Phía bên ngoài cửa tiệm, một bóng người đàn ông cao lớn từ từ bước vào, khi cánh cửa được đẩy ra, vừa vịn ánh nắng hắt xuống dung nhan như tranh vẽ. Thành công tô điểm cho người đàn ông vừa bước vào trở thành một tác phẩm hội họa. Nét mạnh mẽ pha chút lãnh đạm kia cuốn hút mọi ánh nhìn. Ngay cả những người phụ nữ đang nằm úp giữa nền run sợ cùng con tim trong tay tên điên kia phút giây tử thần này vẫn có thể tìm đập chân run, hoa hết cả mắt.

Người đàn ông mang áo sơ mi màu xanh, ống tay xắn lên lộ ra phần cơ bắp săn chắc, chiếc quần ôm lấy đôi chân dài đủ khiến phụ nữ không cầm lòng được mà si mê. Người đàn ông đó cầm trên tay một khẩu súng, khác với tên điên đang bắt giữ con tin kia run rẩy bàng hoàng. Người đàn ông này mang dáng vẻ của kẻ truy sát, cao ngạo, bình thản, không lộ ra nửa phần hoang mang. Anh ta chính là James Khải Huân. Đặc vụ FBI đang trên đường truy nã tội phạm.

“Mẹ kiếp, mày dám tiến tới một bước, tao sẽ bắn chết ả đàn bà này. Tao muốn xem, súng của mày nhanh, hay súng của tao nhanh.” Tên Mike kia kéo lê người phụ nữ đang khóc lóc run rẩy lại không dám la hét kia về phía sau, tìm cửa thoát hiểm để chạy thoát.

“Mày biết không Mike.” James Khải Huân vẫn giữ bộ mặt kiêu ngạo, không quan tâm người xung quanh đang khép nép nằm rạp xuống đất sợ hãi một khẩu súng. Hắn kéo một chiếc ghế, bình thản ngồi xuống bắt chéo chân, vẻ mặt cao ngạo nói: “Tao trước nay không quan tâm tính mạng của những kẻ không liên quan.”

Người phụ nữ bị bắt làm con tin cùng những người khác nghe vậy đều lập tức kinh hãi. Những tưởng sẽ được xem một trận anh hùng cứu mỹ nhân, ai ngờ người đang ông đẹp mã đó lại vô tình như vậy.

Mặt Mike biến sắc, run run nhìn James Khải Huân, ánh mắt hắn rất bình thản đã chứng tỏ lời hắn nói là sự thật: “Nhưng....mày là cớm. Bọn cớm chúng mày không phải....không phải đều muốn con tin sống hay sao?”

James Khải Huân cười khẩy: “Bọn họ muốn, nhưng tao không muốn. Trên thế giới này, không ai uy hiếp được tao.”

“Mày....” Mồ hôi trên trán nhỏ xuống, tay tên Mike đã bắt đầu vô lực, hắn run rẩy bầy nói: “Mày rốt cuộc là tên quái quỷ nào?”

“Trước khi mày chết, tao cũng ban cho mày ơn phước cuối cùng được biết tên tao.” James dương đôi mắt lạnh kia nhìn Mike, giọng nói trầm trầm cất lên.

“Kẻ đồ sát tội phạm. James Khải Huân!”

Sắc mặt Mike liền biến chuyển rõ ràng. Ai trong giới mà không rõ. James Khải Huân chính là khắc tinh của tội phạm. Tên James là một tên điên cuồng, hấn bất chấp tất cả để có thể tóm được tội phạm. Trong mắt đám tội phạm, James Khải Huân chính là ác ma của Chính Phủ.

Tên Mike ngàn vạn lần không ngờ đến, kẻ hôm nay hấn dụng độ lại chính là tên đại gian đại ác này. Xong rồi. Hấn làm cách nào trốn thoát được đây?

Tên Mike kinh hoảng nhìn James như thấy ma hét lớn:

“Mày....mày không thể giết tao. James mày sẽ...sẽ...”

“Ồn ào quá!”

Không để cho Mike nói hết câu, phía cuối dãy bàn liền cất lên giọng nói ngái ngủ tỏ vẻ khó chịu.

Tất cả mọi người bao gồm cả James Khải Huân đều đưa mắt nhìn về phía phát ra giọng nói đó. Trong không khí nguy hiểm sắc mùi thuốc súng này vẫn có kẻ cả gan mở miệng, rõ ràng ai cũng muốn biết kẻ to gan kia là ai.

Tư Mạn khó chịu ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt hoảng hốt của chúng nhân đang nằm sập xuống nền nhà và con tin trong tay Mike. Ánh mắt bình thản của James Khải Huân và ánh mắt hoang mang của tên Mike.

“Cô gái. Mau nằm xuống!” Một vị khách hảo tâm lên tiếng nhắc nhở.

Tư Mạn ngó lơ, không thèm để cảnh tượng uy hiếp kia vào mắt. Bình thản tiến tới quầy lấy caffe và bánh. Nhân viên lúc này đã nằm vào một góc, chỉ biết nhìn cô lấy caffe đặt lại tiền trên kệ.

“Con khốn....mau nằm xuống!” Lúc này Mike mới lấy được trấn tĩnh chìa súng về phía Tư Mạn đang như chồn không người kia.

James Khải Huân chống tay lên ghế, nhàn tản như đang xem kịch. Hấn lần đầu thấy một người phụ nữ to gan như vậy, muốn chờ xem cô ta sẽ làm gì.

Tư Mạn liếc hòng súng của tên Mike một cái, thờ thả nhét miếng bánh vào miệng rồi lại xem như súng đồ chơi, không đáng để vào mắt. Quay đầu hướng cửa mà đi.

“Khốn kiếp! Đứng lại!!!”

Đoàng!!!!

Tiếng súng nổ vang lên cùng tiếng thét của con tin dường như muốn đâm thủng màng nhĩ chúng nhân. Khi mọi người ngẩng đầu lên mới nhìn thấy Tư Mạn không biết từ khi nào đã rút súng ra, chìa thẳng vào hòng súng Mike.

Nhưng ngoài khói ra, không ai thấy đạn ở đâu, cũng không thấy có người bị thương. Chỉ thấy sắc mặt tên Mike đã trắng như tờ giấy, cắt không còn giọt máu.

Còn vẻ mặt bình thản của James Khải Huân cũng biến sắc rõ rệt.

Là kinh ngạc đến quên chớp mắt. Hấn mở to mắt nhìn thật kĩ người phụ nữ kia.

Lúc này hấn nhìn rõ người phụ nữ kia bước chưa được hai bước liền quay đầu, rút súng từ thắt lưng ra, chìa thẳng về phía Mike. Hai khẩu súng đồng thời bóp cò. Đường đạn của hai viên đạn tạo thành một đường thẳng chính xác, không lệch dù một chút.

Hai đầu đạn chĩa vào nhau va chạm rồi phát nổ, tan rã biến thành kim loại rồi rơi vụn xuống.

Kỹ thuật nhắm bắn chính xác đến độ hoàn hảo. James Khải Huân hoàn toàn không ngờ tới. Người có thể thực hiện được kỹ thuật này lại là một người phụ nữ trẻ tuổi mỏng manh yếu ớt đứng trước mặt.

“Không....không thể nào.” Khẩu súng trên tay Mike rơi xuống. Hắn nhìn cô gái đang nhai một miếng đầy bánh như thấy quỷ dữ bò về phía sau. Tất nhiên Mike cũng nhìn rất rõ đường đạn của hắn va chạm trực tiếp với đường đạn với Tư Mạn chính xác như thế nào.

“Mày....mày là thứ quái quỷ gì???” Tên Mike hét lên kinh hãi. Súng trên tay vẫn chĩa về phía Tư Mạn nhưng tay hắn đầy nhót mồ hôi đến độ gần như làm rơi súng.

“Mày có biết tội của mày không?” Tư Mạn liếm môi chậm rãi bước về phía Mike.

“Mày....đừng qua đây!” Mike hoảng sợ hét lên. Đế giày thể thao của Tư Mạn từ lúc nào đã dẫm lên cổ hắn, khiến tên Mike như biến thành con mồi thất bại nằm dưới chân kẻ đi săn.

Hình ảnh cô gái liễu yếu đào tơ một tay cầm súng, một tay cầm ly cafe, một chân dẫm lên cổ tên điên kia trong tư thái cao ngạo lọt vào tầm mắt tất cả mọi người như một bức tranh không hài hòa. Lại nhìn James Khải Huân bình thản ngồi trên ghế cách Tư Mạn không xa. Chúng nhân mới thấy người phụ nữ này mới chính là anh hùng. Chỉ là hành vi tiếp theo của cô khiến cho mọi người lại được dịp đem hình ảnh những người hùng trong phim quảng bỏ đi.

“Tội của mày. Là phá hỏng giấc ngủ của tao.”

Đoàng!!!

Lại một tiếng súng nữa vang lên kèm theo tiếng la hét của chúng nhân.

Tất cả mọi người lần nữa nín thở nhìn tên Mike như một khúc gỗ nằm đó. Bên cạnh đầu hắn, lớp sàn bị lún xuống kèm theo đầu đạn. Bất quá, chỉ chưa đến một tấc, đầu đạn kia có khả năng sẽ gim vào đầu tên Mike. Phát hiện thấy tên Mike không trúng đạn, chúng nhân mới âm thầm thở một hơi.

Nòng súng Tư Mạn vẫn còn nóng. Cô liếc tên Mike đang nằm bất động trợn mắt nhìn cô, sợ đến tè ra quần kia một cái.

Lại nghe tiếng còi xe cảnh sát ngoài kia. Tư Mạn hóp một ngụm cafe, thông thả dặt lại súng. Nhẹ nhàng bước ra chiếc xe yêu kiều đỗ ngoài kia rồi biến mất trên đại lộ.

Tất thấy mọi hành động của cô đều lọt vào mắt James Khải Huân, cho đến khi cảnh sát ập tới bắt trói tên Mike kia. Ánh mắt của James vẫn không rời khỏi nơi cuối đường đại lộ. Mặc kệ đám cảnh sát cùng dân chúng đang nháo nhào cả lên, James Khải Huân bước lên một chiếc xe cảnh sát còn đang sáng đèn, phóng về phía chiếc xe của Tư Mạn vừa khuất bóng. Về mặt bình thản của James lúc này có vài ý cười nơi khóe mắt.

Tư Mạn chống một tay lên cửa, tay kia lười biếng đặt trên vô lăng, thông thả đưa chiếc xe yêu kiều lướt trên đường phố. Chỉ cho đến khi cô phát hiện một chiếc xe cảnh sát đã bám theo cô hết ba con đường thì Tư Mạn mới dừng xe.

James Khải Huân phanh gấp, bình thản đưa mắt nhìn phía trước. Cô gái trên xe đẩy cửa bước xuống. Trong bộ đồ rộng thùng thình không ra dáng người, mái tóc đen xòa dài đến eo rồi mù theo gió phất lên lộ ra khuôn mặt trắng nõn, ánh dương phản chiếu qua đôi mắt lấp lánh như viên minh châu, ánh mắt kia đủ để khiến đối phương điều đứng một hồi.

Tư Mạn hơi tựa lưng vào xe, khoanh tay đứng nhìn James Khải Huân đang yên vị nơi ghế lái như chờ đợi.

Khóe môi James Khải Huân cong lên lộ ra một nụ cười yêu mị.

Thì ra là một người đẹp.

4. Chương 4: Chuột Sập Bẫy

James Khải Huân bình thần lấy máy điện thoại, nhấn nút gọi. Đôi mắt vẫn dõi theo khuôn mặt khó chịu của Tư Mạn đang đứng chờ ngoài kia.

Điện thoại vừa thông lập tức bên kia đã cất lên giọng nói trầm trầm:

“James! Cậu đang ở đâu?” Đội trưởng đội đặc nhiệm Simon, cũng chính là bạn thân chí cốt của James Khải Huân đã cùng hắn vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần gấp giọng hỏi.

“L.A!” James Khải Huân nhìn qua lớp kính, vô thức bị đôi mắt tròn châu dưới ánh dương phản chiếu kia thu hút mà ngẩn nhìn.

“Cậu vẫn còn ở đó? Không phải đã thất bại từ ba người phụ nữ trước rồi sao?”

“Tôi khó khăn lắm mới có được chút thông tin Ephemera đang ở L.A, sao có thể rời đi dễ dàng như vậy? Ba người phụ nữ đó thử nghiệm không thành mà thôi.” Mắt chớp một cái. James Khải Huân lấy lại vẻ kiêu ngạo như trước.

“Ý cậu là sao? Không lẽ lại tìm được đối tượng mới?” Giọng nói bên kia có chút phấn khích. Simon là đặc vụ cấp cao, nhưng hắn luôn tin tưởng James, nói hơi quá là tin tưởng đến mức gần như tuyệt đối, cho dù những lần trước James liên tục thất bại.

“Không sai.” James lần nữa nhìn thật kỹ khuôn mặt Tư Mạn, đánh giá một chút cấu tạo trên khuôn mặt kia, lại hơi thú vị vì phong thái lãnh đạm đứng chờ hắn bên ngoài cửa cô: “Một người phụ nữ có khả năng nhắm bắn hoàn hảo.”

“Ồ. Nhớ không nhầm, trong hồ sơ về Ephemera có thông tin, khả năng bắn súng của cô ta không phải hạng thường. Năm ngoái một mình cô ta cùng một khẩu súng có thể đối đầu với mười lăm đặc công chuyên nghiệp mà tẩu thoát lành lặn. Đó là lý do tôi vẫn không tin Ephemera chỉ là một người phụ nữ trẻ tuổi.” Bên kia máy có tiếng giấy tờ được lật ra vội vàng. Xem chừng Simon đang kiểm nghiệm lại trí nhớ bằng cách lục lại hồ sơ.

“Bây giờ cậu đã tin tôi chưa?” Giọng nói tràn đầy tự tin này như đánh một dấu mốc quan trọng. Simon không chút ngờ vực đáp ngay:

“James. Tổng cục...à không, phải nói là tất cả các cơ quan tổ chức có mối đại thâm thù với Ephemera đặt hết tất cả niềm tin vào cậu.”

James Khải Huân cúp máy. Đẩy cửa bước xuống đi đến trước mặt Tư Mạn. Mỗi bước đến gần cô, hắn đều dùng tất cả sự tập trung của trí não đánh giá tỉ mỉ từ đầu cho đến chân người phụ nữ trước mặt. Nếu đây thật sự là Ephemera, có chẳng đây là khuôn mặt thật hay lại là một mặt nạ da người giả tạo?

Tư Mạn biết được bản thân đang bị chiếu tướng, không chút biến sắc nói:

“Không biết tôi đây có diễm phúc gì lại được đặc vụ xuất sắc nhất của FBI tự mình theo đuôi?”

“Cô biết tôi?”

“Màn giới thiệu lúc nãy của anh của chẳng có nhỏ.”

Tư Mạn lúc còn ở tiệm cafe đã nghe rất rõ cái tên James Khải Huân. Từng cái trang vào tổng cục đánh cắp thông tin, Tư Mạn biết rất rõ về cái tên này. Với đám tội phạm, hắn là nỗi ám ảnh, còn với cô, hắn chẳng qua chỉ là một anh chàng đẹp trai với lý lịch sạch sẽ, sạch sẽ đến mức cô nghi ngờ về thân phận thật của hắn. Một gã đàn ông dày dặn kinh nghiệm dẫn độ tội phạm lại có thể lớn lên đơn giản như thế, ngay cả một vết nhơ cũng không có. Nực cười, cô làm gián điệp, siêu lừa bịp bao lâu, chưa từng thấy qua người chưa từng trải nào lại có được cốt khí đó.

Nhận ra ánh mắt Tư Mạn đang dò xét ngược lại, James Khải Huân cười nửa môi mang theo ý châm chọc:

“Thế nào, bị lý lịch và khuôn mặt này mê hoặc rồi sao?”

Tư Mạn cười nhẹ, như có như không bước gần đến trước mặt James, dùng đôi mắt lấp lánh kia nhìn thật kỹ con người xanh ngọc đó mà đọc vị.

“Được một anh chàng đẹp trai theo đến tận đây. Anh nói xem tôi nên làm gì bây giờ?”

James Khải Huân có chút kinh ngạc bật cười, cô nàng này mặt cũng quá ư là dày đi.

Người đi đường lúc này bắt đầu có sự tập trung nhất định khi thấy một nam một nữ như họa báo cùng một chiếc xe cảnh sát và siêu xe đậu ở đó. Không tò mò kể ra cũng lạ.

“Nói đi. Anh cần gì ở tôi?” Tư Mạn bản tính vốn ghét bị soi mói, nhận ra nhiều cặp mắt bắt đầu đổ dồn vào cô, đành khấn trương vào thẳng vấn đề.

James Khải Huân cười một lúc, nhẹ nhàng khép đôi môi cong ngạo mạn đáp: “Tên của cô là gì?”

“Anh đang tán tỉnh tôi đấy à?”

“Nếu cô cho tôi cơ hội.”

Kiểu cách đáp lại nhanh gọn này khiến Tư Mạn nhận ra có điểm không ổn. Trong sơ yếu lý lịch của tên James này trong sạch, nhưng mấy ngày ở tổng cục, cô cũng nghe nói qua về chuyện hắn không mấy tử tế trong chuyện với phụ nữ, nói thẳng ra là một tên thích trực tiếp đưa phụ nữ lên giường xử lý hơn là mất công tán tỉnh, bởi một khi hắn mở lời. Không người phụ nữ nào có đủ năng lực khước từ.

Vậy nguyên do nào vừa nãy hắn thấy cô nổ súng đã liền muốn mất thời gian tán tỉnh cô. Tư Mạn thừa biết thứ mà tên James này quan tâm chỉ có những tên tội phạm khó truy sát, nếu cái tên Ephemera này của cô nằm trong danh sách đó của hắn, thì việc hắn theo đuôi cô như thế này là hoàn toàn hợp lý.

“Ok. Tôi cho anh cơ hội hôm nay.” Tư Mạn không ngại ngần đồng ý. Nếu tên James này có thể xác định cô là mục tiêu nghi vấn, trực tiếp đứng trước mặt cô như vậy. Chi bằng cùng hắn ta chơi một trò chơi, dù sao cô cũng đang rảnh rỗi đến phát ngán.

“Tôi luôn sẵn lòng với người đẹp.”

James Khải Huân thuận tay đưa bàn tay lên tính toán áp lên mặt cô. Mục đích chính là để kiểm tra khuôn mặt kia là thật hay giả. Là cô tự mình đứng gần như vậy, cơ hội tốt sao có thể bỏ qua.

Bất quá tay James đi được nửa đường liền bị Tư Mạn gạt phăng ra, cô hừ lạnh lùi một bước nói:

“Thấy tòa nhà kia không?” Tư Mạn chỉ tay hướng tòa cao ốc có thiết kế xoắn ốc cổ quái cách đó hơn ba con đường.

“Bảo tàng Dark House?” James Khải Huân hơi nheo mắt, đây là một trong những bảo tàng của Lex, ông chủ của hệ thống tài chính quan trọng nhất Châu Âu trong mọi lĩnh vực. Hắn nhìn không ra, người phụ nữ trước mặt có hứng thú gì với bảo tàng của một người không nên động tới.

“Nếu như anh lấy được trái tim bạc đặt trên tầng cao nhất được gắn trên pho tượng kia trước tôi, tôi sẽ cho anh cơ hội tán tỉnh tôi.”

“Cô đùa tôi đấy sao?” James Khải Huân cười khẩy: “Cô định biến tôi thành kẻ trộm?”

Tư Mạn khoanh tay cười nhẹ, vẻ tự mãn: “Tôi chỉ nói chỉ anh lấy nó trước tôi, không nói anh mang nó đi. Như vậy đâu thể gọi là trộm, chỉ là tiện tay sờ thử trước tôi mà thôi.”

James Khải Huân sững một chút rồi xoa cằm tỏ vẻ thú vị nói:

“Cô có biết đó là địa bàn của Lex không?”

Nghe đến cái tên này, mắt của Tư Mạn hơi trầm lại. Trong giọng nói cũng không còn lộ vẻ tao nhã.

“Anh sợ?”

“Sợ?” James Khải Huân khép hờ mắt đáp: “Tôi trước nay vốn không biết sợ là gì.”

“Nếu đã như vậy, sao anh còn không dám đi?”

“Vấn đề ở đây chính là bảo tàng kia an ninh nghiêm ngặt, vác xác vào đó cũng tốn không ít công sức. Tôi chỉ muốn biết tên cô, có cần phải đến mức tự mình làm khổ mình hay không?”

Tư Mạn cười cười: “James tiên sinh trước nay đã quen lên giường với đàn bà quá dễ dàng, vậy nên tôi làm khó anh liền cảm thấy bất mãn. Đã như vậy còn cố tình đi theo tôi làm gì? Hay là anh còn có mục đích nào khác.”

“Ví dụ?” James Khải Huân rõ ràng nhìn ra, người phụ nữ này biết mục đích của hắn ta. Chi bằng trực tiếp vạch trần đi.

“Tôi chỉ là một thương nhân bình thường, nào đâu dám nghĩ đến đặc vụ FBI sẽ thẩm tra tôi chứ. Tôi buôn bán lương thiện, tuyệt đối không phải hàng cấm gì gì đó. Ở đây có hiểu lầm gì chăng?”

Tư Mạn vô tư trả lời. Cô vốn là một tên đại gian, cho nên việc tự mình làm ra một lý lịch giả sạch sẽ hợp tình hợp lý là điều quá dễ dàng. Cô trong mắt xã hội này, chính là tổng giám đốc của vài công ty vật liệu ở Đông Nam Á. Trên thực tế, những công ty đó hoàn toàn là có thật. Số tiền cô kiếm ra, mở vài ba công ty là điều dễ dàng. Thuê người quản lý, mặc kệ sống chết. Chỉ cần cô có một danh thiếp gọn gàng. Vậy là đủ.

Những công ty đó coi cô như là một kỳ nhân ‘thâm tàng bất lộ’, trước nay chưa từng xuất hiện, chỉ thông qua vài ba cuộc gọi với người quản lý. Vậy là xong.

“Thương nhân?” James Khải Huân cười khẩy, hắn đương nhiên không tin: “Có thể cho tôi biết đại danh của công ty không?”

“Nếu anh có thể lấy được trái tim bạc.” Tư Mạn lặp lại câu nói này lần nữa.

Mày James Khải Huân hơi nhú lại nhưng rồi cũng chậm chậm dần ra:

“Được.”

Tư Mạn như chỉ chờ cái gạt đầu này, cô lập tức không hai lời bước lên chiếc xe yêu kiều. Nổ máy. Tiếng động cơ êm tai vang lên mang theo giọng nói thách thức:

“Lên nào, kẻ thất bại!”

Một câu nói này thành công khiến cho khuôn mặt James Khải Huân đổi sắc, trong cục ai cũng rõ. Câu nói hắn ghét nhất chính là ‘kẻ thất bại’, chính bởi vậy nên mọi việc hắn đã làm đều hoàn thành đến mức xuất sắc, khiến cho không có nổi kẻ nào dám nói với hắn câu đó. Vậy mà người phụ nữ này lại dám.

“Để xem ai mới là kẻ thất bại.” James Khải Huân bước lên chiếc xe cảnh sát, tắt đèn báo. Nổ máy, tiếng động cơ gầm gừ như sói đối ngược với tiếng động cơ êm dịu của chiếc siêu xe bên cạnh.

Người đi đường hiếu kỳ nhìn hai chiếc xe một vàng một xanh đỏ song song nhau trước vạch kẻ đường chờ đèn đỏ. Tiếng động cơ như tiếng gầm của sói. Ai nhìn cũng ra, đây rõ ràng là muốn một trận đua.

Tư Mạn nhìn qua lớp cửa kính vẻ mặt lạnh băng của James Khải Huân, cô cười lạnh.

Để xem cô trị kẻ đầu tiên lòng ra cô như thế nào.

Ba

Hai

Một

Gạt cần, đèn đỏ lập tức tắt ngúm, đèn xanh vội vã sáng lên. Chân ga hai xe đồng thời đạp. Tiếng rồ ga cao vút mang theo khói thu hút ánh mắt và tiếng cổ động của đám thanh niên qua đường.

Hai chiếc xe lao vun vút phóng như bay trên đại lộ, tất cả các phương tiện cùng người đi đường kinh hãi tránh né, la hét chạy vào lề đường ẩn nấp. Chưa hết một con đường, chiếc xe cảnh sát của James Khải Huân đã hoàn toàn vượt mặt chiếc xe của Tư Mạn.

Vẻ mặt sắc lạnh của James Khải Huân bây giờ mới có chút tự mãn, qua gương chiếu hậu nhìn chiếc xe của Tư Mạn bị đẩy lùi lại phía sau.

Chỉ là James Khải Huân không biết, Tư Mạn vốn sợ thần tốc độ. Tay lái của cô không cách nào bì được với Hiểu Khiên, cách cô đánh tay lái như là một tên đua xe chợ đen kia là nhờ học tập Hiểu Khiên mà có, cô biết sức lực có hạn, sẽ không liều mạng mà ganh đua với tên kia. Cho nên ngay từ đầu đã không có ý định đua xe, mà chính là để tên kia tự mình kiêu ngạo đã thắng cô một vòng.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe cảnh sát đã dừng ngay bên đường, cách bảo tàng Dark House ba tòa nhà. Xe của Tư Mạn cũng dừng ngay sau đó.

James Khải Huân bước xuống xe, không nhanh không chậm xải bước về phía bảo tàng. Tư Mạn bước đi ngay bên cạnh, cả hai không hện mà cùng nhìn nhau đầy thách thức.

Tư Mạn phát tay lấy ra một cái mũ lưới trai đen đội lên đầu, mái tóc dài cùng vành mũ thành công che đi nửa gương mặt của cô, kiêu ngạo nói:

“Để xem trình độ của đặc vụ James đến đâu!”

James Khải Huân cười tự mãn, không đáp lời. Cả hai người bước đến cổng sau của bảo tàng, vung người một cái lập tức leo qua lớp hàng rào cao ngất.

Vừa đáp chân xuống, Tư Mạn đã chọn một con đường khác với con đường James Khải Huân chọn, đã là tranh đấu, tốt nhất không đi chung một đường.

James Khải Huân quay đầu nhìn Tư Mạn bình thản bẻ khóa, vượt qua lớp hàng rào an ninh và trốn ở điểm mù camera một cách chuyên nghiệp. Ý cười lạnh lẽo nơi khóe môi càng mạnh mẽ. Hắn đương nhiên không rảnh rỗi tán tỉnh kẻ tình nghi, hắn đồng ý làm vụ này, chính là để tận mắt chứng kiến bản lĩnh của người phụ nữ kia. Hắn từ sớm đã thuộc lòng cách thức làm việc của Ephemera, nên cách duy nhất chứng minh người phụ nữ kia là Ephemera chính là trực tiếp xem người phụ nữ này hành động như thế nào.

Vừa vặn người phụ nữ này lại cho hắn một cơ hội hiếm có. Hắn sao có thể bỏ qua.

Giờ phút hắn cùng Tư Mạn đột nhập đến tầng thứ mười. Hắn càng khẳng định đến tám mươi phần trăm người phụ nữ này là ai.

Bảo tàng này có lớp an ninh dày đặc và hiện đại, không nói qua một đặc vụ chuyên nghiệp như James có thể qua mặt dễ dàng mà nói một người phụ nữ chân yếu tay mềm kia lại có thể bước đi như địa bàn của mình không gây một tiếng động. Chỉ là một kẻ trộm ư, không có khả năng. James thấy rõ mỗi bước Tư Mạn đi ngang các bảo vật đều không hề quay đầu nhìn lấy một cái, bản chất của một tên trộm là yêu quý bảo vật như mạng sống. Nhưng người này lại thờ ơ không chút bận tâm. Vậy mới càng khẳng định khả năng cô chính là tên lừa đảo siêu hạng ngày càng tăng.

Khi James Khải Huân vượt đến tầng trên cùng, tháo gỡ lớp an ninh ngoài cửa ra, phát hiện người phụ nữ kia chỉ vừa kịp đến sau lưng hắn. Về mặt hắn mới càng tăng thêm tự mãn.

James Khải Huân bước đến pho tượng cô độc đứng giữa nền nhà sáng bóng. Bức tượng tạc một cô gái ôm trái tim bạc kia là một tác phẩm nghệ thuật nổi tiếng.

James Khải Huân vươn tay cầm lấy trái tim bạc, qua lớp bạc kia, James Khải Huân nhìn rõ hình ảnh phản chiếu lên nửa gương mặt bình thản của Tư Mạn đứng ở phía xa. Lúc này James Khải Huân mới như bừng tỉnh. Hắn lúc này mới nhận ra có chỗ không đúng.

Lúc này ở tiệm cafe, hắn chỉ nói với Mike tên của hắn, không hề nhắc đến cục điều tra. Vậy mà cô ta lại biết rõ hắn chính là đặc vụ xuất sắc nhất, còn không chân chừ mời hắn đi ăn trộm, cũng không ngại ngần thực hiện đủ thao tác phá khóa, vượt qua hàng rào an ninh điều luyện như chứng thực cho hắn thấy điều gì đó.

Cũng chính là bởi vì. Người phụ nữ đó biết chính xác mục đích của hắn.

Ánh mắt James lóe lên một tia nguy hiểm, hắn lập tức quay đầu tính toán phóng về phía Tư Mạn nhưng... đã quá trễ.

Vị trí Tư Mạn đứng nằm ở ngoài cửa an ninh. Cô chỉ cần ấn nhẹ một nút, các nguồn an ninh lập tức được khởi động. Không chỉ là tia laser mà ngay cả cửa kính cũng khép lại nhanh không kịp chớp mắt.

James Khải Huân bị một tia laze làm rách ống quần. Hắn nhúu chặt mày, sử dụng hết tuyệt kỹ phóng qua lớp an ninh kia, thông qua một lớp cửa kính dày đặc. Hắn vung tay tung nắm đấm lên lớp kính cường lực không cách nào đánh vỡ, phóng đôi mắt giận dữ nhìn Tư Mạn.

“Mau mở cửa!!”

Tư Mạn đứng bên ngoài, cửa khảy một cái. Hết sức bình thản tung một cú đấm vào chuông báo bên cạnh.

Chuông báo lập tức vang lên tiếng kêu đinh tai nhức óc như chấn động cả bảo tàng rộng lớn kèm theo khuôn mặt biến sắc của James Khải Huân.

Tư Mạn vẫy tay hai cái, nở một nụ cười chế giễu:

“James tiên sinh. Vất vả rồi. Người của Lex sẽ tiếp đón anh chu toàn.” Ai mà chẳng biết đụng đến hang ổ của Lex sẽ phải ném mùi vị gì. Tư Mạn đây là muốn đẩy James vào chỗ chết.

Xem như xong chuyện. Tư Mạn lập tức xoay gót rời đi phía cửa sổ đã được mở sẵn. Ngay khi cô vừa rời khỏi ba giây, một toán vệ sĩ áo đen cầm súng chạy tới, vừa hay bắt gặp James Khải Huân đang như một con cá trong lòng kính, không cách nào thoát ra.

“Ephemera, tôi sẽ bắt được cô!!!”

Tiếng rống của James Khải Huân vang vọng cả một tòa nhà lớn. Lúc này Tư Mạn đã yên vị ngồi trong xe, đưa mắt nhìn về phía bảo tàng đang náo loạn bên kia.

Mục đích cô công kích và cho James ném mùi chiến thắng chính là để hắn kích động đến không nhìn ra sơ hở mà lọt vào bẫy của cô. James Khải Huân là người đầu tiên tìm ra cô. Cô đây cũng là cho hắn ném mùi vị đau khổ, tạm thời không có khả năng tìm ra cô lần nữa.

Tư Mạn phóng thẳng xe đến khách sạn, lấy đồ đạc rồi lập tức rời đến sân bay. Los Angeles đã không còn an toàn. Cô nên sớm tìm một nơi an toàn khác thì hơn.

Chỉ là Tư Mạn không biết, lần rời đi này lại là khoảnh khắc khiến cuộc đời bình yên vô vị của cô bị đảo lộn đến hết cuộc đời.

5. Chương 5: Người Đàn Ông Nguy Hiểm

Ma Cao, một trong hai đặc khu kinh tế của Trung Hoa. Nơi mà người ta vẫn thường hay gọi bằng cái tên ‘thiên đường cờ bạc’. Ma Cao chính là một trung tâm tài chính ngoài khơi, thiên đường thuế và cảng tự do. Với mật độ dân số đông đảo luôn xếp vị trí nhất nhì thế giới. Ngay cả khi đã về đêm, người qua kẻ lại trên mọi tuyến phố đều tấp nập như ban ngày.

Một khi đã bước chân đến thiên đường cờ bạc này, ắt hẳn không thể đến những thánh đường Casino hào hoa.

Tư Mạn cũng không ngoại lệ. Cô chạy trốn khỏi L.A, chọn Ma Cao là điểm dừng chân. Thế nhưng mục đích cô đến sông bạc không phải để thỏa mãn thú vui mà là để thu thập thông tin.

Nguyên do cái tên của cô được đặc biệt các giới kinh tế chính trị chú ý, không chỉ vì cô lừa gạt bất động sản hoặc khối động sản khác mà còn vì cô ngang nhiên trà trộn vào bất kỳ một tổ chức kinh tế hoặc cơ quan hành chính nào đó, đánh cắp thông tin và rao giá cho tổ chức đối địch với giá trên trời.

Công việc này vô cùng nguy hiểm, vậy nên số tiền cô kiếm được, đương nhiên sẽ khá khẩm hơn phi vụ lừa đảo. Những sông bạc lớn này tụ tập các ông hoàng trên thế giới. Thậm chí có các nguyên thủ quốc gia lén lút qua lại, vậy nên cô mới chọn tới đây để tìm kiếm thông tin.

Tư Mạn vẫn chưa thể xác thực được con mồi tiếp theo sau mấy tháng xả hơi là tổ chức xấu số nào, chỉ cần xác định. Ma Cao đã tập trung các tổ chức lớn, ắt hẳn con mồi tiếp theo của cô sẽ không phải dạng vừa vụn gì cho cam.

Bước chân đến Venetian Ma Cao. Sòng bạc bậc nhất tại xứ sở đánh bạc này. Tư Mạn bước xuống từ một chiếc Ford GT40 màu bạc, một trong những siêu xe nằm trong bộ sưu tập của cô. Tuy rằng không hứng thú đua với thần tốc độ, nhưng chỉ cần vừa mắt. Tư Mạn sẵn sàng vung tay mua những thứ cô thích.

Tư Mạn mặc một chiếc váy bó sát dài ngang đùi ôm lấy thân thể kiều diễm, mái tóc xoăn nhẹ khẽ bay theo gió. Dung nhan động lòng người mang theo một nụ cười thanh đậm ngạo nghễ. Ngay từ thời điểm cô bước chân xuống. Tất cả những người có mặt tại đó đều không dời mắt khỏi cô trong ba giây đầu tiên.

Cô gái xinh đẹp kiều diễm đó kết hợp với một siêu xe đua dũng mãnh uy nghiêm đủ khiến ánh mắt những gã đàn ông thiêu cháy, nổi lên thú tính muốn chiếm lấy người đẹp. Nhìn cô yêu mị bước về phía quầy tiếp tân.

“Tiểu thư đã đặt trước phòng chưa ạ?” Nữ tiếp tân lễ độ nói.

“Phòng VIP.” Tư Mạn đưa ra một tấm thẻ vàng nhẹ nhàng nói.

Nữ tiếp tân cẩn thận đón lấy thẻ, sau một hồi kiểm tra chính y trên máy móc, nữ tiếp tân biết rõ người này là nhân vật đặc biệt liền cung kính gấp bội, cúi đầu lễ độ trả lại thẻ vàng:

“Đã cực mười bảy triệu USD, mời tiểu thư.”

Một người đàn ông khác mang áo ghi lê đen chính là tiếp viên riêng cho cô tiến tới nghiêng đầu cúi chào, hướng cửa lớn dẫn Tư Mạn đi.

Những người đàn ông vừa nãy còn nhìn theo Tư Mạn đến chảy nước miếng liên cả kinh. Một người phụ nữ đi một mình lại có thể thẻ vàng.

Vấn đề ở chỗ, người có được thẻ vàng phải có khối tài sản khổng lồ để có thể cực số tiền lớn qua cửa, mà người phụ nữ kia trẻ như vậy. Nếu không có một lão già giàu có nào đó chống lưng, nào có thể có được thẻ vàng chứ.

Đương nhiên họ không thể biết cô chính là Ephemera trứ danh, số tiền cô kiếm được không ai có thể thống kê hết. Một phần đó là tài sản đen, một phần đã biến mất không rõ lý do. Chỉ có Tư Mạn rõ cô có bao nhiêu tài sản.

Tư Mạn không quan tâm ánh mắt của đám người kia, vẫn bình thản tiến lên khu vực VIP.

Nơi đây quả nhiên là xa hoa như lời đồn. Mỗi pho tượng hay bức tranh trang trí đều cho thấy vẻ cao quý của nó. Cách bày trí tinh tế, mặt nền cẩm thạch chói lóa kết hợp với màu vàng chủ đạo càng tôn lên một địa điểm hợp lý cho đám người nhiều tiền nhiều của không biết xài đâu cho hết.

Mỗi nơi Tư Mạn bước qua đều được canh phòng cẩn mật, một con ruồi cũng khó lọt qua hàng rào bảo vệ như thế kia. Ngang qua cửa phòng VIP để vương chỉ dành cho các vị máu mặt, Tư Mạn vô tình hữu ý lấn một cái máy nghe lén chỉ nhỏ bằng một nửa cúc áo vào bên trong thán không biết quý không hay.

Cô cùng tiếp viên vẫn tiếp tục hướng cửa trước mà đi. Phía trước lúc này bỗng xuất hiện một đoàn người áo đen đứng hai hàng cúi đầu trịnh trọng.

Như nhận ra điều gì đó. Người tiếp viên kéo Tư Mạn đứng sang một bên tránh đường khẽ nhỏ giọng:

“Tiểu thư. Xin đợi một chút!”

Tư Mạn hiểu ý của tiếp viên, đây là nghi thức chào đón một nhân vật quan trọng nào đó, ngay cả một người đi đường không liên quan cũng phải dẹp đường. Tư Mạn quả thực tò mò, người này là ai.

Cô đứng sang một bên, đưa mắt nhìn ra phía cửa lớn.

Nơi cửa lớn, thứ ánh sáng chói lóa hắt lên, một bóng người đồ dài trên mặt đất kèm theo tiếng đế giày lộp cộp mạnh mẽ vang lên. Từng tiếng, từng tiếng lọt thẳng vào tai chúng nhân, góc cúi của đám người áo đen dường như thấp xuống hơn một đoạn.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, không nhanh không chậm mà lộ ra một bóng người đàn ông cao lớn đến gần mét chín. Chiều cao và bả vai rộng lớn đó khiến Tư Mạn đứng từ xa bất giác cảm thấy thật nhỏ bé. Thứ khiến cô thấy nhỏ bé không chỉ là vì vóc dáng đó mà là ẩn sâu khí chất mạnh mẽ như một vị lãnh chúa toát lên từ người đàn ông đó.

Bản tính tò mò bộc phát, Tư Mạn tập trung ánh mắt, muốn nhìn thật rõ dung mạo của người đàn ông kia.

Người đàn ông mang một bộ Comple đen, ngay cả áo sơ mi bên trong cũng màu đen ôm lấy thân hình cao lớn khiến cho người đàn ông toát lên phong thái cao ngạo lãnh khốc như một vị thần. Bộ đồ không những không thể che đi cốt khí mạnh mẽ, còn như một sự vô hình gây ra người đối diện áp lực nào đó không thể nói ra.

Tư Mạn lướt đến khuôn mặt người đàn ông thì lập tức hóa đá. Người đó tầm ba mươi tuổi trở đi, có đôi mắt màu nâu như sói, mái tóc đen cắt ngắn, chiếc mũi cao kiêu hãnh và sự chết chóc chìm sâu trong con người lãnh khốc.

Nguy hiểm!

Đây là hai chữ duy nhất Tư Mạn dùng để đánh giá người đàn ông điển trai quá mức cần thiết này chính là nguy hiểm.

Tư Mạn lăn lộn bao lâu nay, rất giỏi đánh giá người khác nhưng đây là lần đầu cô gặp một người khiến cô phát run ngay khi chạm mắt đến như vậy, dù không làm bất cứ điều gì cũng khiến kẻ khác như đang gặp chuyện nguy hiểm.

Lúc này Tư Mạn bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt nào đó đang nhìn cô. Tư Mạn linh động rời mắt khỏi người đàn ông đang lạnh lùng xải bước, lúc này cô mới nhìn ra, đằng sau lưng hắn có hai người đàn ông khác. Cả hai người này đều có vóc dáng cao lớn mạnh mẽ, điển hình cho đàn ông tóc vàng mắt xanh Châu Mỹ, có lẽ hai người này là thân tín của người đàn ông kia, chỉ là ánh mắt nghiêm nghị và lạnh lùng đó chiếu đến Tư Mạn như một lời cảnh cáo.

Lúc này Tư Mạn mới biết, tất cả mọi người ở trong sảnh đều cúi đầu cụp mi không dám nhìn người đàn ông cao cao tại thượng yên lặng như một ông vua xải bước kia, chỉ có cô to gan ngược mắt nhìn. Tư Mạn biết đây là người tuyệt đối không nên chọc vào, cô liền ngoan ngoãn cụp mi không nhìn nữa.

Đến khi người đàn ông nguy hiểm kia cùng thân cận rời đi hết, những người khác mới trở lại bình thường, tiếp tục công việc. Người tiếp viên đứng thẳng người lịch sự hướng về phía cửa tiếp tục công việc dẫn đường cho Tư Mạn.

Bước vào phòng VIP. Tư Mạn ngồi yên vị trong một bàn đã được sắp xếp, lúc này cô mới ấn nút trên hoa tai, bật máy nghe lén lên.

Tư Mạn chưa chơi xong một ván bài, bên phía phòng VIP để vương liền có động tĩnh.

“Nghiêm gia đã phát lệnh truy nã rồi.”

Nghiêm gia. Tư Mạn biết, không chỉ riêng cô mà hầu hết người trong giới đều biết Nghiêm gia là chủ thượng của giới hắc bang, thống lĩnh thiên hạ bằng nhiều lĩnh vực. Chưa kể đến mặt kinh tế quan trọng mà còn nhúng chân về cả quân sự, quốc phòng. Có thể vừa buôn lậu, xây dựng hang ổ ma túy, còn dấn động đến chính trị các nước chỉ bằng một cái vung tay. Nếu nói Ngài Lex là chúa sơn lâm thì Nghiêm gia chính là rồng phun lửa. Kể chín người mười, không ai kém ai. Về mọi phương diện, mọi địa vị, bất kì ai nghe nhắc đến tên của Nghiêm gia hoặc Lex, hai phe đối trọng nhau này đều rùng mình hoảng sợ không dám làm càn.

Tư Mạn nghe nhắc đến Nghiêm gia, biết rằng không nên chọc vào ổ kiến lửa, tính toán chỉ nghe cho biết không có ý niệm gì, nhưng câu nói tiếp theo phát ra trong tai nghe khiến cô giật mình hoảng hốt.

“Nghiêm gia hạ lệnh. Truy nã cấp một tên lừa đảo Ephemera.”

Tư Mạn cả kinh. Chết tiệt, cô không có động vào Nghiêm gia, hà cớ gì lại truy nã cô, lại còn truy nã cấp một. Đây không phải là dồn cô vào chỗ chết sao?

“Đại ca, có thể cho tụi em biết lý do Nghiêm gia tức giận như thế này không?”

Quả đúng là câu hỏi mà Tư Mạn chờ đợi.

“Ephemera đã giết nghi trượng đệ nhất Nghiêm Chính. Hắn ta còn có tâm để lại một con thiêu thân, kể ra cũng có gan dám làm dám chịu lắm. Không rõ Ephemera là kẻ như thế nào lại có thể hạ thủ với nghi trượng đại nhân, đủ để cho thấy hắn không tầm thường.”

Tư Mạn cứng đờ.

Cô giết Nghiêm Chính hồi nào? Mấy tháng nay cô chỉ động vào duy nhất một tên đặc vụ FBI, như thế nào cô lại có khả năng giết người mình còn chưa gặp.

Bất giác mắt Tư Mạn lóe lên, cô bóp nát lá bài trong tay. Ánh mắt lộ rõ tia máu. Kẻ giết Nghiêm Chính nào lại có khả năng để lại một con thiêu thân. Chỉ có người trong giới mới biết, không kẻ nào có thể bắt chước con thiêu thân có một không hai cô thường để lại sau mỗi phi vụ. Trên thế giới này, nếu có thể bắt chước. Chỉ có một người.

Hiếu Khiên.

6. Chương 6: Hóa Thân Làm Thế Mạng.

Tư Mạn bước vào phòng vệ sinh, kích hoạt chiếc đồng hồ trên tay lên. Trên người Tư Mạn, chiếc đồng hồ này chính là thứ quý giá nhất, cũng là thứ duy nhất có thể liên lạc với Hiếu Khiên.

Những ngày qua cô không sử dụng nó chính là bởi vì Hiếu Khiên đã cắt đứt mọi liên lạc với cô. Nhưng lúc này Hiếu Khiên lại mang cho cô tội danh giết người. Cô tin Hiếu Khiên sẽ phải cho cô một câu trả lời.

Quả nhiên máy được thông chỉ sau ba giây.

“Chị.” Đó là câu đầu tiên Hiếu Khiên nói, giọng nói mang chút lo lắng.

“Giải thích đi!”

Bên kia im lặng không đáp khiến cho Tư Mạn bất mãn nổi giận: “Hiếu Khiên, tại sao em lại giết người, em trước nay không có hứng thú làm mấy chuyện đó cơ mà. Mà giết thì thôi đi, sao không phải là ai khác mà lại động vào người của Nghiêm gia, đã vậy lại còn là nghi trượng. Em thật biết cách châm lửa mà.”

“Chị...” Hiếu Khiên hồi lỗi nhỏ giọng: “Em biết chị rất giỏi chạy trốn, trên thế giới này ngoài em ra không ai biết chị là ai, cho nên em mới dùng con thiêu thân của chị. Bối Tư Mạn, em xin lỗi.”

“Đã nói là không được gọi cả họ của chị ra cơ mà!” Tư Mạn bực bội quát: “Em giỏi lắm, giết được cả nghi trượng đệ nhất. Nói đi, lý do?”

Đầu dây lại tiếp tục im lặng, có vẻ như Hiếu Khiên có bí mật nào đó muốn giấu Tư Mạn. Tư Mạn cũng cảm thấy kỳ lạ. Từ khi Hiếu Khiên tham gia làm gián điệp vụ nào đó ở New York, Hiếu Khiên trở nên trầm tư ít nói, lại không bao giờ hé răng nửa lời về công việc kia. Bây giờ lại dẫn đến giết người. Quả thực đối với Tư Mạn mà nói Hiếu Khiên bây giờ có bao nhiêu xa lạ.

“Nếu em đã không muốn nói chị cũng không ép. Nhưng Hiếu Khiên, hãy nhớ cho kỹ. Từ giây phút em để lại con thiêu thân, mọi tội lỗi đều đã là của chị. Mạng này của chị năm đó là do em cứu, chị dùng lần chạy trốn này để em được thoải mái mà sống. Hãy trốn cho thật kỹ, đừng để ai truy lùng ra sự thật. Chị biết em rất rõ Nghiêm gia nguy hiểm như thế nào nên mới không có lá gan chịu trách nhiệm. Chị cũng đã kiếm đủ tiền sống nốt phần đời còn lại. Kể từ hôm nay chị sẽ không còn là Ephemera nữa, để hai chúng ta đều có thể biến mất không ai có thể tìm ra. Em hiểu không?”

Bên đầu dây vang lên tiếng sụt sịt của Hiếu Khiên, chốc sau cô mới nghẹn ngào nói.

“Tư Mạn, cảm ơn chị.”

“Lo trốn đi.”

Tư Mạn không yên tâm dặn dò: “Sống cho tốt đấy.”

Do dự một lát mới ngắt kết nối.

Tư Mạn thần thờ một chút. Mười năm qua cô luôn sống là một tên lừa đảo, làm gián điệp thu thập tin tức cũng là một trong những thú vui của cô, vậy mà bây giờ cô đành phải rửa tay gác kiếm. Sống làm một công dân bình thường. Thật tâm vẫn có chút không cam lòng.

Mất một hồi Tư Mạn mới quyết định rời khỏi Vanetian, chỉ là cô còn chưa rời khỏi khu vực VIP, liền có một sự việc phát sinh.

Tất cả các hệ thống cửa thông ra ngoài phòng VIP đều đã bị đóng trước đó chưa được một phút. Tất cả mọi người bao gồm cả nhân viên và tay bạc đều tỏ vẻ hoang mang chính vì lúc này họ đang bị nhốt

“Sao cửa lại bị đóng?”

Ở tất cả mọi góc ngách, nhiều người đàn ông mặc đồng phục tiếp viên tay cầm súng ào ra bên ngoài. Chĩa súng với tất cả mọi người bao gồm cả Tư Mạn. Bọn chúng mang theo vẻ lo lắng và hoảng hốt như vừa chạy trốn.

“Này, này, các người làm gì vậy. Có biết chúng tôi là ai không...” Một tay chơi bạc lên tiếng.

“Im miệng!!!”

Đoàng!!!

Tiếng súng vang lên kèm theo tiếng la hét của đám khách VIP. Một tên tiếp viên nã súng vào người vừa mới lên tiếng đó. Máu trên người đàn ông kia tuôn ra như suối, cả thân thể đổ gục xuống đất rồi bất động.

“Kẻ nào dám mở miệng, tao bắn!” Tất cả mọi người sợ đến không dám thở, ngoan ngoãn ngồi im.

Tư Mạn đứng bên góc, lặng im đánh giá tình hình. Có mười tên tiếp viên cầm súng đang uy hiếp chúng nhân. Hai tên bị thương ở đùi và ba tên khác bị thương ở tay và bụng. Xem ra trong lúc cô trốn trong nhà vệ sinh. Ở một dãy khác đã xảy ra một trận đụng độ. Mười tên tiếp viên này có lẽ là cải trang vào đây nhằm hạ sát ai đó nhưng kết quả không thành công, trên đường chạy trốn lại rẽ vào phòng VIP này tạm thời ẩn náu.

Tư Mạn bật máy nghe lén ở phòng VIP để vờ lên, muốn nghe tình hình bên ngoài, rốt cuộc là thể lực nào đang bao vây đám người này ngoài kia.

“Mau phá cửa.”

“Cửa VIP ở đây không phải nói phá liền phá được!”

“Không phá được, chúng tôi sẽ lập tức cho nổ.”

“Đừng. Đừng, van xin các anh đừng làm như vậy. Thuốc nổ của các anh sẽ biến nơi này thành tro bụi mất.”

“Biết vậy còn không mau phá cửa.”

“Nhưng....”

“Chủ thượng không có kiên nhẫn. Tôi cho anh một phút.”

Toàn bộ cuộc đối thoại lọt vào tai Tư Mạn. Cô đã đoán ra người đang chờ đợi bên ngoài là ai.

Trong giới này, người được gọi là chủ thượng chỉ có một người.

Chủ của Nghiêm gia: Chủ thượng Nghiêm Trạch.

Xong rồi, đời này của Tư Mạn kết thúc rồi. Cô sao lại chạy đến nơi này, rơi trúng vào tay của Nghiêm gia chứ. Cô không phải đang là đối tượng tróc nã cấp một sao. Rơi vào tay người Nghiêm gia đã đành, lúc này lại trực tiếp đụng độ chủ thượng. Cô làm cách nào thoát?

Tư Mạn vò đầu bứt tóc một hồi mới nghiêm chỉnh ngồi trong góc, mặc kệ đám người ngoài kia đang náo loạn mà suy nghĩ. Hiện tại không ai biết rõ dụng mạo thật của Ephemera. Cho nên từ giờ phút này cô chỉ đơn giản là Bối Tư Mạn, công dân bình thường của nền văn minh tự do mà thôi.

Cho nên Tư Mạn quyết định làm một người an phận, chờ cho đám người bên trong này tự giải quyết xong sẽ tìm cách thoát ra ngoài. Chỉ là tai nghe lần nữa vang lên giọng nói lạnh như băng khiến cô rùng mình.

“Cho nổ!”

“Tuân lệnh!”

Tư Mạn cả kinh chửi thề.

Khốn kiếp. Nghiêm gia quả nhiên không có lương tâm. Cho đám người tập kích bọn họ đi đời nhà ma thì thôi đi. Đám khách dân bình thường trong này cũng không buông tha, muốn một mẻ tóm gọn cả tôm lẫn tép. Nếu Tư Mạn không mau thoát khỏi đây chỉ e sẽ thành bụi than.

“Còn ba mươi giây.”

Giọng nói vang lên trong tai nghe khiến Tư Mạn lần nữa rùng mình.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi. Ba mươi giây à, được thôi!

Nghĩ là làm, Tư Mạn bước nhẹ về phía đám tiếp viên cầm súng như đang tản bộ ngoài công viên.

“Con khốn nào đây. Mau nằm...”

Tên kia chưa nói xong đã nhận ngay một cước từ gót giày của Tư Mạn ngã ngửa về sau. Cô xoay một vòng liền cướp khẩu súng trên tay hắn nhắm bắn.

Đoàng!

“Chết tiệt!”

Đám tiếp viên bất ngờ bị tấn công vội hướng súng về phía Tư Mạn nã đạn. Tư Mạn rất nhanh liền lùi về sau lưng tên tiếp viên bị cô cướp súng, dùng thân hắn làm bia đỡ. Núp đằng sau lưng tên tiếp viên đã dính hơn chục phát đạn kia vẫn bị cô giữ làm bình phong. Tư Mạn nhắm thật chính xác năm tên có khả năng chiến đấu cao nhất mà nã đạn.

Tiếng súng vang lên, mỗi phát đều trúng ngay chỗ hiểm, không lệch dù chỉ một ly. Nhanh đến không kịp chớp mắt.

Khi năm tên kia ngã xuống. Bốn tên còn lại tuy rằng bị thương nặng nhưng cũng còn chút nhanh nhạy kịp dùng súng, tấn công Tư Mạn bốn phía.

Tư Mạn quăng gã tiếp viên đã chết qua một bên, lăn một vòng về bàn đánh bạc, dùng ghế làm bia đỡ tiếp theo, cướp một khẩu súng khác từ một trong năm tên đã bị cô hạ thủ. Hai súng song song bóp cò hướng bốn tên còn lại nhắm bắn.

Khẩu súng bên phải hết đạn khiến Tư Mạn bắn trật mất hai tên.

“Còn mười giây!” Tai nghe lần nữa vang lên tiếng nói như nhắc nhở mạng sống của cô chỉ còn mười giây.

7. Chương 7: Lần Đầu Chạm Mặt.

“Cô ta ở bên kia!”

Hai tên còn sống xót thấy Tư Mạn nấp sau ghế, không còn động tĩnh, ngay cả khi nã súng liên tiếp, tưởng rằng Tư Mạn đã trúng đạn liền chậm rãi bước tới.

Đoàng!!!

Bước chưa được ba bước. Tư Mạn đằng sau ghế đột nhiên bật dậy nổ hai phát súng. Nhắm trúng ngay thân hai kẻ kia khiến cả hai ôm ngực ngã xuống.

“Năm giây!”

Tư Mạn lặn một vòng ra phía cửa. Mặc kệ đám khách đang náo loạn phá cửa muốn chạy ra ngoài trước. Cô một cước đạp văng đám người kia, phá tung cửa.

Quả nhiên một quả bom nhỏ được đặt ngay cửa.

Bên ngoài hành lang không một bóng người, có lẽ đều đang ở một nơi khác, tránh sự va chạm của thuốc nổ.

“Ba...”

Lúc này chạy cũng không kịp nữa. Tư Mạn liều lĩnh cầm lấy thuốc nổ.

“Hai...”

Cô như một vận động viên chạy thật nhanh, dùng hết lực cánh tay, ném thuốc nổ qua lớp cửa kính ra bờ sông bên ngoài.

Choang!

“Một.”

Bùm!!!

Thuốc nổ như một quả bóng nổ tung mang theo bọt nước. Thật may ở giây cuối cùng quả bom kia đã kịp lặn xuống mặt nước, đủ để ngăn chặn lực nổ ảnh hưởng đến bất kỳ ai xung quanh.

Tư Mạn nhìn qua lớp cửa kính vỡ tan cùng màn nổ mình dưới nước kia thở ra một hơi, không khỏi tự cảm thán mình. So ra mệnh cô vẫn còn lớn lắm, chậm một giây là lên bàn thờ ngay.

Đám khách VIP lúc này mới dám mò mẫm ra ngoài nhìn Tư Mạn bằng ánh mắt khâm phục kèm theo hoảng sợ. Chính mắt bọn họ thấy cô một mình đối đầu với mười tên sát thủ, còn dùng khoảng thời gian tích tắc giải nguy. Cô gái này rốt cục ở đâu tới? Có thể bình tĩnh xử lý mọi việc chỉ chưa đầy ba mươi giây. Nếu không tự mình chứng kiến, e cũng không ai tin nổi.

“Tiểu thư! Sao cô biết ở đây có bom?” Tiếp viên riêng của Tư Mạn lúc này mới lấy lại hồn vía bước ra nghi hoặc.

Phản ứng nhanh nhất của Tư Mạn là vừa bước ra cửa đã ôm ngay quả bom kia ném đi, nếu không phải biết trước, chỉ e người bình thường phải mất ba mươi giây trấn tĩnh.

“Tôi vừa cứu anh một mạng đấy.” Tư Mạn cao ngạo đáp, không buồn quan tâm nghi vấn của chúng nhân.

“À, vâng. Cảm ơn cô.”

Ý của cô đã quá rõ ràng, không cần biết nguyên do cô tưởng tận quả bom đặt ở đâu và thời gian phát nổ. Cái quan trọng là cô vừa cứu đám người họ khỏi một trận nổ. Họ nên cảm kích, không có tư cách hỏi cô tại sao. Con người này rất tinh trí nhưng cũng quá cao ngạo. Chỉ ít cô cũng vừa trải qua một màn sinh tử, sao có thể bình thản như đang dạo công viên nói với họ mấy lời này chứ? Thật khó hiểu.

Lúc này từ phía hành lang xuất hiện đám người âu phục đen tuyền đi tới, dẫn đầu là hai người đàn ông tóc vàng Tư Mạn đã nhìn thấy lúc vừa vào đây. Tư Mạn biết lúc này không phải nên nán lại, lập tức lủi trong đám khách VIP chuồn ra. Cố tình tỏ vẻ sợ hãi để đi ngang đám người kia.

“Đứng lại!”

Một giọng nói lạnh lẽo như quỷ u hồn vang lên. Cảm giác sau gáy lạnh lạnh. Tư Mạn lập tức giật thót đứng thẳng người cứng đờ như pho tượng.

Là ai mà chỉ một câu nói đã khiến cô căng thẳng như thế này?

Tư Mạn cắn môi, coi như không nghe thấy câu nói kia. Có thể là đang gọi người khác. Cô run run nâng chân xải hai bước.

“Bước thêm một bước, cô sẽ chết!”

Tư Mạn cả kinh dừng bước. Mồ hôi bắt đầu toát loạn trên thái dương. Hai người đàn ông tóc vàng như một tia chớp, từ lúc nào đã chặn trước mặt cô. Cau mày quát:

“Chủ thượng đang gọi cô. Còn không mau hành lễ!”

Chủ thượng?

Tư Mạn nhớ ra, người đàn ông lúc này cô nhìn thấy ở khách sảnh được hai người đàn ông tóc vàng này kính cẩn đi theo bảo vệ. Không lẽ người đó chính là chủ thượng Nghiêm Trạch.

Tư Mạn chậm rãi quay đầu. Quả nhiên đập ngay vào mắt cô là khuôn mặt lạnh như băng của người đàn ông mà cô cho là nguy hiểm. Hắn chỉ đứng đó, vóc dáng cao lớn che hết mọi ánh sáng có thể rọi tới Tư Mạn, cứ như rằng đã che đi tia sáng cuối cùng của cuộc đời cô. Khí chất của quý vương và đôi mắt thâm sâu khó lường kia đủ để người đối diện không thể thở nổi.

Nghiêm Trạch mang theo cái nhìn chết chóc như muốn ăn tươi nuốt sống, ngạo khí quanh thân như ma quỷ khiến mồ hôi trên trán Tư Mạn tuôn ra như suối. Tư Mạn thấy tim đập mạnh đến không thở nổi. Không lẽ Nghiêm Trạch đã phát hiện ra cô chính là Ephemera?

“Tôi...tôi chỉ là người dân lương thiện...Vào đây đánh một ván bài mà thôi.” Tư Mạn chậm rãi nói, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt chết chóc của Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch không nói gì, chỉ dùng lãnh khí lạnh thấu xương khiến Tư Mạn run cầm cập. Người xung quanh cũng bất giác nín thở, không ai dám gây ra dù một tiếng động nhỏ.

“Tên!” Nghiêm Trạch mở miệng.

Tư Mạn nuốt khan một cái, cảm thấy cổ khô khốc. Cô nghĩ qua một lát, nếu như Nghiêm gia biết cô là Ephemera, có cần thiết phải cho cô sống đến giờ phút này hay không?

Có lẽ cô vẫn còn có cơ hội sống. Nên bình tĩnh. Bình tĩnh.

“Bối Tư Mạn.” Cô đáp gọn lẹ, ánh mắt cũng từ từ bình tĩnh đối diện với đôi mắt cường bạo của Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch khép hờ mắt lạnh, cả thân hình cao lớn như che khuất Tư Mạn nghiêm nghị nói:

“Cô học bắn súng từ đâu?”

Tư Mạn lúc này mới rõ. Thì ra Nghiêm Trạch đã nhìn thấy cô một thân hạ thủ đám tiếp viên. Có lẽ hắn ta nhìn qua CCTV, hoàn toàn thấy rõ mọi hành động của cô, và chính khả năng bắn chuẩn xác của cô khiến hắn hứng thú.

Mà trên đời này không gì có thể giấu được Nghiêm gia, nếu cô đã trở về lại Bối Tư Mạn, chi bằng nói thật một vài điều đi.

“Tôi học được từ tổ chức gián điệp.”

“Cô là gián điệp?” Người đàn ông tóc vàng lên tiếng.

“Không! Năm mươi hai tuổi tôi đã trốn khỏi đó.” Tư Mạn thật thà đáp. Hồ sơ của cô sau mười hai tuổi cô đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu. Là một học sinh, sau đó là sinh viên và ra trường lập công ty bằng quỹ hỗ trợ. Quả là sự sắp xếp chu toàn.

“Là tổ chức nào?” Nghiêm Trạch im lặng một hồi mới mở miệng.

“S-Anonymous.” Tư Mạn bình thản đáp.

Nghiêm Trạch không nói gì chỉ đưa mắt qua hai người bên kia như chờ một câu trả lời.

Hai người này chính là thân tín của Nghiêm Trạch, cũng chính là nghi trượng đệ nhị Hắc Báo và nghi trượng đệ tam Hắc Miêu.

Hắc Miêu ngẫm nghĩ một hồi, ánh mắt lập tức lóe sáng:

“Mười hai tuổi đã có thể trốn thoát khỏi S-Anonymous, không lẽ cô chính là thiên tài súng bắn tỉa. Có thể nhắm bắn chính xác ở cự ly bảy trăm thước?”

Tư Mạn nghe vậy, khóe môi thoáng co giật. Quả nhiên không gì qua mắt được Nghiêm gia, chuyện của cô hơn mười năm trước cũng biết rõ như lòng bàn tay.

“Quá khen.” Tư Mạn thở một hơi đáp.

Nghiêm Trạch bước đến trước mặt Tư Mạn, khoảng cách đủ để Tư Mạn cảm nhận được hơi thở nam tính mà lạnh lẽo như bắc cực thấu tâm cô, khiến cô gần như ngạt thở.

Loáng một cái, nhanh hơn một cái chớp mắt. Không ai rõ từ lúc nào trên tay Nghiêm Trạch đã có một khẩu súng lục chìa thẳng vào ngực trái Tư Mạn.

Tất cả mọi người kinh ngạc nín thở, chỉ trong chớp mắt đã phát sinh ra một tình huống này, người bình thường nào cũng khó mà tiếp nhận.

Chỉ có Hắc Báo và Hắc Miêu có chút kinh ngạc nhưng lập tức trở về trạng thái bình thường ban đầu.

Cảm nhận được họng súng lạnh lẽo đang chìa vào tim cô. Không hiểu nguyên do nào khiến Tư Mạn lúc này bình tĩnh hơn lúc nào hết, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Nghiêm Trạch.

“Trước khi chết, tôi cần biết được lý do.” Tư Mạn không ngại ngần trừng mắt nói.

“Làm việc cho tôi hoặc chết.” Chỉ vài từ ngắn gọn cùng ánh mắt lạnh lẽo đã đủ nói lên ý muốn của Nghiêm Trạch.

Hắn đã chứng kiến khả năng bắn súng của cô, nhưng cô trước đây lại là gián điệp của một tổ chức. Nếu bây giờ cô không về đầu quân cho hắn, thì cô sẽ lập tức về tây thiên bởi nếu cô ở phe đối lập, sẽ là hậu họa lớn.

Tư Mạn hoàn toàn nhìn nhận ra ý niệm đó. Bình thần đưa tay, to gan nắm lấy bàn tay đang cầm súng của Nghiêm Trạch, bàn tay lạnh lẽo như một tảng băng của hắn không chút động đậy:

“Tim của tôi bị lệch so với người bình thường.”

Nói rồi Tư Mạn dùng bàn tay nhỏ bé nắm trọn bàn tay to lớn kéo sang bên phải một chút, rồi lại hướng cò.

Ấn mạnh.

Mặt mày ai nấy đều tròn tròn kinh hãi, sợ đến mức không dám thở.

Tạch.

Không có tiếng súng nổ, cũng không có cảnh tượng máu chảy nào cả.

Tư Mạn bình thần như không nói: “Người thân của tôi chỉ có súng. Chưa mở chốt an toàn thì đừng nên dọa tôi.”

Ánh mắt Nghiêm Trạch ánh lên một tia nhìn khác lạ, đưa tay bóp cầm Tư Mạn, bàn tay to lớn thô ráp của hắn khiến cầm cô đau đớn.

“Khá lắm, như vậy mới đủ tư cách làm người của tôi.”

“Cái gì mà người của anh chứ. Tôi đồng ý hồi nào?” Tư Mạn bực bội dẩy dựa nhưng không cách nào thoát khỏi bàn tay như gọng kìm của hắn.

“Không kể nào có tư cách khước từ tôi. Được làm việc cho tôi là ân điển của cô.” Lực đạo bàn tay tăng lên, siết chặt lấy cầm Tư Mạn như muốn bóp méo xương hàm của cô. Ánh mắt lạnh lẽo hung ác như một lưỡi dao có thể chém chết cô bất kỳ lúc nào.

Lúc này Tư Mạn mới rõ. Người đàn ông này mạnh như thế nào, hắn chỉ dùng vài ngón tay có thể áp chế khuôn mặt cô, còn cô gồng cả thân thể cũng không cách nào phản kháng lại.

Chết tiệt. Tư Mạn ngàn vạn lần chưa bao giờ dám nghĩ cô sẽ đầu quân cho Nghiêm gia, chứ đừng nói bây giờ cô mang tội giết nghi trượng. Nếu cô ở đó, khả năng điều tra ra thân phận thật của cô không phải sẽ tăng cao sao? Nếu Nghiêm gia biết kẻ giết nghi trượng luôn ở tầm mắt, có lẽ lúc đó ngay cả tro cũng không

còn. Cô đâu có liều như vậy chứ. Nhưng chính miệng Nghiêm Trạch đã mở lời, ngay từ thời khắc này cô đã hoàn toàn không có khả năng chạy trốn.

“Được....tôi sẽ làm việc cho anh.” Kể thức thời mới là trang tuần kiệt. Bây giờ cô nên ngoan ngoãn nghe lời, chờ lúc người Nghiêm gia lơ là mò bỏ trốn mới là thượng sách.

Thế nhưng đạo cao một thước, ma cao một trượng. Một tên lừa bịp như Tư Mạn lại không thể lừa được Nghiêm Trạch. Lực tay Nghiêm Trạch không những không buông lỏng ra mà còn tăng lên, bó hẹp lấy quai hàm của cô khiến cho Tư Mạn đau đến thét lên:

“Muốn trốn ư? Chạy đi cho thoát.”

Tư Mạn cả kinh nhìn hấn.

Gã đàn ông này rốt cuộc là quỷ thần phương nào lại có thể đọc ý nghĩ kẻ khác như vậy? Cô lẫn lộn bao năm, chưa từng bị nhìn ra sơ hở. Hay chẳng hôm nay cô không hóa trang, để cho da mặt thật này sản sinh bản năng nào đó khi nói dối sẽ phát hiện ra.

Mà cứ cho là như vậy. Nghiêm Trạch đây là lần đầu tiên chạm mặt. Sao có khả năng nhìn ra? Hấn đến tốt cùng là loại người gì?

“Không....tôi....sẽ không trốn....” Cầm bị bóp đến đau điếng, Tư Mạn cảm nhận được tơ máu từ trong xương hàm cô vỡ ra, nơi lưỡi có vị tanh tươi, máu bắt đầu tràn ra khóe miệng. Đau đến chảy nước mắt. Lần này cô thật sự vì sợ mà can tâm đầu quân.

Nghiêm Trạch phán đoán đôi con ngươi run rẩy kia của cô, lực đạo nơi bàn tay không hề có chút nới lỏng. Hấn đẩy mạnh cô vào bức tường bên cạnh hết như quăng một món đồ, khiến cho Tư Mạn cả thân đập mạnh vào tường, tấm lưng kia cũng đau điếng. Ánh mắt lạnh lẽo u tối kia khiến cho Tư Mạn dù đau cũng không dám thét lên nữa lời.

“Cô chỉ được phép tuyệt đối trung thành. Nếu cô dám phản bội, ngay cọng tóc cũng đừng mơ được giữ lại trên đời này. Rõ chưa???”

Tư Mạn hậm hực đưa tay quệt vệt máu trên khóe miệng thở hồng hộc. Bây giờ tự mình chứng thực lời đồn thiên hạ Nghiêm Trạch là quái vật, Tư Mạn mới rõ chỉ mới là một phần mười. Hấn đích thị là ác quỷ mới đúng.

Thấy Tư Mạn không có ý định đáp lời, sát khí quanh thân Nghiêm Trạch càng tăng mạnh, ánh mắt sắc như lưỡi dao kia chiếu thẳng vào người phụ nữ trước mặt.

Chỉ một khoảnh khắc này sắc mặt Hắc Báo và Hắc Miêu biến chuyển.

Hồng rồi!!!

Tư Mạn bị cơn nộ khí kia bao vây lập tức có phản ứng. Sợ đến cứng họng.

Đoàng!!!

Vừa kịp đưa mắt quan sát Nghiêm Trạch thì một tia sáng lóe lên với tiếng nổ và mùi thuốc súng hướng về phía cô, tiếp đó là một cơn nhói kèm theo sự đau đớn khủng khiếp khiến Tư Mạn cảm giác thế giới như tối sầm đi, tựa hồ lượng máu trên người đang chảy ngược.

Tư Mạn không thể đứng vững, đau đớn gục xuống sàn nhà. Máu tràn ra nhỏ giọt rồi thành một vũng máu tanh tươi kinh người.

Cô kinh hoàng nhìn Nghiêm Trạch vẫn lạnh lẽo như thường, ánh mắt không chút xao động, thậm chí càng tăng thêm vẻ chết chóc. Cảm giác đau đớn găm vào xương nhưng vẫn ngậm chặt môi không thốt lên nữa lời. Vẻ mặt Tư Mạn càng tăng thêm sự giận dữ và bất phục.

Tên kia chớp mắt đã bắn cô. Có thể nhanh đến mức khiến cô không kịp phản ứng chỉ vì cô vẫn chưa đáp lại hấn một tiếng ‘vâng’ ngoan ngoãn mặc dù cô đã chấp nhận làm việc cho hấn.

Hành sự vô tình, máu lạnh như quỷ.

Quả nhiên là....chủ thượng.

8. Chương 8: Phát Súng An Phận.

Tư Mạn đau đớn ôm chân. Phát súng vừa nãy của Nghiêm Trạch đã không nhằm vào tim cô mà là bắp chân phải của cô. Hành vi này quá nhanh, cũng không ai kịp ngờ đến. Tư Mạn lại càng không ngờ chỉ vì cô tiết kiệm một chữ ‘vâng’ đã ăn ngay phát súng này.

Cái lý lẽ hung tàn gì đây???

“Rõ chưa?” Nghiêm Trạch vẫn lạnh lẽo như thường. Từ trên cao nhìn Tư Mạn nằm gục trên sàn nhà ôm lấy chân phải đầm máu tươi. Trong giọng nói ngập mùi vị uy hiếp.

Cô thử không mở miệng lần nữa xem.

Người xung quanh sợ đến ngã nhào ra. Những kẻ không liên quan đã sớm bị người của Nghiêm gia đuổi đi hết, chỉ còn lại một vài tiếp viên phục vụ cho bọn họ đã sợ mất mật vì một loạt chuyện vừa xảy ra.

Hắc Báo Hắc Miêu quan sát Tư Mạn, có chút chờ mong trong lòng. Muốn cô ngoan ngoãn một chút. Họ cũng chẳng hề muốn một tay súng cừ như vậy lại cứ thế mà ra đi.

Tư Mạn thở hồng hộc, vừa đau vừa hận. Cô trước nay không phải chưa từng dính đạn, năm mười hai tuổi cũng nhận một phát chí mạng. Chỉ là lúc đó không có người đàn ông nguy hiểm này đứng trước mặt uy hiếp, gia tăng sự đau đớn từ phát súng kia khiến cô hoảng sợ.

“Vâng.” Tư Mạn cắn môi, tựa vào tường. Không tình nguyện đáp một câu.

Nghiêm Trạch khép hờ mắt lạnh, vút súng sang Hắc Báo. Không nói thêm câu nào nữa mà quay đầu rời đi. Hắc Báo đưa mắt sang Hắc Miêu ra hiệu rồi đi theo Nghiêm Trạch, sau đó là đám vệ sĩ Nghiêm gia đều lần lượt theo chân Nghiêm Trạch rời đi chỉ để lại Tư Mạn cho Hắc Miêu.

Tiếng bước chân vững vàng mạnh mẽ của người đàn ông kia dần dần rời xa. Đến khi không còn nghe thấy nữa Tư Mạn mới dám sà, bực tức hét lên.

“Khốn kiếp, chân của bà!!!!”

Hắc Miêu đứng bên cạnh ra hiệu cho một tên vệ sĩ khác từ xa chạy tới bế Tư Mạn vào phòng VIP để vương. Hắn nửa cười nửa không nói:

“Ng ngoan sớm có phải tốt không, đỡ ăn một phát súng.”

Tư Mạn được bế vào phòng, đặt lên ghế. Vẫn còn tức tức và đau đớn đến không động đậy nổi, tức giận nhìn Hắc Miêu.

“Hừ, còn không mau đưa tôi tới bệnh viện. Muốn tôi làm việc cho các người, cái chân như vậy thì làm ăn được gì???”

Hắc Miêu nhận một hộp y tế từ tay vệ sĩ, cười ngạo mạn:

“Đám bác sĩ vô dụng đó Nghiêm gia không chứa. Cô im mồm được rồi đây.”

Nói rồi Hắc Miêu không màng quan tâm về mặt sưng sốt của Tư Mạn khi thấy hắn thành thạo cầm ống tiêm gây mê, không nhanh không chậm đâm vào da thịt non mềm. Rồi lại tiếp tục dùng dao kéo, gắp đạn, múa vài đường trên chân cô.

Bây giờ Tư Mạn mới nhớ ra. Nghiêm gia có nuôi một thần y, nói cho đúng ra là thiên tài y học trẻ tuổi, có thể xử lý các ca mổ khó có thể thực hiện trên thế giới. Vào nhiều năm trước đã quy phục dưới chân Nghiêm gia. Người đó còn có cái đầu nhanh nhạy và giỏi xử lý nghiệp vụ kinh tế, là một người chiếm giữ vị trí quan trọng trong Nghiêm gia, là đệ tam đại nhân mà người ngoài thường gọi bằng cái tên.

Con mèo giữ cổng Nghiêm gia: Hắc Miêu.

“Hắc Miêu đại nhân, anh xử lý cẩn thận cho tôi. Phụ nữ chúng tôi sợ nhất là để lại sẹo.” Tư Mạn mặt mày tái nhợt vẫn không quên dặn dò vài ba câu. Tuy rằng cô đã biết Hắc Miêu còn xuất sắc hơn đám bác sĩ ở bệnh viện, nhưng đây vẫn là lần đầu tương ngộ. Còn chẳng biết lời đồn có thật hay không.

Hắc Miêu làm vẻ không quan tâm, chăm chú một hồi nhưng về mặt lúc tiến hành ca mổ này cho Tư Mạn lại hoàn toàn bình thản, cứ như là đang giúp con chó con mèo nào ngoài đường băng bó vết thương.

Lúc hẳn hoàn thành thì Tư Mạn đã đỡ người ra, sắc môi bợt bạt, hai mắt không linh hoạt vì mất nhiều máu.

“Nghiêm gia không nuôi những kẻ vô dụng.” Hắc Miêu rửa tay, bình thản nhìn cái chân băng bó gọn gàng của Tư Mạn đang nằm trên ghế.

“Rồi sao?” Tư Mạn mệt đến mở không nổi mắt, chỉ nhắm mắt hững hờ đáp.

“Dưỡng thương cho tốt mà làm việc. Hoặc là cô sẽ rời khỏi Nghiêm gia đi thẳng đến nhà xác.”

Tư Mạn cả kinh mở mắt. Vết thương này là ai gây ra chứ, vả lại nó mau lành hay không đâu phải do cô quyết định. Nghiêm gia này rốt cuộc coi mạng người là cái gì? Dụng không được liền đập đổ không cho kẻ khác có cơ hội mò tới. Đúng là bạc bẽo.

“Biết sợ thì ngoan ngoãn đi, trước mặt chủ thượng chỉ nên nói cái gì nên nói. Làm cái gì nên làm. Nếu đã từng được S-anonymous đào tạo qua, ắt hẳn cô cũng phải kẻ vô dụng chỉ biết bắn súng. Chủ thượng nhìn trúng cô, nghĩa là cả đời này của cô đều do Nghiêm gia an bài, cô không có quyền chống đối, chỉ có thể phục tùng. Làm việc cho chủ thượng, được chết vì ngài ấy là diễm phúc đời này của cô. Cho nên cô dám oán thán chủ thượng nửa lời thì viên đạn kia sẽ không phải ở trên đùi cô, mà có thể sẽ nằm ở đây.” Hắc Miêu lạnh lùng nói, ngón tay dài chỉ giữa mi tâm Tư Mạn.

Tư Mạn cũng rõ, từ giờ khắc này cô không còn khả năng chạy trốn nữa. Tuy rằng cô vốn là người khoáng đạt tự do, không sợ trời không sợ đất, thiên hạ này không ai giữ chân được cô. Nhưng chỉ dựa vào khoảng thời gian ngắn ngủi chạm mặt Nghiêm Trạch kia cũng đủ khiến cô buộc phải dừng bước. Hẳn khiến cô không có lá gan rời đi. Kẻ hung bạo đó là người đầu tiên trên đời khiến cô sợ hãi đến tột cùng chỉ bằng ánh mắt và hành vi.

Mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại. Nghiêm gia đang tìm Ephemera, cô lại có thể trà trộn trong hàng ngũ Nghiêm gia, đường đường chính chính làm việc cho Nghiêm Trạch, ai có thể ngờ tới nhân vật truy nã cấp một lại là người Nghiêm gia được chứ. Vả lại thẳng trước cô đặc tội với nhiều tổ chức xã hội đen ở Đông Nam Á, cái tên thiêu thân của cô vốn đã rất nhạy cảm. Trốn đông trốn tây vẫn khó có thể dung thân. Bây giờ có thể trốn trong tay áo Nghiêm gia, chẳng phải vừa vặn cho cô một chỗ trốn an toàn nhất sao.

Nghĩ đến đây tâm trạng tù túng khó chịu của Tư Mạn cũng vơi đi, dần dần hòa hoãn. Coi như chấp nhận số phận dưới trướng Nghiêm gia. Tuy rằng không biết bọn họ sẽ bắt cô làm cái gì, nhưng mà cô tin chắc ở đây vẫn an toàn hơn là phiêu bạt ngoài kia. Kể từ khi James Khải Huân bắt được cô thì thế giới ngoài kia đã không còn an toàn nữa.

“Biết điều là tốt.” Hắc Miêu vốn có con mắt tinh tường, nhận ra biểu hiện an phận trên mặt Tư Mạn, hẳn cũng hài lòng.

Tư Mạn bỗng nhớ ra một việc. Nghiêm gia này cũng thật vô tâm. Nghi trượng đệ nhất vừa bị giết, lại có tâm tư đi thu phục kẻ khác, đã vậy đám đệ nhị và đệ tam này vô cùng bình thản. Cứ như là chuyện ngoài đường không liên quan đến họ.

Theo những gì Tư Mạn biết. Nghiêm Chính đích thị là em trai của Nghiêm Trạch mới đủ tư cách làm đệ nhất, cánh tay phải đắc lực cho hắn. Vậy không thể nói Nghiêm gia coi như chuyện ngoài đường, cũng phát lệnh truy nã cấp một đối với cô, ấy vậy mà đối với Nghiêm Chính lại không chút đau buồn. Đám người này có còn tình người không?

“Muốn hỏi cái gì?” Nhận ra ánh mắt đánh giá của Tư Mạn chiếu trúng. Hắc Miêu nghi hoặc.

Tư Mạn đương nhiên sẽ không ngờ ngẩn hỏi chuyện về Nghiêm Chính, cô đang sắm vai là một cựu gián điệp của mười năm trước, bây giờ chỉ đơn giản là người dân buôn bán lương thiện có đam mê với súng, không biết chuyện của giới hắc bang. Cho nên vẫn là giả ngu ngơ là tốt.

“Tôi chỉ muốn hỏi các người muốn tôi làm gì?”

Hắc Miêu không vội đáp lời, chỉ cho một vệ sĩ vào bế cô ra xe. Hàng xe của Nghiêm gia chiếm hết một bãi lớn. Từ đằng xa, Tư Mạn thấp thoáng thấy bóng chiếc xe yêu quý của cô nằm ngơ ngác giữa biển xe, sau này cô không thể tự do lái xe đi đây đi đó nữa. Siêng xích của Nghiêm gia không cách nào tháo dỡ nữa.

“Dường thương cho tốt, đừng nghĩ đến chuyện trốn chạy. Sau này cô phải làm gì, sẽ có người đến báo.”

Hắc Miêu đóng sập cửa, ra hiệu cho tài xế đưa Tư Mạn đi.

Trên chiếc xe, Tư Mạn bị ba vệ sĩ dõi mắt trấn giữ, khiến cô ngay cả một ý niệm chạy trốn cũng không dám phát sinh. Cái chân của cô bây giờ thành vô dụng. Cô có điên mới chọn giờ này để trốn.

Tư Mạn tựa lưng dựa vào ghế thở dài, yên lặng nhắm mắt.

Cuộc đời không ai ngờ đến. Có những lúc rẽ ngang nhanh đến mức không ai kịp thích ứng. Cô chỉ hy vọng ngã rẽ này còn lưu cho cô chút ánh sáng.

9. Chương 9: Bữa Tiệc Của Kỷ Gia.

Tư Mạn được đưa đến bệnh viện dành cho người của Nghiêm gia ở phía Tây ngoại ô thành phố.

Mỗi ngày công việc của cô đều hết sức đơn giản là nằm trên giường, đến giờ ăn thì ăn, giờ ngủ là ngủ, được chăm sóc giờ giấc không khác gì trẻ mẫu giáo và quần thúc hai tư trên bầy.

Ngoài căn phòng rộng năm mươi mét vuông ra, Tư Mạn căn bản không thể bước chân ra ngoài nửa bước. Mà cho dù có cho cô cũng chẳng thể đi nổi. Vết thương vừa vụn chạn đứng khả năng đi lại của cô, khiến người hôm qua còn du ngoạn tứ phương hôm nay đã trở thành kẻ ‘thân bất do kỷ’, mười bước chân cũng không thể tự mình đi.

Cho nên nửa tháng sau, lúc Hắc Miêu đột ngột xuất hiện sau nhiều ngày vắng cô lại đây rồi mất tích, đã hết sức bất ngờ khi nhìn thấy Tư Mạn như con tép phơi khô. Nằm ngả lưng trên ghế dài, chân bị thương gác lên bàn, tóc tai toán loạn rơi trên thành ghế, thân xác hoang tàn ủ dột không chút sức sống.

Đôi mắt lấp lánh như trân châu bây giờ chẳng khác nào hạt trân châu bỏ phẩm độc hại, u ám đến kinh dị.

Tư Mạn chán nản nhìn ra cửa sổ, bên ngoài có một cành cây già khô héo đã lâu, không hoa không lá, chỉ còn độc một chiếc lá yếu ớt xốt lại. Tư Mạn bần thần ngắm chiếc lá đến quên trời đất.

Nghe tiếng bước chân, Tư Mạn hơi đưa mắt, phát hiện ra đó là Hắc Miêu lại càng khiến cô thêm ủ dột. Nhìn ra chiếc lá kia nói:

“Bây giờ tôi rất thương tâm cho loài chim bị bắt nhốt trong lồng. Chúng giống như tôi vậy, có cánh mà chẳng thể bay. Thật đáng thương.”

Hắc Miêu vô tư lự bước đến, không buồn bỏ lời của cô vào tai, kiểm tra vết thương trên chân cô:

“Đã đi lại được rồi.”

“Haiz...Đi lại được thì sao chứ.” Tư Mạn thở dài chán nản: “Tôi cũng sẽ sớm giống chiếc lá cuối cùng ngoài kia. Khi nào nó rụng xuống tôi cũng sẽ rụng xuống.”

Da mặt Hắc Miêu co giật, không hai lời lập tức rút súng bên hông Đoàn một tiếng.

Chiếc lá cuối cùng thê thảm rụng xuống.

“A a a. A làm cái gì đấy. Cái tên nghịch tặc. Sao anh dám phá hỏng tư thái thường thức nghệ thuật của tôi!!!” Tư Mạn rồ lên như thú, bước xuống ghế chụp cổ áo Hắc Miêu gầm gừ: “Nói đi! Là anh có thù với tôi, cố tình giết chết tâm hồn nghệ thuật còn đang ấp ủ trong trứng nước của tôi đúng không??? Thuyết âm mưu. Là thuyết âm mưu!!!”

Hắc Miêu hất tay Tư Mạn ra khỏi cổ, bình thần chỉnh trang lại áo quần:

“Cái thứ nghệ thuật nhảm nhí của cô chỉ lừa được con nít, đừng mang cái bộ mặt sắp chết đó mà làm thơ. Lá cũng rụng rồi, sao cô chưa rụng luôn đi.”

Tư Mạn lườm Hắc Miêu, cà nhắc bước đến ghế, bình tĩnh ngồi xuống.

“Nói đi. Anh tới đây làm gì? Đừng nói với tôi Hắc Miêu đại nhân từ xa đại giá quan lâm chỉ để làm lá rụng nhé.”

“Tôi không rảnh rỗi như cô.” Hắc Miêu ngồi xuống bàn, bắt chéo chân, rút từ trong ngực ra một cái còng tay.

Tạch!

Còng tay không nhanh không chậm khoá hai tay Tư Mạn lại với nhau, khiến mặt cô càng méo xệch đi.

“Đây là có ý gì? Tôi ở trong này ngay cả mặt trời cũng không nhìn thấy, các người sợ tôi bẻ khoá đến mức này sao?”

“Cho cô thêm gan cô cũng không dám. Chiếc còng này nhắc nhở cô bây giờ đã là người của Nghiêm Gia, chỉ khi nào tôi muốn tháo mới có thể tháo, còn không ngày thường cô cũng phải đeo chiếc còng này.”

Tư Mạn trừng mắt: “Các người xem tôi là chó giữ nhà đấy à? Sao không làm cho tôi một cái chuồng xích lại luôn đi!”

Hắc Miêu không quan tâm Tư Mạn giận dữ, chỉ thông thả rút từ túi áo ra một khẩu súng đưa cho cô.

“Súng PMS? Cho tôi?” Tư Mạn kinh ngạc. Khoá tay rồi lại cho súng không khác gì chặt chân rồi gắn thêm cánh.

“Đi làm nhiệm vụ thôi.” Hắc Miêu đứng lên bình thần bước ra khỏi cửa.

Tư Mạn ngơ ngác một chút liền hiểu ra, cô đến Nghiêm gia chính là vì cô giỏi dùng súng. Nghiêm gia hôm nay chính là muốn cô sử dụng năng lực này. Khoá tay cô lại chính là chưa tin tưởng cô tạo phản lúc nào, cách này làm giảm năng lực nhắm bắn của cô để người của Nghiêm gia có thể kịp phản kháng.

Tư Mạn hơi nhếch môi.

Được lắm, coi như Nghiêm gia miễn tiện. Cho cô súng rồi có ngày cũng phải hối hận.

Tư Mạn hùng hồn bước cà nhắc ra cửa theo chân Hắc Miêu. Chỉ là bước được ba bước liền đứng im tại chỗ.

“Đại nhân. Anh mở khoá cho tôi năm phút.”

Hắc Miêu nhíu mày: “Làm gì?”

“Anh muốn đi cùng với người đang mang áo quần bệnh nhân ra ngoài sao? Người không biết sẽ nghĩ anh dẫn bệnh nhân tâm thần chạy trốn. Người đời khinh bạc phỉ nhổ. Chịu được không?”

Hắc Miêu lườm mắt: “Thu ba cái lời nói ngớ ngẩn của cô lại đi. Coi chừng chủ thượng biến cô thành bệnh nhân tâm thần thật.”

Hắc Miêu không hài lòng khi Tư Mạn không nghiêm túc mà liên tục bỡn cợt như vậy. Người Nghiêm gia trước nay nói một câu, làm mười lần. Không bao giờ nở nụ cười hay trêu chọc ai. Cho nên trường hợp vô lo vô nghĩ thích gì nói nấy của Tư Mạn không ổn cho lắm.

“Ok ok. Nghiêm gia to lớn, Nghiêm gia vĩ đại. Tôi xin nghe hết.”

Mặt mày Hắc Miêu vẫn chưa hết vẩn vơ. Hắn mở khoá cho cô. Mất đến mười phút Tư Mạn mới mặc một chiếc áo sơ mi và quần bò đi ra ngoài. Trông cô không khác gì đám sinh viên đang đi du học.

Hắc Miêu đưa Tư Mạn lên chuyên cơ của Nghiêm gia. Chưa đến vài tiếng đã dời đến Pháp.

Theo những gì Hắc Miêu truyền đạt lại thì nhiệm vụ của cô hôm nay chính là trà trộn vào bữa tiệc của các gia tộc lớn trong khu vực có mối quan hệ mật thiết về giao thương. Nghiêm gia chính là một trong các đại gia tộc hào môn được mời đến tham dự.

Tư Mạn được sắp xếp vào vị trí tiếp viên, lựa thời cơ hạ thủ chủ nhân của bữa tiệc này là Kỷ Thế Phàm, chủ nhân Kỷ gia.

Tư Mạn biết Nghiêm gia trước nay muốn chém muốn giết đều đường đường chính chính mà làm. Lúc này lại sai cô lén lút hại người, chỉ e sớm đã có mục đích khác, chỉ là tò mò thì tò mò, nhưng Tư Mạn không được phép dò hỏi, chỉ có thể làm theo mệnh lệnh được sắp đặt.

Đến giờ bữa tiệc bắt đầu, Tư Mạn mới được mở khoá còng, thay trang phục tiếp viên, đưa vào tầm giám sát của Nghiêm gia. Cô đứng ở vị trí gần bàn VIP, trên tay đặt một khay đựng ly rượu, với tính chất chỉ cần đứng một chỗ tiếp rượu, Tư Mạn hoàn toàn có thể che dấu cái chân đi đứng không bình thường của cô. Cũng chỉ được nửa tháng, cô căn bản không cách nào hoàn toàn bình phục. Tư Mạn thầm nghĩ, làm việc như thế này cô được trả bao nhiêu tiền lương? Phúc lợi cho người tàn tật là như thế nào?

Đang lúc Tư Mạn chìm trong suy tư thì bữa tiệc cũng bắt đầu lai vãng vài vị khách bước vào.

Nhìn bữa tiệc xa hoa với cách bài trí cầu kỳ vào màu chủ đạo là vàng cũng đủ thấy tầm cỡ của các vị khách tham gia vào bữa tiệc. Những vị khách kia nếu là nam đều khoác lên mình bộ comple đắt tiền không chút bụi bấn. Tóc tai chỉnh chu, giày áo là lượt, lúc nào cũng có một tiếp viên theo cùng hầu hạ.

Ở bữa tiệc này rất hiếm phụ nữ xuất hiện, chỉ có độc nhất hai người. Một người là đại tiểu thư nhà họ Lâm và người kia là chủ mẫu Phi gia. Cả hai người này đều có dung mạo xinh đẹp, cả thân thể đều toát lên vẻ sang trọng quý phái không kém phần độc đoán. Đó là lý do họ có thể thay mặt gia tộc mình tham dự bữa tiệc này.

Lúc bữa tiệc sắp bắt đầu, mọi người cũng đã ngồi yên vị tại chỗ của mình thì phía cửa lúc này vang lên tiếng bước chân mạnh mẽ, kèm với vẻ mặt ngưng trọng và cung kính của chúng nhân.

Tư Mạn đang đánh giá tình hình, thấy chúng nhân đổi sắc không dấu tò mò mà nhìn ra.

Từ ánh sáng toả ra phủ xuống khuôn mặt lạnh băng không chút cảm xúc, không thể đoán ra hỉ nộ ái ố bên trong đôi con ngươi như sỏi kia. Nghiêm Trạch bước đi ngạo nghễ như một ông hoàng. Từng bước, từng bước rớt vào tim chúng nhân những mảnh sợ hãi, cùng với khí chất cường bạo bóp nát ánh mắt bất kỳ kẻ nào lướt tới.

Đằng sau lưng Nghiêm Trạch, Hắc Báo và Hắc Miêu nghiêm nghị cung kính theo sau, chỉ riêng phong thái của hai người này cũng đủ khiến kẻ khác hoảng hốt, hướng chỉ lại đối diện trực tiếp với chủ thượng cao quý. Nhất thời khiến chúng nhân hồ đồ quên mất thân phận mà hơi cúi đầu như một lễ đương nhiên.

Tư Mạn bị cái phong thái của Nghiêm Trạch làm mờ mắt, phút chốc trong hư ảo thấy bóng đen vây quanh hần như ma quỷ, không khỏi lạnh gáy hoảng sợ. Vết thương trên chân vô tình hữu ý nhói lên, nhắc nhở cô chớ có đắc tội với hắn.

Phía cửa, một đoàn người chạy ra tiếp đón Nghiêm gia, ai nấy mặt mũi tươi tắn ra vẻ nịnh nọt vài câu mới mời Nghiêm Trạch tiến vào bàn VIP.

Không biết là đã được sắp xếp trước hay là do Nghiêm Trạch thẳng một đường bước đến bàn do Tư Mạn phục vụ.

Đợi đến khi Nghiêm Trạch an vị, miệng Tư Mạn mới khép lại được. Hắc Miêu không nói với cô ở bữa tiệc sẽ trực tiếp phục vụ Nghiêm Trạch nên là phút chốc khiến cô hoảng hốt nhưng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh.

Nghiêm Trạch không quan tâm xung quanh, cũng chẳng buồn liếc Tư Mạn một cái, chỉ yên lặng dùng đôi mắt lạnh lẽo kia không chế sự yên lặng không nên có ở bữa tiệc.

Nhận thấy từ khi Nghiêm Trạch bước vào, không khí chan hoà chùng xuống. Ông chủ Kỷ gia mới chịu xuất hiện trên sân khấu phá vỡ màn không khí quỷ dị kia mà khai tiệc.

Lúc Kỷ Thế Phàm bước ra, Tư Mạn cũng có chút bất ngờ. Những tưởng Kỷ chủ là một người đàn ông già khụ, không ngờ lại là một người còn rất trẻ, chỉ gần ba mươi tuổi. Người này có phong thái lịch lãm và khôi ngô pha chút thư sinh lại.

Loại đàn ông cuốn hút theo phương diện học rộng tài cao, lời cuốn kẻ muốn dùng tri thức để làm chủ thiên hạ. Chỉ là khi nhìn thấy người này, trong lòng Tư Mạn bỗng chốc dâng lên một cảm giác quen thuộc.

Hình như đã nhìn thấy ở đâu đó.

Kỷ Thế Phàm đứng trên bục, mở lời chào đến Nghiêm Trạch đầu tiên mới đến các gia môn khác sau đó nói vài lời thân mật cho buổi gặp mặt hôm nay. Giọng nói thanh thanh không nhanh không chậm đủ để người nghe thấy thoải mái.

Tư Mạn suốt buổi mặc dù có vẻ chuyên tâm nghe Kỷ Thế Phàm nói, nhưng thực ra đều lén quan sát Nghiêm Trạch.

Cô nhận ra Nghiêm Trạch quá mức thờ ơ lãnh đạm với những cuộc vui kiểu này. Hắn ngồi trên ghế lớn, tựa lưng khép hờ mắt. Thân hình to lớn chỉ ngồi chễm chệ trên ngai vàng quyền quý không cần làm gì đã đủ khiến cho kẻ tầm thường thò đầu rụt cổ không dám ngoái nhìn.

Hai người Hắc Miêu, Hắc Báo vẻ mặt cương nghị đứng đằng sau không nói một lời. Cứ như thể Nghiêm gia hôm nay đêm đây chỉ để lấp chỗ trống, không hứng thú với chuyện làm ăn.

Điều này khiến Tư Mạn khó hiểu, nếu đã không hứng thú, tại sao còn bắt cô ám sát Kỷ Thế Phàm ngay trong bữa tiệc?

Nghĩ một hồi. Tư Mạn cũng chẳng buồn nghĩ nữa, cô vô tư lự bước hai bước, vừa vặn đứng ngay bên cạnh Nghiêm Trạch chỉ cách có một gang tay, cô đưa tay cầm lấy chai rượu rót xuống ly của Nghiêm Trạch. Rồi lại thụt lùi hai bước về chỗ cũ.

Lúc này Tư Mạn mới để ý thấy tất cả mọi âm thanh trong bữa tiệc cứ như dừng lại, tất cả mọi người đều dồn lực chú ý vào cô. Ngay cả Kỷ Thế Phàm đang luyện thuyết trên kia cũng dừng lại nhìn cô. Tư Mạn ngơ ngác nhìn Hắc Miêu đang quăng cho cô một cái lườm sắc bén.

Tư Mạn vò đầu.

Sao? Cô đã làm sai cái gì?

Cạch.

Lúc này chúng nhân mới lại dồn ánh mắt về phía Nghiêm Trạch rồi tròn xoe mắt kinh ngạc. Chính là vì Nghiêm Trạch không chút do dự, uống ly rượu mà Tư Mạn rót, trong khi trước đó hắn chưa hề nhấp một ngụm nước nào.

Nghiêm Trạch uống xong liếc đôi mắt rét lạnh một lượt. Tất thấy chúng nhân đều giật bắn quay đầu đi, không dám đưa mắt dò xét thêm nữa.

Tư Mạn vẫn đứng đực ra như ngỗng không hiểu chuyện gì. Lúc này một tiếp viên lâu năm bước tới thì thầm bên tai cô:

“Đứng yên đi, khi nào có lệnh mới được rót rượu. Chủ thượng kỳ nhất là có kẻ đến gần, nhất là đàn bà.”

Tư Mạn “à thế à” một tiếng rồi lại tiếp tục giữ bộ mặt bình thản. Chỉ là cô cực kỳ nghi hoặc nhìn người đàn ông nghiêm nghị kia. Nếu đó đã là điều tối kỵ, tại sao hắn lại chấp nhận uống rượu của cô rót? Cô đứng gần như vậy căn bản không hề có chút ý định muốn đuổi đi.

Hay là điều này vốn nằm trong kế hoạch của hắn?

Đang lúc suy nghĩ gáy Tư Mạn đột ngột đổ mồ hôi lạnh, cô giật bắn đưa mắt sang bắt gặp ánh mắt sắc bén của Nghiêm Trạch đang nhìn cô. Tư Mạn vội vã chỉnh lại biểu cảm trên gương mặt. Tập trung ý niệm một lòng hoàn thành đại nghiệp cho Nghiêm gia.

Lúc này phía trên kia Kỷ Thế Phàm cũng đã phát biểu xong, chính thức khai tiệc.

Tư Mạn bắt đầu quan sát Kỷ Thế Phàm, tìm cách để hạ thủ hắn một cách nhanh nhất, thần không biết quỷ không hay. Chỉ là điều mà Tư Mạn không ngờ đến đó là Kỷ Thế Phàm từ lúc kết thúc bài phát biểu liên tục nhìn cô không rời mắt. Khiến cô một động tác cũng không dám làm.

Kỷ Thế Phàm bước qua từng đám người cầm ly rượu muốn nói chuyện, hắn khéo léo từ chối rồi bước thẳng đến bàn VIP của Nghiêm gia.

“Được chủ thượng đích thân ngự giá đến, thật vinh hạnh.” Kỷ Thế Phàm cúi nể một câu, hơi cúi đầu.

Nghiêm Trạch hồ hững nhìn Kỷ Thế Phàm, trên mặt không chút cảm xúc, chỉ có đôi mắt sáng quắc như chim ưng chiếu đến người đối diện. Hắn lạnh lùng buông một câu:

“Kỷ chủ trực tiếp thỉnh cầu, sao tôi có thể không nể mặt mà không đến?”

Kỷ Thế Phàm nở một nụ cười thân thiện: “Có thể được Nghiêm gia chiếu cố trong đợt nhập hàng sắp tới là phúc của Kỷ gia. Chủ thượng mở đường cho Kỷ gia, cho Kỷ gia có cơ hội lấy lại thị trường, công đức này không làm sao báo đáp cho hết. Cho nên bữa tiệc ngày hôm nay là Kỷ gia muốn bày tỏ lòng tôn kính và biết ơn đối với chủ thượng. Mong ngài không chê.”

Nghiêm Trạch nhíu mày: “Kỷ gia ba đời phú quý, chiếm đoạt thị trường phương Đông đã bao đời, vậy mà cũng có lúc phải nhờ kẻ khác chiếu cố để lấy lại thị trường. Khá khen cho Kỷ chủ!”

Một câu khích tướng này thành công khiến mặt Kỷ Thế Phàm sa sầm lại, đây chẳng phải nói Kỷ gia luôn tài ba, nhưng đến đời của Kỷ Thế Phàm ngu dốt mới thoái đến mức này sao.

Kỷ Thế Phàm rất nhanh lấy lại vẻ mặt bác học, mỉm cười đáp lại:

“Đã để chủ thượng phải cười chê rồi.”

Lúc này Kỷ Thế Phàm đã không còn để tâm với Nghiêm Trạch nữa mà nhìn về phía đằng sau hắn, ánh mắt sáng ngời chiếu thẳng đến Tư Mạn:

“Bối Tư Mạn! Thì ra em ở đây!”

10. Chương 10: Âm Mưu Thật Sự.

Phản ứng đầu tiên của Tư Mạn là kinh ngạc không ngấm được miệng. Cái ngữ khí này cứ như là người thân lâu ngày không gặp. Còn gọi cả họ tên cô ra. Mà theo trí nhớ ngắn hạn của cô thì khuôn mặt người này không có trong tiềm thức.

“Em không nhận ra anh?” Kỷ Thế Phàm thấy sắc mặt lả lẫm của Tư Mạn, kiên định bước đến trước mặt cô, nở một nụ cười: “Mười lăm năm rồi. Em không nhớ cũng phải.”

Mười lăm năm?

Sắc mặt Tư Mạn tối sầm lại, dường như mốc thời gian này đưa cô quay về với một ký ức đen tối, khiến cho ánh mắt cô trở nên sâu hoắm.

Đám Hắc Miêu và Hắc Báo đứng bên cạnh, không có chút phản ứng kinh ngạc nào, chỉ yên lặng như chuyện ngoài đường.

Còn Nghiêm Trạch, ngay từ đầu đã không động tâm. Chỉ thông thả quan sát vẻ mặt rạn nứt của Kỷ Thế Phàm lúc gặp Tư Mạn.

Nói không có tình thì là lừa đảo.

“Kỷ chủ, có lẽ ngài đã nhận nhầm người. Tôi không phải Bối Tư Mạn ngài cần tìm.” Tư Mạn đã lấy lại vẻ bình thản của thường ngày, ánh mắt không chút cảm xúc đáp.

Kỷ Thế Phàm ngấm kỷ Tư Mạn một lúc mới đáp: “Anh có thể nhận nhầm bất cứ ai, nhưng không thể nhận nhầm em.” Kỷ Thế Phàm đưa tay nâng cằm Tư Mạn, để đôi mắt tròn châu của cô đối diện với hắn: “Em bây giờ rất giống Bối phu nhân năm đó. Lại còn nốt ruồi đỏ giữa mi tâm này. Anh sao có thể nhận nhầm đây?”

Ánh mắt Tư Mạn càng thêm sắc lạnh. Dường như có thể khẳng định, Kỷ Thế Phàm là một trong những nhân vật xuất hiện trong cuộc đời cô mười lăm năm trước. Nhưng cho dù đó là ai, cô cũng không quan tâm.

Tư Mạn hất mạnh tay Kỷ Thế Phàm ra, khép hờ nửa mắt, đáng vẻ bất cần đáp:

“Thế giới có bảy tỉ người. Người giống người, tên trùng tên không ít. Tôi cũng chỉ là đứa trẻ cô nhi chạy vạy làm công việc này, vì lý do gì Kỷ chủ buộc tôi phải thừa nhận người mà ngài tìm như vậy?”

Kỷ Thế Phàm có chút bất ngờ trước phản ứng này của Tư Mạn, hắn sưng người một chút, như muốn tượng lại ký ức về lên người phụ nữ đứng trước mặt.

“Nếu em không muốn nhận, anh sẽ coi như nhận nhầm.”

Tư Mạn hoàn toàn không hài lòng với câu nói này. Mặc cho vị trí của cô hiện tại phải cung kính với Kỷ Thế Phàm, cô vẫn nói với giọng điệu như mệnh lệnh buộc phải phục tùng:

“Không coi như, mà đích thị là ngài nhận nhầm. Nhìn cho kỹ, nhớ cho rõ. Tôi không phải người ngài cần tìm. Mười lăm năm hay hai mươi năm gì đó của ngài không liên quan đến tôi. Tôi chỉ là nhân viên phục vụ, nếu được, thỉnh cầu ngài không làm ảnh hưởng đến công việc của tôi!”

Giọng điệu mạnh mẽ pha chút kiêu ngạo này làm cho Hắc Miêu và Hắc Báo hơi nhú mào, đôi mắt Nghiêm Trạch cũng khẽ hướng đến cô, môi khẽ nhếch lên.

Những tiếp viên gần đó gồm cả quản lý thấy Tư Mạn cao giọng với Kỷ Thế Phàm thì mặt mày xanh mét. Một cô gái chỉ mới vào làm mấy tiếng lại dám lên mặt với Kỷ chủ danh gia. Đúng là ăn phải gan hùm mà.

“Cô Bối! Cô làm gì vậy? Sao lại dám nói năng như vậy với Kỷ chủ, mau xin lỗi đi.” Quản lý từ lúc nào đã phóng tới, đứng bên cạnh Tư Mạn ra bộ cấu giận quát, nhưng cũng chỉ dám quát nhẹ, chỉ sợ nói lớn lại ảnh hưởng đến tâm trạng thưởng tiệc của Nghiêm chủ thượng.

Tư Mạn hừ lạnh không đáp.

Kỷ Thế Phàm đáng bộ hiền lành, ra vẻ lực bất tòng tâm nói:

“Không sao, là tại tôi nhận nhầm người khiến cô ấy khó chịu.”

“Nhưng....”

“Tôi nói không sao.” Lúc này ánh mắt thư sinh của Kỷ Thế Phàm đột nhiên biến đổi, con ngươi nhìn quản lý trở nên lạnh lẽo, giọng điệu khách sáo lại mang tính uy hiếp. Nhưng bất quá chưa được một giây liền rất nhanh tan biến không kịp động tâm. Bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến quản lý sợ đến mất mặt.

“Vâng...vậy xin mời tiếp tục làm việc.” Nhận rõ thái độ của Kỷ chủ, quản lý không dám đôi co với Tư Mạn, vội vội vàng vàng thoái lui.

Kỷ Thế Phàm ái ngại nhìn Tư Mạn một chút mới nói:

“Công việc ở những nơi này không được tốt. Nếu có thể, anh muốn đưa em về Kỷ gia làm việc.”

Lời mời này nằm ngoài dự tính của Tư Mạn, tuy rằng cô vẫn chưa nhớ ra Kỷ Thế Phàm là ai trong ký ức, nhưng sự thân thuộc này khiến cô thấy bất an. Người này nằm trong nhiệm vụ buộc phải hạ sát của cô, lý lẽ nào buộc cô xoay chuyển trở thành người được an bài dưới tay hắn?

“Kỷ chủ có vẻ rất hứng thú với người của tôi.”

Giọng nói trầm lạnh vang lên cắt đứt bầu không khí quỷ dị giữa Tư Mạn và Kỷ Thế Phàm.

Nghiêm Trạch không biết từ lúc nào đã chiếu đôi mắt lạnh lẽo kia sang hai người. Khí thế cường bạo nuốt trọn hơi thở của chúng nhân, khiến ai nấy không dám thở mạnh, cũng không có lá gan ho ra tiếng.

Điều này khiến Tư Mạn có chút bất ngờ. Không phải nói cô cải trang vào đây hại Kỷ Thế Phàm, thế nào lại tự mình nhận cô là người của hắn?

Kỷ Thế Phàm nhíu mày: “Cô ấy là người của Nghiêm gia?” Chỗ này là do Kỷ gia đặt để làm tiệc, người ở đây cũng chỉ có thể là của tổ chức đặt tiệc hoặc của Kỷ gia, sao người của Nghiêm gia lại có thể đứng ở nơi này mà phục vụ?

“Thế nào? Không được sao?” Ánh mắt Nghiêm Trạch thập phần lạnh lẽo, lời nói như thế hắn là chủ của thiên hạ này. Hắn muốn an bài người của hắn ở đâu, kẻ khác không có quyền chen miệng vào.

Lời này quả nhiên đã kích Kỷ Thế Phàm, khiến cho hắn ta sa sầm mặt. Trong một giây ngắn ngủi, hắn lướt mắt đến Tư Mạn đang bình thần đứng đó. Cánh tay dài vung ra, nhanh như chớp phóng đến hông Tư Mạn.

Nhưng cái chớp mắt này của Kỷ Thế Phàm đã bỏ lọt Tư Mạn, cô vọt qua như ánh sáng, khay đựng rượu trên tay bay lên không trung, cánh tay thon nhỏ chụp lấy bả vai Kỷ Thế Phàm xoay một vòng, chỉ với một thế thuật đã trấn thủ ngay đằng sau lưng hắn, dùng sức ấn mạnh Kỷ Thế Phàm xuống sàn, tay còn lại bóp vào cổ hắn.

Một loạt thao tác này cùng với tiếng vỡ của thủy tinh tập trung mọi sự chú ý của chúng nhân có trong bữa tiệc. Ngay từ khi Kỷ Thế Phàm bước lên bàn của Nghiêm gia, chúng nhân đã không từ bỏ cơ hội được nhìn hai gia tộc này đối đầu, cho nên chuyện xảy ra hoàn toàn nằm trong tầm mắt của chúng nhân.

Hắc Miêu cùng Hắc Báo nhíu mày nhìn Tư Mạn. Miệng chỉ lẩm nhẩm câu:

“Cô ta biết nhu thuật!”

Ở bên kia, người của Kỷ gia đã ào ào phóng đến, kèm theo súng chĩa thẳng về phía Tư Mạn:

“Mau bỏ Kỷ chủ ra!”

Tư Mạn không bỏ đám người xung quanh vào mắt, chỉ đưa tay ấn mạnh vào huyệt ở cổ Kỷ Thế Phàm.

Kỷ Thế Phàm bị Tư Mạn trấn giữ, hơi thở bắt đầu khó khăn, nhưng hắn không vì thế mà ngậm miệng. Quyết gượng gạo nói mấy câu:

“Không...được nổ súng, không được làm hại...cô ấy...”

Tư Mạn cả kinh.

Đến nước này rồi vẫn còn cố bảo vệ cô. Vậy hành vi lúc này của hắn là gì?

Bỗng dưng đầu Tư Mạn vọt qua một tia suy ngẫm, cô đưa mắt sang Nghiêm Trạch vẫn ngồi yên xem kịch vui nói:

“Đây là điều anh muốn?”

Tư Mạn đã nhìn ra. Nghiêm Trạch đích thị đã điều tra thân phận họ Bối của cô. Xem chừng cũng đã tìm ra chút ít mối liên hệ giữa cô và Kỷ Thế Phàm. Có lẽ hắn không đơn giản chỉ muốn mạng của Kỷ Thế Phàm, mà là muốn một thứ khác, cho nên mới bày ra thế trận này.

Nghiêm Trạch lặng yên ngồi đó, ánh mắt chết chóc uy hiếp Tư Mạn:

“Cô không có tư cách đặt nghi vấn với tôi.”

“Vậy sao!”

Môi Tư Mạn nhếch lên cao ngạo, bàn tay trấn giữ Kỷ Thế Phàm buông lỏng, ngón tay nhanh nhạy rút khẩu súng gọn gàng đặt bên hông ra chĩa thẳng về phía Nghiêm Trạch:

“Thế thì tôi đặt nghi vấn với súng nhé.”

11. Chương 11: Kẻ Âm Sát

Một câu nói này của Tư Mạn cùng hành vi to gan kia chớp mắt khuấy động tim gan của chúng nhân. Chưa nói đến người của Nghiêm gia lao như bay đến chia súng về phía Tư Mạn thì người của gia tộc khác cũng ào ào xông tới tham gia cuộc vui.

Thiên hạ này chưa từng kẻ nào chia súng về phía Nghiêm Trạch lại được sống sót toàn thân.

Nghiêm Trạch vẫn giữ bộ mặt lạnh tanh, cả thân thể cao lớn đứng thẳng lên, dùng khí thể bủa vây trói chặt Tư Mạn trong tầm mắt, ngay cả tia sáng nhỏ nhất của bị hấn che khuất, phút chốc Tư Mạn nhận ra, cả thế giới của cô đã bị người đàn ông này che khuất.

Bàn tay thoáng run, nhưng Tư Mạn vẫn kiên định không nao núng trước khí thế của Nghiêm Trạch.

“Cô xem ra chưa hiểu quy tắc của Nghiêm gia.”

Nghiêm Trạch bước tới một bước, cả hội trường im bật không có nổi một tiếng thở mạnh.

Tư Mạn cả kinh bước lùi một bước. Cuộc đời lẩn lộn của cô, chưa từng vì một người chỉ dùng khí thể mà áp chế được cô như thế này.

“Tôi không phải người Nghiêm gia, đương nhiên không cần phải hiểu.”

Tư Mạn to gan hét lên. Bộ dạng luống cuống này thật khác xa phong thái ung dung tự tại của Ephemera.

Nghiêm Trạch dứt tay vào túi, cả thân thể chìm trong mảng tối mịt nhưng ánh mắt lại sáng như lưỡi gươm, hấn cười khẩy:

“Cô nghĩ tôi sẽ cho một kẻ cứng đầu như cô một khẩu súng thật?”

Câu nói này không khiến Tư Mạn dao động mà còn khiến cô thập phần tự tin:

“Tôi đã nói rồi, súng là người thân của tôi. Tôi đương nhiên nắm bắt được tình trạng của nó khi nằm ở trong tay tôi. Muốn thử xem súng của tôi là thật hay dỏm, anh chỉ cần chờ tôi bóp cò là xong.”

Sắc mặt Hắc Miêu, Hắc Báo lập tức đại biến, những tưởng lừa được cô gái này dùng súng không đạn, không ngờ cô ta lại biết được. Không biết từ lúc nào đã lắp đạn vào rồi.

“Tư Mạn, mau bỏ súng xuống!” Kỷ Thế Phàm bên cạnh bắt đầu thấy không ổn mới mở miệng.

Tư Mạn vẫn dán mắt vào Nghiêm Trạch, nuốt khan vài lần, vẫn cố gắng không để ngạo khí của hấn lấn át. Tuy rằng hấn không nói, cũng chẳng trực tiếp ngăn chặn hành vi của cô, nhưng tình hình này mặc dù cô mới là người uy hiếp hấn nhưng đích xác Nghiêm Trạch mới chính là kẻ nắm giữ cục diện.

“Chết tiệt!!!”

Nhận ra không thể nhẫn nhịn thêm nữa, Tư Mạn nhắm thẳng vào Nghiêm Trạch, ấn mạnh cò.

Đoàng!

Tiếng súng chói tai vang lên kèm theo chút khói nhắm thẳng về phía Nghiêm Trạch nhưng chệch đi năm phân, nhắm trúng ống súng đằng sau bàn Nghiêm gia đang chia về Nghiêm Trạch.

Đường đạn thẳng tắp phá hỏng khẩu súng lục còn chưa kịp lên đạn rồi về đích ở vai kẻ cầm súng. Đó là một người đàn ông mặc đồng phục tiếp viên.

Sự việc này quá bất ngờ. Ngay cả Hắc Miêu, Hắc Báo cũng không kịp phản ứng, đang dùng hết thân thể một che chắn Nghiêm Trạch, một hạ thủ Tư Mạn thì đường đạn đã công thành. Điều khiến họ bất ngờ chính là phát súng vừa rồi ngay từ đầu đã không nhắm đến Nghiêm Trạch, mà là một kẻ khác cố ý nhắm vào Nghiêm Trạch.

Từ uy hiếp đến cứu nguy chỉ vồn vện trong một giây ngắn ngủi. Khiến cho chúng nhân vừa hốt hoảng bắt giữ tên sát thủ kia, vừa mở to mắt đánh giá Tư Mạn.

Và người đánh giá cô lâu nhất chính là Nghiêm Trạch.

Không ai rõ chuyện tại sao hắn bị cô uy hiếp lại để cho cô tự tại thị uy mà không ngăn cản, có chăng đã biết chuyện mưu sát, hay là đã đọc được trong mắt cô tình thế sắp tới, hoặc giả hắn nhận ra, Tư Mạn căn bản không hề có ý định ra tay với hắn.

Nghiêm Trạch xải bước, vươn bàn tay to lớn ra giữ lấy cằm Tư Mạn, bóp chặt:

“Cô muốn gì?”

Câu hỏi này như khai sáng tiềm thức Tư Mạn, chính xác đây là điều cô mong muốn. Từ khi bắt đầu khai tiệc, cô đã nhìn ra có kẻ muốn tiếp cận đến gần khu vực Nghiêm gia, còn dấu một khẩu súng lục cỡ nhỏ bên dưới khăn tay. Tư Mạn vốn là kẻ lừa đảo, cho nên vài mảnh khoe che đậy hành vi hạ sát bằng cách giả trang làm nhân viên phục vụ một cách nghiệp dư không qua mắt được cô.

Lý do nữa đó là cô không thể đánh rần động cỏ, bởi cô đang có nhiệm vụ hạ sát Kỷ Thế Phàm. Mà tình hình lại xoay chuyển quá nhanh, Kỷ Thế Phàm khi không lại quá chú tâm đến cô, mà cô cũng nào có lá gan dùng cái chân bị thương để chống đối Nghiêm gia, mặc kệ Nghiêm Trạch dùng cô để mưu đồ với Kỷ Thế Phàm, Tư Mạn vẫn thừa dịp này cứu Nghiêm Trạch một mạng, có thể hắn sẽ mở lòng từ bi hỉ xả mà cho cô cơ hội thoát thân.

Chỉ là một vòng đó lại bị Nghiêm Trạch nhìn thấu trong thời gian ngắn ngủi, khiến cho cô có chút bội phục người đàn ông này.

“Tôi muốn tự do.” Tư Mạn bình tĩnh đáp.

Ánh mắt Nghiêm Trạch lạnh hơn một đoạn, cánh tay dài vung ra ôm chặt lấy eo Tư Mạn kéo vào lồng ngực, tay còn lại lần nữa siết mạnh lấy cằm cô:

“Biểu hiện tốt như vậy, tôi đương nhiên sẽ không để cô đi. Cô nên nhớ, một lần là người của Nghiêm Trạch này, cả đời cô cũng không thoát khỏi tay tôi.”

Thanh âm trầm lạnh xoáy sâu vào tâm can Tư Mạn. Cô bây giờ mới thấy hối hận, biết vậy đã chẳng cứu hắn.

“Vừa rồi còn hỏi tôi muốn gì, bây giờ lại không đáp ứng. Anh đúng là kẻ hai mặt!” Tư Mạn coi như lớn mật, không màng quan tâm cô đang bị Nghiêm Trạch trói chặt trong lòng mà lên tiếng mắng chửi.

Người xung quanh không khỏi cảm phục cô. Trần đời vẫn có người can đảm như vậy.

“Bối Tư Mạn. Cô nghĩ cô là ai mà dám đòi hỏi tôi. Bóp chết cô chỉ là một cái tiện tay, còn dám mưu cầu tự do. Yêu cầu cao sang nhỉ.” Lời nói lạnh lẽo cùng hơi thở nguy hiểm phả lên mặt Tư Mạn khiến da đầu cô tê dại. Ý chỉ này vừa hạ xuống, chính là ngoài việc được sống ra, cô không có quyền tự do.

Tư Mạn hừ mũi, đã hoàn toàn rõ không thể đôi co với Nghiêm Trạch, bằng không lại ăn một phát súng ở đâu đó. Mà cô vẫn còn trẻ, chưa muốn lên bàn thờ sớm như vậy, nên đành nín nhịn để mặc hắn càng siết chặt vòng tay ôm cô, không cho cô có nửa phân ý niệm chạy trốn.

“Quý xuống!!!” Hắc Miêu từ lúc nào đã trói chặt tên sát thủ định hạ sát Nghiêm Trạch kéo đến trước mặt hắn.

Xem vết thương trên vai vì đường đạn của Tư Mạn và vết bầm trên mặt, đủ thấy tên sát thủ này thất bại thảm hại như thế nào.

“Chủ thượng, chuyện này...” Kim chủ nhà họ Kim lách qua đám người, đứng bên cạnh Nghiêm Trạch lên tiếng, Kim gia là một trong những gia tộc được Nghiêm gia bảo hộ thương mại, đối với chuyện Nghiêm gia bị ám sát, đương nhiên ảnh hưởng không nhỏ đến gia tộc họ Kim, cho nên phản ứng nhanh nhất trong tất cả cả hào môn vẫn là Kim chủ Kim Khiết.

“Giữa thanh thiên bạch nhật lại dám động thổ trên đầu thái tử, mưu sát chủ thượng, Kỷ gia đây là có ý gì?” Lại một gia tộc nữa lên tiếng, đó là đại tiểu thư nhà họ Lâm, Lâm Nhược Doanh. Họ Lâm đối với Nghiêm gia một lòng tận trung, lại đối với Kỷ gia đồ kị tranh giành, cho nên tại bữa tiệc Kỷ gia tổ chức lại để xảy ra trận ám sát này. Trước tiên vẫn nên buộc chủ tiệc chịu trách nhiệm.

Kỷ Thế Phàm chỉnh lại y phục bị gấp lỵ sau cú tấn công đột ngột của Tư Mạn, dáng vẻ thư sinh hiền lành biến mất, chỉ còn ánh mắt nghiêm nghị nhìn Nghiêm Trạch:

“Chủ thượng, việc này không liên quan đến Kỷ gia, nếu có chẳng buộc trách nhiệm cho Kỷ gia, thì chỉ có thể trách người làm không chu toàn, để kẻ gian trà trộn vào hàng ngũ mới dẫn đến có sự này. Mong ngài xem xét.”

Nghiêm Trạch hơi buông lỏng tay ôm Tư Mạn, để cô đứng sang một bên. Bất quá Tư Mạn vừa bị một người to lớn như vậy ôm chặt, chân cũng thoáng đau nhức, căn bản không thể đứng vững. Cho nên tay Nghiêm Trạch vừa rời khỏi eo cô liền loạng choạng sắp ngã.

Bàn tay vừa buông lỏng lại gấp gáp giữ chặt eo cô, đỡ lấy lưng cô, mảy thoáng nhúu lại.

“Vô dụng!”

Tư Mạn tự nhiên bắt lấy bắp tay cường tráng của hắn, để mặc bản thân dựa vào lòng ngực rộng lớn, hừ lạnh không nói. Coi như cô sợ hắn, trần đời này hắn là người duy nhất dám nói cô vô dụng.

Nghiêm Trạch không buồn bỏ phản ứng kinh ngạc của đám người xung quanh vào mắt, cũng không để ý miệng của Hắc Báo, Hắc Miêu sắp rớt khỏi hàm sau một màn ‘đỡ đòn’ kia của hai vị không coi người xung quanh ra cái gì này.

Nghiêm Trạch chiếu mắt về phía tên sát thủ, ánh mắt rét run như đông tháng chạp:

“Tôi cho cậu năm giây.”

Một câu nói này đã kích rất lớn đến tinh thần tên sát thủ mặt lạnh kia, danh tiếng của Nghiêm Trạch ra tay tàn nhẫn không phải là tự xưng mà có, Nghiêm Trạch nói năm giây, tức là cuộc đời hắn chỉ còn năm giây để hít thở. Nếu hắn không mở mồm, Nghiêm Trạch tuyệt nhiên sẽ không để hắn sống lâu hơn.

Hắc Báo rút súng ra, lên đạn. Chĩa thẳng nòng súng vào thái dương tên sát thủ, miệng bắt đầu đếm.

Chúng nhân xung quanh vã mồ hôi nhìn tên sát thủ, bất giác đều lùi lại vài bước, tựa hồ sẽ sắp chứng kiến một cảnh máu me. Ai cũng biết đám sát thủ được đào tạo chuyên nghiệp đều rất cứng mồm, cho dù chết cũng không chịu mở miệng, cho nên một màn này ai nấy đều biết trước kết quả.

Tư Mạn hơi chấn động nhìn cảnh này. Cô trước nay cũng từng trốn vào vai tổ chức hắc bang đánh cắp thông tin, cũng đã gặp cảnh tượng máu chảy đầu rơi, chỉ là hành vi hạ thủ không chút lưu tình, không cần quan tâm có moi được tin hay không của Nghiêm Trạch khiến cô có chút run rẩy. Hắn đích thị không phải người.

Chỉ là việc mọi người không ngờ đến chính là tên sát thủ kia không những không tỏ ra sợ hãi, mà ngược lại còn bật cười. Nụ cười khoái trá, bất cần, không sợ hãi vang lên kích thích hệ thần kinh cảnh giác của chúng nhân.

“Câm mồm!” Hắc Báo nhin không được liền quát.

Tên sát thủ cười đủ liền giương mắt nhìn Nghiêm Trạch:

“Các người nghĩ tôi sẽ ngu ngốc đến mức tay không tắc sắc vào đây, để thất bại rồi chết dưới tay Nghiêm Trạch. Ha ha, nực cười. Tôi cười các người quá ngu ngốc rồi.”

Chúng nhân nghe vậy thoáng kinh hãi. Ánh mắt Nghiêm Trạch cũng thẳm lại.

Tư Mạn bất an khởi động đồng hồ. Quả nhiên chiếc đồng hồ vang lên tiếng kêu báo động không mấy tốt lành. Cô nhanh miệng nói:

“Không ổn! Chủ thượng, trên người hắn có bom.”

12. Chương 12: Pha Cứu Nguy Bất Ngờ,

Chỉ một câu nói đã khiến cho sắc mặt chúng nhân đại biến nghiêm trọng. Có ai ngờ được, người ở trong hội trường này lại có bom trên người.

Nhanh tay nhất vẫn là Hắc Báo, chỉ một động tác đã xé tanh bành áo của tên sát thủ, để lộ ra một lớp bom được quần cẩn thận quanh thân hắn. Dây xanh dây đỏ, dây số đếm ngược chói mắt dọa cho chúng nhân kinh hồn lạc phách.

Chính bởi vì thời gian đếm ngược còn chưa tới ba mươi giây.

Đám hào môn gia tộc khiếp sợ, không cần biết Nghiêm gia còn ở đây, hay sự vụ này ai sẽ giải quyết, việc trước tiên là bảo vệ mạng sống cái đã. Cho nên chưa đến ba giây đã ào ào chạy vụt ra cửa, tìm cho mình một con đường sống.

Đáng tiếc, dường như rơi vào bẫy của một bàn tay to lớn nào đó đã được sắp đặt sẵn, cửa của hội trường này đã bị đóng chặt không chút kẽ hở, độ dày của cánh cửa này là bất khả xâm phạm, chỉ có thể dùng chuông cảnh báo để kêu cứu. Thế nhưng, mọi hệ thống an ninh đã tắt từ khi nào.

“Mau mở cửa, mở cửa ra!!!”

Vài hào môn gia tộc mất kiên nhẫn hét lên, nhưng hội trường này chỉ có một cánh cửa duy nhất thông ra ngoài đã hoàn toàn bị vô hiệu.

Chính xác đẩy hơn một trăm người trong hội trường rộng lớn vào trạng thái ‘ngoại bất nhập, nội bất xâm.’ Một là cùng sống, hai là cùng chết.

“Khốn kiếp, tại sao một tên mang bom trên người lại có thể dẫn xác vào đây?” Hắc Báo tức giận hét lên.

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó. Mau đem hắn quăng đi!!!” Hắc Miêu khẩn trương.

“Cửa không mở được, quăng hắn bằng cách nào?”

Chúng nhân nghe vậy nhất thời sa xầm mặt mày, tất cả các hào môn khác chạy tới trước mặt Nghiêm Trạch xin chỉ thị.

“Chủ thượng, tình hình này....”

Nghiêm Trạch từ đầu tới cuối chỉ lãnh đạm nhìn tên sát thủ ôm bom quỳ gối, miệng vẫn không ngừng nổ ra vài tiếng cười chua chát.

Và thời gian vẫn cứ lơ đãng dần trôi đi....Đủ để giúp những người có mặt ở đó trên quý từng phút giây hít thở trên trái đất này như thế nào.

Tư Mạn đứng bên cạnh, nín thở nhìn vẻ mặt như không có chuyện gì to tát của Nghiêm Trạch, trong lòng không khỏi khẩn trương. Sắp hết thời gian rồi, còn đứng đó làm gì hả trời!!!

Nghiêm Trạch xải một bước, lạnh lẽo nhìn sát thủ:

“Muốn chết như vậy?”

Tên sát thủ lạnh run nhìn hắn, quên cả vẻ mặt cao ngạo vừa rồi. Biểu hiện này rõ ràng là sợ khí thế của Nghiêm Trạch.

“Nghiêm Trạch! Bớt ngạo mạn đi, sắp chết đến nơi rồi còn bày đặt.” Tên sát thủ hừ lạnh tỏ thái độ.

Hắn cũng chẳng có lý do gì không tỏ thái độ, vì bom quần trên người hắn, căn bản không thể gỡ ra, thời gian hắn sống cũng chỉ còn gần hai mươi giây, hắn có thể vì cái gì mà sợ không dám nói?

“Lex muốn dọn dẹp Nghiêm gia đến mức này? Đúng là tốn không ít tâm tư.” Nghiêm Trạch tóm lấy tên sát thủ kéo mạnh hắn đến phía cửa đã bị khóa chặt kia trước sự bàng hoàng của chúng nhân.

“Lex ư?” Kỳ Thế Phàm nhíu mày nghi hoặc. Chiếu theo lời của Nghiêm Trạch thì sự vụ hôm nay là do một tay Lex bày ra, không chỉ để giết người Nghiêm gia mà còn cả trụ cột của hào môn gia tộc khác. Nhưng lý do là gì? Chỉ vì cạnh tranh trên thị trường mà muốn hủy diệt một lúc nhiều gia tộc như vậy sao?

Tư Mạn đứng đằng sau, ánh mắt tối sầm. Bàn tay bỗng siết chặt lại.

Chưa để chúng nhân kịp thời hiểu ra tình hình, tên sát thủ đứng bật dậy toan chạy về phía Nghiêm Trạch thì hắn đã rút súng ra, nã một phát phát súng thẳng vào mi tâm tên sát thủ kia.

Máu văng tung tóe, nhỏ giọt xuống cả đồng bom trên thân tên kia. Cả thân thể vô lực đổ xuống, nằm xiên vẹo trước cổng lớn đã bị khóa chặt.

“Đem hết tất cả bàn ghế, chôn vùi tên này xuống. Nhanh lên!” Nghiêm Trạch lớn giọng hạ lệnh.

Người của Nghiêm gia không có nửa giây chậm trễ, lập tức dùng hết sức lực và tốc độ nhanh nhất đem hết bàn ghế đè lên tên sát thủ, mục đích chính là làm giảm lực nổ của bom, độ dày của kim loại và độ rộng của hội trường này vừa đủ có khả năng an toàn nếu giảm được càng nhiều lực nổ.

Hiểu được điều mà Nghiêm Trạch hướng đến, người của gia tộc khác đều lập tức theo lệnh, phụ Nghiêm Gia dùng bàn ghế và những thứ có thể dùng để giảm lực nổ bọc tên sát thủ ôm bom đã chết lại.

Chỉ còn mười giây.

Công đoạn chôn người bằng bàn ghế chỉ mới hoàn thành được một phần tư.

“Chủ thượng, mau lùi lại phía sau.” Hắc Báo vừa bận rộn vác bàn vừa lên tiếng nhắc nhở.

“Tôi vẫn còn chưa sợ chết đến vậy. Tiếp tục đi.” Nghiêm Trạch bình thản đáp. Hắn trước nay gặp không ít chuyện uy hiếp đến mạng, tự nhiên mà tôi luyện được tinh thần thép không chút hoảng sợ.

Chỉ có điều, lúc hắn vô thức quay đầu nhìn sang bên cạnh, Tư Mạn vừa nãy còn đứng bên cạnh hắn đã không thấy đâu.

Mây kiếm nhú chặt, đôi mắt sắc lạnh rơi xuống hội trường rộng lớn tìm kiếm cô. Phía bên kia bàn, Nghiêm Trạch nhìn thấy Tư Mạn giữa tình thế hỗn độn đã thương một người đàn ông mang áo măng-tô dài, không khách khí lột cái áo đó ra, khoác lên người cô. Chiếc áo này đủ rộng và dài để che hết thân thể cô.

Tích tắc. Tích tắc.

Những giây cuối cùng vang lên trong sự ngưng trọng của chúng nhân và những chiếc bàn sắt đã chôn vùi thân thể tên sát thủ.

Tư Mạn từ bên kia, hướng về phía Nghiêm Trạch chạy ào tới, kéo tay hắn về phía sau, lùi ra xa cửa.

“Vội cái gì?” Nghiêm Trạch kéo tay cô khựng lại, thông thả cùng anh em Nghiêm gia lùi về phía sau, không quên kéo cô theo cùng.

Khi tiếng tích tắc vang lên những giây cuối cùng. Tư Mạn đẩy Nghiêm Trạch vào tường, dùng thân nhảy lên ôm lấy đầu hắn trong vòng tay cô. Nhất nhất che chắn cho đầu hắn.

Hành động này nằm ngoài dự liệu của Nghiêm Trạch, chưa kịp để hắn bắt ngờ, thì anh em Nghiêm gia bao gồm cả Hắc Báo và Hắc Miêu đã vây quanh Nghiêm Trạch, khom người chụm lại thành một chỗ, kiên quyết tạo thành một bức tường chắn vững chắc cho Nghiêm Trạch.

Tất cả đều không hề nói một lời, không chút sợ hãi, cứ như là một hành động hoàn toàn tự nhiên, theo bản năng mà không đòi hỏi bất cứ mệnh lệnh hay quyền uy nào buộc phải phục tùng.

Nghiêm Trạch buông lỏng mây kiếm, vòng tay ôm eo Tư Mạn, bàn tay to lớn cũng ôm chặt đầu cô. Cả hai tự nhiên bảo vệ cho nhau giữa tình thế ngàn cân treo sợi tóc này.

Bùm!!!

Tiếng nổ vang lên, kèm theo sự rung lắc giữ dội từ dư chấn, luồng khí nóng bốc lên như thiêu như đốt bao trọn, ôm lấy tất cả những con người có mặt trong hội trường.

Tiếng la hét, tiếng chửi rủa, tiếng kêu cứu thảm thiết và cảnh tượng khói lửa cộng dồn với mùi thuốc súng hệt như một cảnh tượng bên dưới địa ngục, khiến cho ai nấy kinh hồn lạc phách, chỉ e cả đời không thể quên được cảnh tượng này.

Sức công phá của quả bom kia không phải chuyện đùa, có thể phá tan tầng tầng lớp lớp bàn sắt chồng chéo lên nhau, gây ra một lực nổ lớn đến mức phá tan cánh cửa sắt dày không cách nào di chuyển kia. Lộ ra bên ngoài thế giới với ánh trăng đã dần lụi tàn giữa đêm đen kia.

Lúc này ai cũng hiểu việc làm của Nghiêm gia hoàn toàn không thừa thãi, nếu không có đồng bàn ghế kia chế ngự lực nổ, thì chỉ e một mẫu vụn trong hội trường này cũng chẳng còn.

Ở phía bên trong hội trường, không ít người đã bị thương vì lực nổ, có rất nhiều người vì mảnh vỡ và lửa bao vây mà chết, cũng có người kịp trốn ở một nơi an toàn mà mừng rỡ chạy ra sau cú nổ.

Còn ở bên phía Nghiêm Trạch, những anh em đứng ngoài cùng bảo vệ Nghiêm Trạch bị thương không nhẹ, có người trúng một mảnh sắt vào đùi, có người bị chùm đèn rơi trúng.

Và dĩ nhiên. Nghiêm Trạch nằm trong lớp bảo vệ nghiêm ngặt hoàn toàn bình an không chút xây xước.

“Xong rồi.” Giọng Nghiêm Trạch trầm ổn cất lên. Hắn gỡ cánh tay ôm chặt đầu hắn của Tư Mạn ra, kéo cô xuống khỏi người hắn.

Tư Mạn nghe tình hình đã xong xuôi, cô buông lỏng tay, đặt chân xuống mặt đất, bình ổn nhịp thở. Lúc này cô làm mọi việc đều rất nhanh, đến mức không kịp suy nghĩ. Không chút sợ hãi Nghiêm Trạch, trực tiếp ôm lấy đầu hắn vùi trong hõm vai cô. Dùng chiếc áo măng tô dài này che chắn cô và hắn. Cô tự thấy mình thật dũng cảm.

“Người của anh cũng nhanh thật đấy, trong thời gian ngắn như vậy có thể dùng bàn vùi lấp tên kia, lại kịp thời quay lại đây bảo vệ anh. Đúng là không thể xem thường được.” Tư Mạn vừa thoát một trận nguy hiểm kia, miệng lại bắt đầu nhiều lời.

“Cô cũng khá lắm, biết bảo vệ chủ nhân.” Nghiêm Trạch vô thức siết eo Tư Mạn, đưa tay nắm cầm cô, trong khóe mắt lộ lên tia thưởng thức.

Tư Mạn lắc đầu: “Anh sai rồi, tôi không bảo vệ chủ nhân, mà tôi bảo vệ người có thể giết Lex.”

Ánh mắt Nghiêm Trạch thâm lại, bóp chặt lấy eo cô. Đường như câu nói này khiến hắn bất giác nổi lên sát khí muốn giết người.

“Cô muốn tôi giết hắn?”

“Phải.” Tư Mạn không ngần ngại đáp: “Đời này tôi sống ngoài việc kiếm tiền ra, mong ước duy nhất là có thể tự tay giết chết Lex.”

13. Chương 13: Quá Trễ Để Hối Hận.

Nghiêm Trạch nhìn thật sâu vào mắt Tư Mạn, rõ ràng khi nhắc đến Lex, sắc mặt cô sẽ chuyển biến rõ rệt, không hề che dấu thâm thù đại hận trong đó.

“Bỏ cái suy nghĩ đó đi. Cô chỉ được vì chủ nhân của cô mà sống. Chỉ khi tôi cho phép, cô mới được làm việc mình muốn. Còn mong ước của cô, cô không có tư cách được tôi đáp ứng. Chuyện tôi giải quyết Lex như thế nào, không đến lượt cô thỏa mãn.”

Tư Mạn nghe xong, vừa cảm thấy bản thân bị quăng xuống mười mấy tầng lầu, vừa cảm giác hắn có thể hoàn thành tâm nguyện của cô nhưng nhất quyết không phải vì cô, mà vì Lex động tay đến Nghiêm gia. Tuy rằng có chút mâu thuẫn, nhưng vẫn thấy thỏa mãn.

“Không đáp ứng thì không đáp ứng, dù sao chỉ với chuyện xảy ra hôm nay, anh sẽ không tha cho Lex. Tôi đứng sau xem, cũng chẳng có gì là không được.” Tư Mạn bất cần nói. Cô thừa biết Lex đã tạo cho Nghiêm Trạch một mối thâm thù, hôm nay đặc biệt chuẩn bị một màn tiệc bom cỡ này, cũng dễ nhận ra, Lex có thâm thù như thế nào với Nghiêm gia. Nghiêm gia sẽ bỏ qua cho Lex được sao? Người ta sẽ cười Nghiêm gia thùng rỗng kêu to mất.

“Khoan đã, tại sao anh biết tên sát thủ đó là người của Lex?” Chỉ là cô không hiểu, tại sao Nghiêm Trạch lại đoán ra được, chuyện hôm nay là do Lex làm? Cô nghĩ hoài cũng không ra chút manh mối nào cả.

Ánh mắt Nghiêm Trạch đột ngột sắc lạnh: “Cô dám truy vấn tôi?”

Tư Mạn nhất thời dừng gáy, quên mất thân phận người trước mặt mà làm liều nói liều. Để bảo toàn mạng sống, đành cười trừ ngoan ngoãn: “Tôi nào dám.”

“Chủ thượng, đã dẹp đường xong.” Hắc Miêu sau một hồi chỉ đạo người của Nghiêm gia sắp xếp lại đội hình sau một màn kia, tiện thể dẹp hết chướng ngại vật ra ngoài mà báo cáo.

Nghiêm Trạch không bỏ ánh mắt hiếu kỳ của Tư Mạn vào mắt, buông cô ra, xải bước uy phong ra cửa. Chỉ là bước được ba bước, vẫn không thấy Tư Mạn đi bên cạnh, nhìn xuống phía quần áo dính chút máu tươi. Nghiêm Trạch nhíu mày quay đầu.

Chỉ thấy Tư Mạn đứng yên bất động, mặt mày trắng bệch tái nhợt, váy dài ngang gối dính máu, một bước cũng không bước nổi.

Thì ra là vì lúc này hoạt động mạnh, khiến cho vết thương chưa kịp lành hẳn vỡ ra. Đến khi mọi chuyện qua đi. Tư Mạn mới biết là cô vì vội vã bảo vệ Nghiêm Trạch mà làm rách vết thương, cảm giác đau đớn không thể cử động khiến cô chỉ biết đứng im.

Cô đúng là không có tiền đồ.

Tư Mạn không biết làm cách nào cầm máu, chỉ biết đứng một chỗ dùng tay ôm lấy đùi tê tái.

Nghiêm Trạch xải hai bước, không nói không rằng, vươn tay bế xốc Tư Mạn lên tay. Để cho cô dựa vào lồng ngực vạm vỡ, mùi hương nam tính mị mị đầu óc cô. Tư Mạn cũng vô thức mà vươn tay ôm lấy cổ hân như tìm một điểm tựa, ngơ ngác nhìn về mặt nghiêm nghị không thể đọc vị một chút cảm xúc kia.

Chúng nhân vừa nãy chứng kiến một màn nổ bom kinh hoàng kia, tâm tư còn chưa hết hoang mang, lúc này lại trực tiếp nhìn thấy Nghiêm Trạch bế cô tiếp viên trên tay, ung dung bước ra ngoài thì mồm không cách nào ngậm lại được.

Hắc Miêu, Hắc Báo ngậy ngốc vài giây, liền trở lại bộ dáng nghiêm nghị thường ngày, dẹp đường để Nghiêm Trạch đi. Hắc Miêu tinh ý chỉ đường sang một chiếc xe thường đỗ sẵn bên ngoài.

Ở Nghiêm gia có nguyên tắc, đối với cấp bậc dưới nghi trượng, chỉ được đi xe thường, không được bước chân lên xe thượng mà chỉ được ngồi trên xe hạ. Không những không được bước lên mà còn không được lại gần. Xâm phạm là tội nặng nhất.

Còn loại Mercedes sang trọng đỗ cao cao tại thượng ngay trước cổng chỉ dành riêng cho chủ thượng và ba vị nghi trượng, không ai có thể bước lên xe đó.

Thế nhưng, nằm ngoài dự liệu của Hắc Miêu. Nghiêm Trạch thẳng một đường bế Tư Mạn lên chiếc Mercedes đỗ ngay bên cạnh, khiến cho mày của hai vị nghi trượng nhíu lại.

Tư Mạn không biết bản thân đang bị một báo một miêu chiếu tướng, chỉ ngoan ngoãn ngồi trong chiếc xe sang trọng, với loại thiết kế khác người và mùi hương nồng của cà phê. Nghiêm Trạch ngồi vào xe, không hai lời, lập tức cầm lấy vật vấy của cô xé toạc một đường dài, đường rách dài đến mức, bất quá chỉ một cm nữa sẽ thấy được cảnh xuân, bấy nhiêu cũng đủ lộ ra chiếc đùi thon dài trắng nõn nhưng lại đầm một đường máu.

“A...Anh, làm trò gì vậy???” Tư Mạn kinh hãi vội vã giữ lấy chiếc váy rách che lại đùi. Cô nào có ngờ Nghiêm Trạch lại cao hứng với cô như vậy.

Thế nhưng cô đã nhầm. Nghiêm Trạch chỉ quan sát vết thương trên chân cô, không buồn đụng vào người cô, chỉ lườm lạnh:

“Tôi không nuôi kẻ vô dụng, kẻ không thức thời, kẻ phản bội và kẻ dốt nát. Tôi cho cô mười ngày dưỡng thương. Nhiệm vụ lần này, coi như cô thoát.”

Chỉ một câu nhanh gọn xúc tích đủ biểu đạt tất cả. Nghiêm Trạch liền rời khỏi xe, tiến đến chiếc đỗ phía trước. Để lại chiếc xe sau cho Hắc Miêu xử lý.

Tư Mạn nhíu mi ôm chân, lúc này cô thực không hiểu nổi người đàn ông kia muốn gì ở cô. Thiên hạ này thiếu gì xạ thủ, sao cứ nhất thiết phải chọn cô?

Nghĩ đoạn, Hắc Miêu đã ngồi bên cạnh cô, cho xe nổ máy rời đi từ lúc nào.

Đoàn xe dài nối nhau phóng trên đại lộ, hết như một buổi diễu hành, chỉ là không ai biết, những gia tộc hào môn trên xe đi theo Nghiêm gia trở về đều vì mục đích đòi hỏi Kỷ gia cho một câu trả lời xác đáng cho sự vụ hôm nay, cũng chính là lựa gió bẻ măng, muốn trong một ngày san bằng Kỷ gia, bắt đi một đối thủ trên thị trường.

Trên xe đưa Tư Mạn rẽ ra ngoại ô, Hắc Miêu không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ yên lặng xử lý vết thương hở miệng của cô.

“Tôi có thể hỏi vài câu chứ?” Hồi lâu trong không khí trầm mặc, cuối cùng Tư Mạn đành lên tiếng.

Hắc Miêu không đáp lời cũng chẳng phản đối, Tư Mạn mới nói:

“Nghiêm gia rõ ràng không muốn giúp đỡ Kỷ gia, còn cử tôi ra tay Kỷ Thế Phàm, vậy tại sao còn chịu lấy lại thị trường, mở đường cho Kỷ gia?”

Hắc Miêu xử lý xong vết thương, bình thản băng bó lại đáp: “Không phải việc của cô.”

Một câu này rõ ràng coi cô là người ngoài, không muốn Tư Mạn biết quá nhiều về kế hoạch của Nghiêm gia.

Khóe môi Tư Mạn nhếch lên: “Một người bị ép buộc quy phục Nghiêm gia như anh cũng coi như trung thành.”

Bàn tay Hắc Miêu khựng lại giữa không trung, ánh mắt đột ngột tối sầm nhìn Tư Mạn: “Cô biết những gì?” Chuyện Hắc Miêu bị ép buộc số người biết đến chỉ đếm trên đầu ngón tay, những người đó lại rất đáng tin, cho nên hẳn không tin thông tin mật kia lại bị lộ ra ngoài, để kẻ khác có cơ hội tác động đến hắn. Vậy tại sao người phụ nữ này lại biết?

“Anh nói cho tôi biết lý do Nghiêm gia chịu nhường bước, tôi sẽ nói với anh nguyên nhân tôi biết về anh.” Tư Mạn nhún vai, cao ngạo nói.

Cạch.

Hắc Miêu nhanh như chớp lên đạn chìa thẳng nòng súng lạnh lẽo vào thái dương Tư Mạn:

“Nói hoặc chết!”

“Anh dám sao?” Tư Mạn cười lạnh: “Chủ nhân của anh cần tôi, một khi anh ta còn cho tôi thời gian, thì lúc đó anh có mười lá gan cũng không dám khử tôi. Biết vì sao không? Vì trong Nghiêm gia này, ngoại trừ Nghiêm Trạch ra, anh không những không phục tùng ai, mà còn hận không thể nào giết hết. Không phải sao?”

Không khí bên trong xe bắt đầu hạ thấp xuống, hai ánh mắt như chiếu tia lửa điện xẹt xẹt bắn giữa không trung. Tư Mạn bất cần không sợ hãi, Hắc Miêu sát khí vẻ hăm dọa. Tài xế lái xe nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, không biết phải làm gì, chỉ im lặng nuốt khan mà lái xe theo đoàn xe phía trước.

“Bối Tư Mạn, cô quá tự tin rồi, tôi giết cô chỉ cần một giây, chôn vùi cái chết của cô chỉ qua vài ba câu nói. Cô nên nhớ thế giới này không chỉ có cô sử dụng được súng.”

Có vẻ như đã động chạm vào lòng tự tôn của mình, Hắc Miêu lạnh lẽo buông một câu, ánh mắt cũng trở nên sắc như lưỡi gươm.

“Đúng, trên thế giới này, còn vô vàn người có thể nhắm bắn ở cự ly hơn bảy trăm thước, thế nhưng chủ thượng của anh chọn tôi. Anh ta cho tôi nghỉ ngơi dưỡng thương. Còn cho một nghi trượng đệ tam qua đây băng bó cho tôi. Không nhìn thấy sao?” Tư Mạn vừa nói vừa có chút hưng phấn, không ngờ chuyện Nghiêm Trạch trối buột cô lại vừa giúp cô bảo toàn mạng sống vừa trở thành công cụ khiến cô mặt dày mọi thông tin thế này.

Cánh tay Hắc Miêu cứng lại, trầm mặc một hồi, hắn mới thu lại súng, cười nửa môi:

“Cứ tự tin với ân huệ của chủ thượng đi. Không sớm thì muộn, chủ thượng chắc chắn không để cô chết toàn thây. Cô muốn mê hoặc chủ thượng, muốn quyến rũ ngài ấy, chỉ e ngay cả mộ cũng không có. Tôi khuyên cô, nên ngoan ngoãn theo sự sắp xếp của tôi đi thì hơn.”

Tư Mạn nghe Hắc Miêu nói đến chuyện quyến rũ Nghiêm Trạch, da gà da vịt tự động nổi lên.

Nghĩ gì vậy? Sao cô lại có hứng với loại người như Nghiêm Trạch mà quyến rũ được chứ. Cô còn muốn sống dài dài mà. Khẩu vị của cô cũng không nặng như vậy.

“Tóm lại, anh vẫn không chịu nói đúng không?”

“Mơ đi!” Hắc Miêu vẫn kiên quyết không nhân nhượng.

“Không hối hận chứ?” Tư Mạn giương đôi mắt gian xảo nhìn Hắc Miêu, dường như đang tính toán điều gì đó.

Hắc Miêu tuy rằng cảm nhận được người phụ nữ này sắp sửa giờ trò, nhưng hấn vẫn một lòng khóa miệng, không nao núng.

“Tòa soạn Times City của anh làm việc không tồi. Có thể một tháng giúp anh dứt túi bao nhiêu tài sản. Hắc Miêu đại nhân quả thực vất vả.” Tư Mạn như đang bàn chuyện ngoài đường, vui vẻ nói.

Đối với chuyện Hắc Miêu làm chủ tòa soạn lớn nhất L.A, cũng chính là một phần của Nghiêm gia, không ai không biết, cho nên Tư Mạn nói với giọng điệu vừa phục vừa chế giễu này đặc biệt khiến Hắc Miêu có chút nóng giận.

“Cô nhiều lời quá rồi đấy. Tốt nhất nên im cái miệng lại đi.”

Tư Mạn giả bộ bất lực thở dài: “Đáng tiếc, đáng tiếc. Một bàn tay không thể che cả bầu trời, quyết định ngày hôm nay của anh, có thể làm anh phải hối hận mãi về sau đấy nghị trượng đại nhân ạ.”

Hắc Miêu bắt đầu mất kiên nhẫn, hấn trừng mắt: “Xem ra vết thương của cô vẫn còn quá nhẹ.”

Tư Mạn thấy vẻ cương nghị của Hắc Miêu, khoe môi thoáng cứng lại. Tuy rằng Hắc Miêu không dám giết cô, nhưng hấn là bác sĩ, có thể khiến cho vết thương của cô trở nên trầm trọng hơn. Cho nên...nói vậy là đủ rồi.

Tư Mạn thần nhiên xoa xoa tay, ấn một nút trên chiếc đồng hồ rồi lại thông thả ngả lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Hắc Miêu nhìn Tư Mạn thoải mái nghỉ ngơi, mày thoáng nhíu lại.

Người phụ nữ này biết quá nhiều. Nhưng...bằng cách nào cô ta biết được những thông tin đó. Lại nhớ đến biểu hiện hôm nay tại bữa tiệc, có thể nhanh chóng nhận ra kế hoạch của tên sát thủ, cứu chủ thượng một mạng. Một người phụ nữ bình thường, bản lĩnh nào có thể giúp cô ta thoát nguy như vậy?

Hắc Miêu đương nhiên không biết. Tư Mạn nằm lòng thông tin của mọi tổ chức. Với trí nhớ ngắn hạn của cô, đương nhiên không thể nhớ hết. Thế nhưng chiếc đồng hồ vạn năng kia, trong những ngày cô ở bệnh viện đã giúp cô đào không ít thông tin của Nghiêm gia, và đương nhiên hồ sơ về Hắc Miêu, cô đã thuộc như cháo. Nếu không phải e ngại sức mạnh của Nghiêm gia, Tư Mạn đã sớm dùng đồng dữ liệu này bán cho tổ chức khác với giá cắt cổ. Vẫn may mắn Nghiêm gia còn có Nghiêm Trạch, bằng không đã bị cô càn quấy từ lâu.

Chiếc xe đưa Tư Mạn rẽ về một thủ phủ nằm ở ngoại ô thành phố. Nơi này hoa lệ không kém các lâu đài dành cho vua chúa thời xưa. Xem xét thì có lẽ nơi này là một nhánh của Nghiêm gia, địa bàn của Nghiêm gia hoạt động tại Pháp.

Lúc Tư Mạn bước xuống xe, đoàn hào môn gia tộc đã cùng Nghiêm Trạch rời đi từ lúc nào. Chỉ còn vài vệ sĩ tiến đến hành lễ với Hắc Miêu.

Tư Mạn có chút bất ngờ, không nghĩ đến lần này Nghiêm Trạch sẽ đưa cô về địa bàn của hấn trực tiếp dưỡng thương. Tuy rằng mạng cô còn được giữ nhưng cô cũng không bảo đảm sẽ an toàn cho lần sau. Cho nên phải tranh thủ dưỡng thương cho tốt mà tìm cách tháo chạy vẫn hơn.

Trong lúc Tư Mạn đang cà nhấc đi về phía thủ phủ thì Hắc Miêu đi đằng sau vài bước nhận được một cuộc điện thoại. Trong nháy mắt, vẻ mặt cương nghị trở nên trắng bệch.

“Đại nhân, không ổn rồi. Tòa soạn...” Phía trước, một vài người mang âu phục đen hốt hải chạy tới báo cáo với Hắc Miêu. Vừa nói vừa thở gấp, xem ra vô cùng cấp bách: “Tòa soạn bị cáo buộc in ấn trái phép, sao lưu một bài báo chính trị của tòa soạn khác. Bây giờ phía Bộ đã hạ lệnh buộc tòa soạn tạm thời ngưng hoạt động rồi.”

Hắc Miêu kết hợp giữa cuộc điện thoại và thông báo khẩn kia sắc mặt đã trở nên không thể xấu hơn, vội vàng ấn số điện thoại, gọi vài cuộc rồi lại vài cuộc. Kết cục không những không giải quyết được mà còn gây chấn động đám người Nghiêm gia trong thủ phủ ôm bao nhiêu tài liệu chạy đến trực tiếp muốn Hắc Miêu giải quyết.

“Khốn kiếp, là kẻ nào đã giở trò. Đang yên đang lành sao lại có chuyện trưởng phòng phản bội ôm tiền bỏ trốn, còn cho in ấn trái phép!!!” Hắc Miêu tức giận hét lên. Chỉ mới vài tiếng trước, mọi thứ vẫn còn rất tốt đẹp, sao chớp mắt đã đi vào đường cùng như thế này?

Đương lúc này, giữa bọn bề người chồng người, việc chồng việc từ trên trời rớt xuống buộc hẳn giải quyết. Hắc Miêu vô tình liếc thấy vẻ mặt lãnh đạm pha chút nét cười yêu mị của Tư Mạn lẫn trong đám người đứng cách đó không xa.

Câu nói lúc này của Tư Mạn vang lên bên tai hắn ‘Đáng tiếc, đáng tiếc. Một bàn tay không thể che cả bầu trời, quyết định ngày hôm nay của anh, có thể làm anh phải hối hận mãi về sau đấy nghị trưởng đại nhân ạ...’

Da đầu Hắc Miêu tê dại, bỗng thấy người phụ nữ kia như một bóng ma đang hù dọa hắn.

Không lẽ....người chỉ trong một thời gian ngắn phá hủy hoạt động thường nhật của tòa soạn, buộc phải ngưng hoạt động chính, trưởng phòng ôm tiền bỏ trốn, ngay cả Bộ cũng phải xuống chỉ thị là....Bối Tư Mạn?

Nhưng bằng cách nào? Rõ ràng suốt thời gian hai ngày cô ta đều nằm trong tầm mắt hắn, lý lẽ nào có thể giúp cô ta xoay chuyển càn khôn như vậy?

Người phụ nữ kia rốt cuộc là quái quỷ gì?

14. Chương 14: Chiến Dịch.

Tư Mạn rời đi trong yên lặng. Một vài người của Nghiêm gia nhận ra cô do Nghiêm Trạch mang về, không nói lời nào dẫn cô vào thủ phủ, chọn cho cô một căn phòng tĩnh dưỡng.

Thời điểm Tư Mạn rời đi, mỗi bước chân của cô không lọt khỏi tầm mắt Hắc Miêu.

Nếu nói đây là trùng hợp, Hắc Miêu thật sự thấy hoang đường, nhưng nếu do một tay Tư Mạn gây ra, trong suốt thời gian đó cô làm cách nào ra tay với một tòa soạn nằm ở tận L.A? Mục đích của cô là gì?

Đương nhiên Hắc Miêu không biết, thời gian Tư Mạn tĩnh dưỡng ở Ma Cao cũng là thời điểm thích hợp để cô tìm hiểu mọi thông tin của Nghiêm gia. Bây giờ cô bị trói buộc không thể nào thoát ly, vậy chỉ có thể tạm thời an phận dưới ống tay áo Nghiêm gia.

Nhưng vốn là người tự do, không chịu để bất kỳ kẻ nào ngồi trên đầu, về khoản Nghiêm Trạch không thể đối phó có thể bỏ qua, nhưng nói cô sống trong Nghiêm gia phải chịu sự chi phối của hai vị đại nhân cao cao tại thượng là Hắc Miêu, Hắc Báo chỉ e là không thể.

Đối với cô là một sự sỉ nhục, bất kể kẻ đó mất bao nhiêu xương máu mới leo lên được vị trí đó, cô cũng không chịu khuất phục.

Cho nên chiến dịch đầu tiên của cô trước khi chính thức trở thành người của Nghiêm gia là hạ bệ đệ tam Hắc Miêu và đệ nhị Hắc Báo. Khiến cho hai người này phải dè chừng cô, không có khả năng chi phối cô. Vì vậy cô đã sắp xếp một trận đánh úp hoàn hảo chỉ cần kích hoạt bằng một cái ấn nút để tung đòn với Hắc Miêu.

Mà quá trình cô ra tay như thế nào, phải chờ xem bản lĩnh của Hắc Miêu bao lâu mới có thể tra ra. Tòa soạn này chính là một phần mạng sống của Hắc Miêu, đòn phủ đầu này chính là muốn thách đấu công khai với Hắc Miêu.

Một ăn cả, ngã về không. Tư Mạn chính là không sợ cái gì gọi là nghi trượng.

Tư Mạn ngồi trong phòng nhìn ra cửa sổ, vẫn thấy ánh mắt Hắc Miêu lạnh lẽo chiếu về phía cô, đôi mắt xanh như muốn ăn tươi nuốt sống cô không hề khiến cô thấy sợ hãi, mà ngược lại còn có chút thú vị.

Thoạt nhiên cô bỗng nghĩ đến một điều.

Hay là cô cũng làm nghi trượng nhỉ?

Phòng đơn lạnh lẽo những ngày dài.

Nghiêm lệnh khóa chặt lửa thiêu thân.

Một tuần trôi qua trong yên ả. Tư Mạn lúc này đã hoàn toàn đi lại bình thường được, cô không còn phải luẩn quẩn trong căn phòng không sinh khí nằm giữa thủ phủ nguy nga chưa được khám phá kia.

Những ngày qua cô an phận thủ thường tận tình chăm sóc cho vết thương trên chân kia chính bởi cô không thể làm phết vật giữa một đại hào môn.

Còn đối với thông tin biến động những ngày qua cô thu thập được cũng không ít.

Nói về Kỷ gia. Đối với chuyện sơ sót để sống một tên cảm tử kia suýt hại chết chủ thượng cùng với các hào môn gia tộc khác, tội này tuyệt nhiên không thể dung thứ, cho nên trong một đêm. Kỷ gia lập tức bị khai tử, biến mất trên thị trường Đông Âu, rồi đi không để lại chút dấu vết nào khỏi miếng bánh ngon mà các hào môn tranh dành.

Với mức độ nghiêm trọng của sự vụ hôm đó cùng với kết quả mà Kỷ gia nhận được. Kỷ Thế Phàm đã gần như dành toàn bộ thời gian và tâm lực của mình để tìm đến Lex, buộc Lex chịu trách nhiệm cho những gì mà Lex đã đổ lên đầu Kỷ gia. Mà chuyện ngày hôm đó, ngoài câu cửa miệng của Nghiêm Trạch ra, không có bằng chứng nào chứng minh Lex đã gây ra chuyện này, cho nên kết quả Lex không nhận là lẽ đương nhiên ai cũng rõ.

Về chuyện Kỷ Thế Phàm sau đó đã đi về đâu, Tư Mạn hoàn toàn không thể moi móc gì thêm, nói cho cùng hắn cũng từng xuất hiện trong tuổi thơ của cô, cho dù cô chẳng thể nhớ, nhưng cũng có chút quan tâm bởi Kỷ Thế Phàm đối với cô không có ý xấu.

Còn về Hắc Miêu quả nhiên nằm ngoài dự đoán của Tư Mạn, chỉ sau năm ngày, Hắc Miêu đã đưa tòa soạn về lại quỹ đạo của nó. Mọi tin tức tòa soạn bị thu mua hay phát hành trái phép đều bị vùi dập khi chỉ vừa mới kịp nhen nhóm. Khả năng làm việc nhanh gọn của Hắc Miêu khiến Tư Mạn không thể không công nhận, hắn quả không phải tay vừa. Nhưng cũng khiến cô lo lắng. Hắc Miêu đã khó chơi như vậy, Hắc Báo cô chưa từng tiếp xúc kia sẽ đến mức nào?

Mỗi lúc Tư Mạn nghĩ đến chuyện này, người cô nhớ đến là Nghiêm Trạch. Nghiêm Trạch không chỉ có bộ óc tinh nhanh mà hành động quyết đoán và tàn bạo của hắn không phải lúc nào cũng mang lại kết cục xấu, suy cho cùng mọi việc mà hắn làm, chỉ ít đều vì bảo vệ cho Nghiêm gia. Bên cạnh hắn có một Hắc Miêu hận Nghiêm gia thấu xương nhưng vẫn có thể vì Nghiêm Trạch mà đổ máu. Tư Mạn thực phục, một tay bác sĩ thiên tài như Hắc Miêu mà Nghiêm Trạch vẫn có thể thu phục, đến cả cô bây giờ cũng an phận dưới tay hắn, chính cô cũng chẳng rõ, tại sao bây giờ cô lại ngoan ngoãn đến vậy.

Đối với một đồng tin tức cùng với suy nghĩ kia bao bọc lấy Tư Mạn suốt một tuần khiến cô vừa mệt mỏi, vừa chán chường. Cho nên hôm nay cô chọn ra ngoài đi dạo.

Bao ngày nay không ai tìm đến cô, cũng không ai can ngăn cô ra khỏi phòng, điều này khiến Tư Mạn vô thức tự nhiên, xem đây như nhà mình. Thoải mái ăn uống đi lại.

Vận người vài cái, Tư Mạn mới kiểm tra vết thương đã liền sẹo lần cuối rồi mới đẩy cửa ra ngoài. Lúc này cô mới để ý, thì ra nơi cô ở là một tòa nhà cao với nền cẩm thạch sáng loáng, ngay cả phòng của một nhân vật tép riu như cô cũng chẳng khác nào khách sạn.

Tư Mạn thăm nhủ. Xem ra phúc lợi của Nghiêm gia cũng không tồi.

Cô đảo bước ra bên ngoài, bắt gặp một vườn hoa chỉ có duy nhất một loài hoa màu trắng mà Tư Mạn không biết tên. Lúc này cô mới nhìn rõ thủ phủ này chia làm ba tòa đánh theo thứ tứ một hai ba. Tư Mạn ở tòa thứ ba nằm ngoài cùng. Mỗi tòa đều có năm tầng khác nhau.

Tòa thứ nhất xem ra là tòa dành cho chủ thượng, màu sắc và cách bài trí hết như vương công quý tộc cổ đại, khoan nói đến độ đắt giá của vật dụng bài trí, chỉ cần liếc sơ thấy người làm và vệ sĩ tầng tầng lớp lớp đã đủ cho thấy đó chính là nơi cấm địa chỉ có bậc bề trên mới có thể đến.

Tòa thứ hai không kém phần long trọng nhưng mang nét rêu phong cổ kính, bên trong có rất nhiều sảnh lớn, đặt các vật dụng như kiếm, súng và các loại vũ khí điển hình có thể mặc định được phép làm đồ trang trí. Nơi này có lẽ được dùng để luyện tập và huấn luyện.

Tòa thứ ba đơn giản chính là để dành cho những nhân vật từ bậc nghi trượng trở xuống lưu lại, ngoài các vật dụng đơn giản nhưng cách bài trí tốn không ít chất xám cũng đủ thấy mức đối đãi của Nghiêm gia đối với người dưới như thế nào.

Tư Mạn mơ màng tham quan một hồi, lơ đãng như thế nào, lạc vào tòa thứ hai lúc nào không hay. Chỉ là lúc cô vừa bước vào khách sảnh, đã bắt gặp một cảnh tượng hết sức thú vị.

Ở giữa khách sảnh, một đoàn người mang âu phục gồm cả nam và nữ đứng thành hàng thẳng tắp hơi cúi đầu, vẻ mặt sấm hối. Xung quanh là một đám người cao lớn, tay lăm lăm súng chĩa thẳng về phía đoàn người kia. Trước mặt là một người đàn ông trung niên tóc đã hai lai, thân âu phục đen dài, dáng vẻ nghiêm nghị không ngừng hắng giọng:

“Chỉ còn vài tiếng nữa, chủ thượng cùng hai vị đại nhân sẽ về đến, các người cũng rõ Nghiêm gia đối với kẻ phản bội sẽ như thế nào, chủ thượng càng sẽ không nhân nhượng cho phản đồ. Cho nên tôi dành lời khuyên cuối cùng chân thành, trong đám các người, gian tế là kẻ nào mau bước ra đây, may ra chủ thượng còn khoan hồng cho một con đường sống. Nếu không để hai vị đại nhân truy ra, kết quả chắc cũng không cần tôi nói.”

Giọng nói đanh thép lộ liễu về uy hiếp của người đàn ông kia khiến cho đám người phía trước lộ rõ vẻ hoảng hốt, vài người có vẻ oan ức nhưng cũng chẳng dám mở miệng. Vừa nhìn là đã rõ, đám người này bị khoanh vùng đối tượng tình nghi, xem ra là gian tế trà trộn vào Nghiêm gia nhưng đã sớm bị phát hiện ra, chỉ là vẫn chưa tìm được kẻ nào.

Tư Mạn phán đoán tình hình, nhận diện người thị uy kia có lẽ là Quản gia Sam.

Sam là quản gia lâu năm của Nghiêm gia, nói về độ dày kinh nghiệm và độ trung thành thì không ai có thể phủ nhận, Sam đối với Nghiêm gia một lòng tận tụy như thế nào. Cho nên trong Nghiêm gia này, lời nói của Sam không khác nào thánh chỉ Nghiêm Trạch hạ xuống.

Tư Mạn có chút lầy làm thú vị. Lâu nay không giở món, hôm nay có nên bày ra một chút đồ quên nghề không nhỉ.

15. Chương 15: Nội Gian.

“Đồng vui quá, cho tôi tham gia cùng được không?”

Tư Mạn từ phía cửa lên tiếng, thông thả đi tới như dạo phố, hoàn toàn không bỏ đám người mặt mày nghiêm trọng lăm lăm súng trên tay vào mắt.

Sam hơi nhướn mày nhìn Tư Mạn, vài giây đánh giá liền lấy lại vẻ nghiêm nghị:

“Bối tiểu thư!” Sam chào một tiếng.

Ông là quản gia của thủ phủ này, bắt kẻ người ra kẻ vào hay một động thái nhỏ trong thủ phủ này ông đều nắm trong lòng bàn tay, cho nên một Bối Tử Mạn được đưa về bảy ngày trước chỉ ở trong phòng vẫn không lọt qua tầm mắt của ông. Có điều người này không rõ địa vị, cho nên ông không hoàn toàn đối với cô như người dưới mà như một vị khách ghé chơi.

Tư Mạn vô tư vỗ vai Sam: “Lão quản gia không cần căng thẳng, tôi chỉ là muốn xem chút, rốt cuộc kẻ nào gan lớn dám lợi dụng bán kính một tòa thành dùng mã quét đánh cắp dữ liệu.”

Sam cùng chúng nhân có chút kinh ngạc nhìn Tư Mạn.

Về mặt Sam lúc này đã biến hóa rõ rệt, có vẻ dè chừng: “Bối tử thư sao lại biết chuyện này?”

Quá rõ rồi, chuyện này ngoại trừ lão quản gia cùng người trong phòng thông tin ra, không có ai biết, kể cả đám người trước mặt này bị nghi ngờ là nội gián, số nhiều vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cho nên chuyện Tư Mạn vừa tới đã biết chuyện là điều khó hiểu như thế nào.

“Lão quản gia rất tò mò làm cách nào tôi biết đúng không?” Tư Mạn cười gian xảo, chấp một tay sau lưng, tự tại bước về phía đám người bị tình nghi đang tròn mắt nhìn cô:

“Có ba lý do: Thứ nhất, lúc này tôi nghe được lão quản gia nói trong đám người này có nội gián. Mà nội gián này rất cục làm việc gì mà không bị phát hiện trong khi mọi ngõ ngách trong thủ phủ này đều có CCTV, vậy thì chỉ có thể là đánh cắp phần mềm thông tin mà thôi, bởi đó là cách duy nhất ở một nơi khác vẫn có thể lấy được thông tin mà không cần tự mình xuất hiện. Lý do thứ hai: Hệ thống thông tin bảo mật của Nghiêm gia được bảo vệ nghiêm ngặt, cho nên hacker tài giỏi như thế nào cũng chẳng thể nào xuống tay được, nhưng nếu hắn nằm ở phạm vi gần với tổng bộ, dùng hệ thống quét mã, điều này hoàn toàn có thể xảy ra. Lý do thứ ba: Những người này bị lão quản gia buộc vào tội tượng tình nghi chính vì họ là những người mới đến một tháng trước sau khóa huấn luyện cơ bản cho Nghiêm gia, thứ nữa họ ở vị trí có thể quét mã gần với tổng cục, và cuối cùng họ chưa qua được ngạch trung thành của Nghiêm gia.”

Lúc Tư Mạn nói xong, sắc mặt Sam đã biến chuyển rõ rệt, mày cũng thoáng nhíu lại. Lúc nghe nói Nghiêm Trạch đưa một người phụ nữ về, lão đã không dấu nổi kinh ngạc, còn tưởng rằng chủ thượng thật sự đã có hứng thú với nhục dục, chẳng thể ngờ được, người phụ nữ được Nghiêm Trạch mang về lại thông minh như vậy.

Ở trong Nghiêm gia, phụ nữ thông minh tuyệt đối không nên sống sót. Nghiêm gia cần phụ nữ nhu nhược sống dưới trướng người đàn ông gia trưởng, sinh nở nối dõi tông đường như mẹ Nghiêm Trạch.

Nếu Nghiêm Trạch hứng thú với cô gái này, lão thật sự không dự đoán được cô sẽ sống được bao lâu.

“Bối tử thư có thể biết đến độ bảo mật của tổng cục cùng ngạch trung thành của Nghiêm gia, xem ra đã tốn không ít công sức điều tra.” Sam nghiêm nghị nói, không dấu vẻ nghi hoặc.

Tư Mạn khoát tay: “Tôi đã chẳng thể rời khỏi đây, điều tra một chút tiện bề có đường sống sót là chuyện nên làm. Bảo đảm an toàn cho bản thân không có gì là không tốt.”

Sam thấy vẻ khẳng khái của Tư Mạn, mày cũng thoáng giãn ra: “Đã như vậy xin hỏi Bối tử thư có cách nào truy ra gian tế trong đám người này?”

Tư Mạn kéo ghế, thản nhiên ngồi xuống giữa tình hình căng thẳng kia, cười cười: “Đương nhiên.”

“Vậy cách thức là?” Sam thật không hiểu chính mình, khi không lại tin người phụ nữ này, còn ra sức cầu cạnh như thế này.

“Lão quản gia, có phải ông đã lục soát hết phòng của đám người kia để tìm USB mà tên gián điệp kia đã lấy được thông tin từ tổng cục?”

“Chính vậy.” Sam đáp, cũng không rõ từ lúc nào vô thức đứng bên cạnh Tư Mạn đang ngồi yên vị trên ghế như chủ nhà kia. Thoạt nhìn qua ông thật giống quản gia của Tư Mạn.

“Cũng đã lục soát trên người họ?”

Sam gật đầu.

“Vậy trong bụng họ thì sao?” Tư Mạn chống cằm, hồ hững đảo mắt qua đám người kia.

Quả nhiên khi cô vừa nói xong, lập tức nhận ra ở cuối hàng có ba người phản ứng.

Sam kinh ngạc nói: “Không thể nào, USB được làm từ kim loại, độ lớn vừa đủ không thể nuốt xuống.”

“Lão quản gia quên rồi, vấn đề nằm ở con chip bên trong USB, đã là hacker, sao có thể không biết cách lấy được con chip nhỏ đó nuốt vào bụng cơ chứ?”

Ánh mắt Sam trở nên sắc lạnh lướt mắt đến đám người tình nghi: “Nuốt chip vào bụng, chẳng trách lại không cách nào tìm ra.”

Đám người kia rụt cổ, một vài người lên tiếng minh oan nhưng chẳng được, căn bản là Sam nghe không lọt tai. Cho dù là có tìm ra gián điệp trong đám người này thì những người còn lại cũng không thoát khỏi tội tặc trách, để xảy ra tình huống ngày hôm nay. Nghiêm gia nguyên tắc, xử phạt cũng rất tàn bạo mặc kệ tội lỗi lớn nhỏ.

Tư Mạn không quan tâm đám người kia sau một câu của cô trở nên lộn xộn, mắt vẫn luôn dõi về ba người đứng ở cuối hàng từ đầu có chút phản ứng, còn lại vẫn không hề biểu hiện gì hơn.

Càng bình tĩnh, càng có vấn đề.

“Lão quản gia!” Tư Mạn gọi một tiếng: “Hình như ông còn chưa biết, nguyên do tôi được chủ thượng đưa về đây là gì.”

Sam nghi hoặc, ông luôn cho rằng Nghiêm Trạch lần đầu có hứng thú với phụ nữ, ngoài việc đem về thỏa mãn nhục dục, ông thật sự không nghĩ ra, Nghiêm Trạch muốn gì ở một người phụ nữ gầy yếu kia.

“Là bởi vì tôi chính là...” Tư Mạn rút từ bên túi áo ra một tấm thẻ có hình đầu chim đại bàng quay sang trái, ngôi sao mười sáu cánh và một cái khiên trông có vẻ là một biểu tượng của một tổ chức nào đó: “Đặc vụ CIA!”

Tất cả chúng nhân đồng thời hít một ngụm khí lạnh.

CIA có ai còn không rõ, là một trong những Cơ quan Thu thập Tình báo quan trọng của Chính quyền Liên bang Hoa Kỳ, hoạt động tình báo của CIA vốn không ai có thể qua mặt được. Mọi tổ chức hầu hết đều e sợ đám đặc vụ của tổ chức này vì khả năng thu thập thông tin siêu đẳng. Chỉ là nhất thời không ngờ đến, Nghiêm Trạch lại có thể dẫn rần về nhà, có thể để đặc vụ CIA lưu lại trong thủ phủ này.

“Cô...” Sam quả thực không ngờ tới thân phận này của Tư Mạn, Nghiêm gia đối với FBI hay CIA đều không đội trời chung, lý lẽ nào khiến Nghiêm Trạch dẫn cô gái này về tổng bộ như vậy?

“Cho nên, tôi có thể dùng cách đặc biệt của CIA tìm chip trên người, cho dù là nuốt vào bụng hay cấy vào não, tôi đều có thể tìm ra.” Tư Mạn vừa nói vừa tiến về phía cuối hàng, ánh mắt không rời ba người đang đứng ở đó.

Lúc này Sam mới chú ý, ba người mà Tư Mạn để mắt đến là hai người đàn ông đảm nhiệm vai trò cảnh vệ và một người phụ nữ trẻ tuổi làm lao công.

Cả ba người đó tỏ vẻ bối rối nhưng thực chất lại bình tĩnh hơn tất cả mọi người thuộc diện tình nghi khác. Sam nhận ra, ngay từ đầu Tư Mạn đã luôn muốn xem phản ứng của ba người này.

Tư Mạn quay về phía Sam nháy mắt: “Có thể mang cho tôi bia hoặc nước cam cho tất cả mọi người cùng uống có được hay không?”

Sam nghệt mặt, đang lúc nào rồi, sao có thể cho đám người này thụ hưởng. Chỉ là lần nữa thấy Tư Mạn ra hiệu, Sam đành phân phó cho người lấy bia và nước chanh đến.

“Bối tiểu thư!” Sam đến gần Tư Mạn, tính toán hỏi rõ ngọn ngành thì bị Tư Mạn chặn lời: “Đừng vội.”

Cô cố ý nói lớn giọng cho tất cả mọi người cùng nghe: “Bây giờ khả năng con chip nằm trong bụng gián điệp là lớn nhất. Thay vì mất công dùng công cụ tìm kiếm, mổ xẻ mà lấy ra. Chi bằng trực tiếp phá hủy nó ngay trong bụng luôn đi.”

“Trực tiếp phá hủy?” Sam nghi hoặc.

Tư Mạn cười nhẹ nhàng, nụ cười như gió nhưng tỏa sáng, cuốn hút mà kiêu ngạo: “Chip là một loại linh kiện điện tử, đối với nước, khả năng hư hại thấp. Thế nhưng đối với bia, nước cam nước chanh, với độ PH thấp nhưng acid cao làm đẩy nhanh mức độ phá hủy linh kiện dẫn đến không có khả năng sửa chữa, cho nên dù có lấy ra được thì nó cũng chỉ là một thanh sắt không hơn không kém. Đây là một trong những phương thức CIA thường sử dụng để tiêu hủy chứng cứ. Ngoài ra....” Tư Mạn lần nữa hướng mắt đến ba người kia:

“Kẻ nuốt chip vào bụng khi uống hết một chai bia, còn có khả năng ngộ độc acid, sẽ tử vong không đầy một tiếng sau đó. Như vậy chẳng phải có thể vừa tiêu hủy được con chip vừa diệt được một mối nguy hại sao.”

Đầu óc Sam chợt lóe lên, vô thức lùi lại một bước, cảnh giác nhìn người phụ nữ trước mặt.

Người phụ nữ này....

Lúc này bia và nước cam được đưa lên trước mặt tất cả đám người tình nghi, Sam vô thức quay đầu nhìn về phía ba kẻ cuối hàng. Quả nhiên là câu nói vừa rồi tất cả đã nghe quá rõ và một trong ba tên đã có phản ứng.

16. Chương 16: Ngài Nghi Sĩ.

Liên hoàn kế đánh vào gian tế

Lần đầu xuất trận toàn thắng trở về.

Bên trong tòa thành thứ hai mang phong cách cổ kính, hàng hàng lớp lớp người mặc đồng phục cảnh vệ và lao công xếp ngay ngắn, vẻ mặt lộ rõ nét hoang mang khi nhận bia và nước chanh vào tay. Người không do dự dứt khoát uống, người vì sợ hãi uy của hơn chục dây súng đang chĩa vào mà vừa uống vừa run lấy bầy.

Tư Mạn đứng giữa hàng người đầy vẻ lo lắng sợ hãi, cô bình thản điếm mắt qua từng người rồi dừng lại ở ba người cuối hàng.

Người đàn ông Châu Á mặc đồng phục cảnh vệ đứng cuối hàng bất giác biến sắc, hai tay đan vào nhau sau cầu nối của Tư Mạn, run run nửa ngày mới dám đón chai bia đến tay, hồi lâu không thấy đám có động tác nào hơn.

Sam đương nhiên không bỏ qua chi tiết kia, lập tức chú ý đến người đàn ông đó, thẳng một đường bước đến trước mặt, dùng uy chấn áp:

“Là cậu?”

Người đàn ông cúi đầu, lộ chút lo lắng, tay run run không dám đặt chai bia lên miệng.

Ánh mắt Sam trở nên lạnh lẽo: “Nếu không phải, còn không mau uống hết bia.”

“Tôi...tôi...” Ánh mắt người đàn ông dần hoảng loạn nhìn về phía Tư Mạn, vừa vận nhìn thấy cách cô ẩn huyết trên cổ những người khác kiểm tra thì tinh thần càng trở nên trầm trọng, vẻ mặt sa sầm làm rơi cả chai bia tạo nên một tiếng ‘xoảng’.

Âm thanh vừa rồi tập trung hết mọi ánh mắt đổ dồn về phía người đàn ông đó, khiến hắn chấn kinh hoảng hốt nhìn Sam như cầu khẩn: “Tôi...tôi sẽ trả lại con chip, xin đừng giết tôi. Tôi chỉ làm theo lệnh mà thôi.”

“Quả nhiên là cậu.” Sam lạnh lùng nói, tay nắm lấy cổ áo người đàn ông kia kéo lên, một cái vung tay liền hất văng cả cơ thể người đàn ông thảm hại kia văng xa ra một đường đập mạnh vào vách tường rồi lăn long lóc.

Tư Mạn có chút bất ngờ, chỉ nghĩ rằng một quản gia già yếu chỉ biết thao tác sắp xếp trật tự của một thủ phủ, chẳng thể ngờ thân thủ Sam lại cao cường như vậy, quật ngã một người chưa tới hai giây. Quả nhiên người Nghiêm gia chẳng có ai bình thường.

“Xin đừng....khụ...đừng giết tôi.” Người đàn ông kia sau một cú văng lồm cồm bò dậy, không ngừng lết thân thể về phía Tư Mạn, nhìn cô bằng ánh mắt cầu cứu.

Tư Mạn khép hờ mắt nhìn hắn, cô chẳng có nhiều lòng từ bi như vậy, thân cô lo chưa xong, sao phải nghĩ cách lo cho gã vô dụng này.

Bộp bộp bộp.

Đương lúc chúng nhân đang trong tình thế căng thẳng, tiếng vỗ tay dồn dập từ cửa vang lên, tập trung ánh nhìn của toàn thể chúng nhân. Sam vừa nhìn thấy bóng dáng cao gầy phía cửa, vẻ mặt ngưng trọng liền biến thành cung kính, xải bước đến hơi cúi đầu trịnh trọng:

“Ngài nghị sĩ.”

“Lão quần gia, lâu ngày quá!” Người mới tới dáng vẻ cao lớn nhưng hơi gầy, thân ple xám lịch lãm, tóc vuốt keo tỉ mỉ, mũi cao, mắt xanh, tóc vàng, ngũ quan thanh thoát và một chút râu quai nón, tổng thể gộp lại đủ để tạo thành một vẻ đẹp chuẩn mực của đàn ông như người mẫu trên tạp chí. Người này chính là một chính khách Hoa Kỳ, cũng là người bạn duy nhất của Nghiêm Trạch, tên đơn giản Kyle Parker.

“Đã lâu không thấy ngài ghé qua, để tôi gọi người dọn phòng cho ngài.”

“Không cần phải vội.” Kyle hào sảng vỗ vai Sam rồi lại nhìn qua chiến trường bên kia, đảo mắt một vòng rồi hạ mục quang xuống Tư Mạn đang bình thản ngồi uống nước cam bên kia: “Không biết vị tiểu thư kia là?”

“Bối tiểu thư được chủ thượng đưa về một tuần trước.” Sam không ngại tiết lộ mà đáp.

“Ồ, thì ra là người phụ nữ đó.” Đôi mắt xanh của Kyle lập tức trở nên sáng rực, không nhanh không chậm, thông dong bước đến trước mặt Tư Mạn: “Người phụ nữ Nghiêm Trạch đưa về quả không phải người tầm thường, có thể dùng cách này tìm ra được gián điệp. Cô gái, cô làm tôi hứng thú đấy.”

Tư Mạn hơi nhướng mày nhìn người đàn ông trước mặt, cô không phải không biết người này, đối với một người chuyên đi moi thông tin mang bán như cô, một chính khách nổi tiếng như Kyle cô không thể không biết, mối quan hệ giữa Kyle và Nghiêm Trạch lại quá rõ ràng. Bên hắc bên bạch, một nâng đỡ một tiến lên. Điều này không ai dám hàm hồ mà nói nhưng không ai không biết. Chỉ là mức độ người đàn ông này quan tâm đến Nghiêm Trạch quả thực khiến cô có chút mong lung.

“Đáng tiếc, tôi không hứng thú với anh.” Tư Mạn hớp một ngụm nước, bình thản đáp.

Kyle cười khẩy: “Ồ trong địa phận Nghiêm gia, vẫn có thể lừa gạt người khác cô là đặc vụ CIA, gan cô cũng chẳng nhỏ.”

Về mặt Sam cùng chúng nhân đột ngột thay đổi, hướng mắt về phía Tư Mạn.

Là giả sao?

Tay nâng ly của Tư Mạn hơi khựng lại, cô không nghĩ đến chuyện, đám người Hắc Miêu và Nghiêm Trạch sẽ nhiều lời đến thế, dám nói thân phận của cô với người khác nữa sao?

Chỉ là câu tiếp theo của Kyle khiến cô nhận ra Nghiêm gia không nhiều lời đến vậy.

“Từ khi nào uống bia phá hỏng linh kiện điện tử có thể gây ngộ độc acid? Từ khi nào Nghiêm Trạch có thể dẫn một đặc vụ về nhà và từ khi nào mà một đặc vụ lại rảnh rỗi đi kiểm tra huyết đạo từng người một cách qua loa như vậy? Chỉ trừ khi cô cố tình dùng cách thức thử huyết đặc biệt của CIA để khiến tên kia tin cô là đặc vụ, rồi lại dùng cái móc đó để hấn tin lời cô uống bia sẽ bị ngộ độc acid, bởi vì lời nói của một người bình thường đương nhiên sẽ không có trọng lượng bằng một đặc vụ CIA, muốn hấn tin rằng sẽ bị ngộ độc acid, bắt buộc hấn phải tin cô thực sự là một đặc vụ. Tôi nói có đúng không Bối tiểu thư?”

Ánh mắt Kyle rất sâu, sâu đến mức Tư Mạn có thể thấy bóng mình trong đó, đôi mắt xanh như nước biển đó tràn ngập hứng thú nhìn cô, như là một người thợ săn nhìn thấy con mồi ngon vậy.

“Ngài nghị sĩ quả nhiên thông tuệ. Tư Mạn bội phục.”

Kyle mỉm cười: “Đã bội phục, chi bằng trở thành người của tôi luôn đi. Tôi luôn sẵn sàng với người đẹp.” Kyle tỏ vẻ hứng thú, hấn quả thực là một tay chơi lành nghề, một khi hấn vừa mắt người phụ nữ nào, mục

đích cuối cùng chính là lên giường với cô ta. Hắn xem phụ nữ như một công cụ hưởng thụ, ngoài ra không có chút ảnh hưởng nào đối với hắn.

Nụ cười trên môi Tư Mạn liền tắt ngúm, cô cười khẩy một cái.

Tiền ly nước trên tay, vung một cái, nguyên cả chất lỏng trong ly hắt lên, đập ngay mặt tiền lịch lãm của Kyle mà ướt sũng một đường từ đầu xuống áo. Khiến cho Kyle từ một người mẫu tạp chí trở thành con chuột đuổi nước ướt sũng.

“Khốn kiếp, cô làm cái quái gì vậy???” Kyle tức đến đỏ mặt hết lớn, vươn tay chụp lấy cổ áo Tư Mạn.

“Ngài nghị sĩ, Bối tiểu thư! Xin hai người bình tĩnh.” Sam vội vàng vàng chạy đến giữa hai người can ngăn, vừa rồi hành động quá nhanh, ông căn bản không ngờ đến sẽ có người dám làm ra hành vi này với Kyle.

Chúng nhân xung quanh nhất thời không biết làm gì, chỉ biết câm nín lặng nhìn, chờ đợi khoảnh khắc sống sót cuối cùng của Tư Mạn, phải biết rằng Kyle là nghị sĩ được giới hắc bang chiếu cố rất nhiều, cho nên căn bản không ai dám đụng đến hắn dù là nửa cọng tóc, ấy vậy mà người phụ nữ lại lịch không rõ ràng này dám bắt nạt như vậy, chỉ e không sống nổi.

“Anh có biết hai chữ ‘tiểu nhân’ được ghi như thế nào không?” Tư Mạn dùng vẻ mặt bình thản đến đáng ghét nhìn Kyle, lựa thế Kyle đang ở gần, bàn tay thon dài chụp lấy bả vai Kyle, nhấn vào huyết: “Là viết như thế này.”

Một huyết ấn xuống, bàn tay Kyle rơi vào trạng thái tê liệt, một cú lên gối, một cái xuống chỗ và một cước ngay vào mặt. Kyle chỉ kịp hự một tiếng rồi ngã xuống.

Kyle đã bị hạ knock out ngay tại chỗ như vậy.

“Cô...sao cô dám...” Sam kinh hoàng đến không khép được miệng. Bằng cách nào cô gái kia lại có thể hạ thủ với một người hằng ngày vẫn luyện võ với chủ thượng chỉ bằng ba thế như vậy, rõ ràng với vóc dáng nhỏ nhắn đó, căn bản Kyle không thể thua.

Tư Mạn phỉ tay, cười lạnh. Đương nhiên không ai nhìn ra, cô đã điểm huyết Kyle, chính bởi lực cô yếu, chân tay vốn dĩ không nhanh nhẹn bằng Kyle, nhưng có thể lợi dụng điểm huyết đạo khiến thần kinh Kyle rơi vào trạng thái tê liệt trong vòng vài giây không thể chống cự, như vậy cũng đủ để cô hạ thủ.

Tư Mạn đảo mắt kiểm tra tình hình, tên gian tế đã bị bắt trời, đám người tình nghi thở phào đứng một bên không dám nhìn cô, còn Kyle thì gục xuống ôm bụng, Sam kinh hồn lạc phách không nói thêm nửa lời.

Tư Mạn đang tính toán về phòng nghỉ ngơi thì phía cửa lại vang lên một giọng nói như muốn đâm thủng màng nhĩ cô.

“Hỗn xược, trong địa bàn Nghiêm gia, lại dám dấn thương ngài Nghị sĩ. Bối Tư Mạn, cô coi Nghiêm gia là cái gì?” Giọng nói Hắc Báo trầm lạnh khàn đặc vang lên. Từ phía ngoài cửa, là hắn bước vào đầu tiên, nhanh chóng tiến đến trước mặt cô thị ục.

Phía sau, Nghiêm Trạch cùng Hắc Miêu thông thả bước tới.

Nghiêm Trạch như một pho tượng di động, mang theo bóng tối và sự lạnh lẽo, ánh mắt sâu như động không đáy tiến đến, thanh u nhìn Tư Mạn không chút biểu cảm.

Về mặt cao ngạo không sợ trời không sợ đất của Tư Mạn đột ngột thoái lui, bị đôi mắt chim ưng chiếu tướng, Tư Mạn giật mình một cái, vội cụp mắt ra về vô tội.

“Trạch. Cô ta...cô ta...” Kyle thở phì phì đứng lên, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn Tư Mạn, nhưng ánh mắt vừa dời về phía Nghiêm Trạch liền biến đổi. Có chút dè dặt, có chút ỷ lại. Tư Mạn nhìn thấy rõ trong đó là bao nhiêu thâm ý.

So ra nếu bây giờ Kyle cầm một cái khăn, chạy đến dựa vào Nghiêm Trạch rồi nũng nịu, chắc cô cũng tin hai người có gian tình.

Phì phì. Nghiêm Trạch không phải người như vậy.

“Vô dụng. Còn không mau nhìn lại mình!!!” Nghiêm Trạch lạnh lẽo buông một câu khiến Kyle sợ hãi lùi một bước. Chỉ với một câu ngắn gọn mang theo khí thế cường bạo đủ để khiến chúng nhân sợ hãi cúi đầu thấp hơn một đoạn, mồ hôi thi nhau chảy ròng ròng.

Về mặt dựa dẫm lúc này liền biến mất, Kyle vội vàng chỉnh đốn lại y phục, trở về trạng thái nghiêm nghị, lãnh đạm. Trình trọng buông một câu: “Tôi sẽ tiếp tục tập luyện.”

Nghiêm Trạch thu lại mắt lạnh, dời mắt về phía Tư Mạn, không nói thêm lời nào, xải ba bước đến, một tay vươn ra bế xốc Tư Mạn lên vai, thẳng một đường bước thẳng đến tòa thành số một, chỉ để lại ánh mắt kinh hoàng của chúng nhân và tiếng hét lên thấu trời xanh của Tư Mạn:

“Làm cái gì vậy, mau bỏ tôi xuống, anh mang tôi đi đâu....Bỏ xuống, tôi tự đi được....”

“Ngài đệ tam, chuyện này....” Sam bước lại gần Hắc Miêu, nhỏ giọng nói.

Đôi lông mày Hắc Miêu nhíu lại, mắt không dời khỏi bóng Nghiêm Trạch và Tư Mạn dần khuất, ánh mắt đậm chiêu như suy tính điều gì, không đáp lời Sam mà miệng chỉ lẩm nhẩm:

“Bối Tư Mạn, cô không thoát nổi đâu.”

17. Chương 17: Đồ Của Tôi.

Nghiêm Trạch bình thần lướt đi trên nền đá cẩm thạch, Tư Mạn cũng đã ngưng dẫy dựa, chỉ ngoan ngoãn như một chú mèo lười nằm trên vai Nghiêm Trạch, mặc kệ hắc miếu đưa cô đi đâu.

Tiến về phía tòa thành thứ nhất. Nghiêm Trạch đẩy cánh cửa ra, xuất hiện một bể bơi lớn với dòng nước xanh ngắt bình lặng trong căn phòng rộng. Mực nước sâu và hơi lạnh toát lên khiến Tư Mạn bất an giật mình.

“Anh....Khoan, khoan đã....”

Tùm!

Quả nhiên, Tư Mạn còn chưa nói xong câu đã bị Nghiêm Trạch một đường ném thẳng xuống bể bơi không chút thương tiếc. Dòng nước bình lặng vội gợn sóng, văng lên từng bọt nước tung tóe như nhảy múa. Thân thể gầy nhỏ chìm xuống.

Mất vài giây ngập ngụa trong dòng nước, uống vài ngụm vào miệng Tư Mạn mới có thể bình tĩnh ngoi lên được mà hít lấy hít để không khí. Cô không phải không biết bơi, chỉ là tình hình bất ngờ như vậy, cô không dự liệu kịp.

Bất ngờ bị ném xuống nước phũ phàng, bất quá Tư Mạn không kiềm được giận dữ, tính toán muốn leo lên đối đầu với Nghiêm Trạch. Chỉ là vừa mới nhìn thấy đôi mắt sắc như lưỡi gươm của hắn, cô lại nhụt chí không dám nói thêm câu gì nữa.

“Nghiêm gia có tôn ti trật tự, cô không được phép muốn làm gì thì làm, muốn hạ thủ ai thì hạ thủ.” Giọng nói trầm lạnh của Nghiêm Trạch vang vọng trong phòng bơi, tiếng dội vọng lại càng khiến cho ngữ điệu của hắn thêm phần ác bá, lại có chút sát khí trong đó, khiến lá gan tày trời của Tư Mạn nhỏ thêm một đoạn, chỉ dám ngâm mình trong nước không dám nhiều lời.

Nghiêm Trạch tháo chiếc đồng hồ Patek Philippe trên tay xuống, thả nhiên quăng xuống nước. Chiếc đồng hồ quý giá cứ như thế chìm xuống thật sâu, thật sâu dưới đáy, đến mức mắt thường đứng trên không thể nhìn thấy được.

Hắn nhìn Tư Mạn: “Tôi cho cô năm phút để lấy nó lên.”

Tư Mạn cả kinh, hoảng đến mức lá gan nhỏ cũng to hết cỡ, mở hết độ rộng của miệng mà đáp:

“Điên rồi! Đây là hình phạt sao? Sao anh không cướp mạng của tôi luôn đi, mực nước ở đây sâu chí ít cũng đến mười tám feet, tôi đâu phải vận động viên, sao có thể lặn đến mức đó?”

Khuôn mặt lạnh tanh của Nghiêm Trạch tối sầm, ánh mắt sâu hoắm, giọng nói không dấu nộ khí trầm xuống:

“Cô nói cái gì?”

Biết rằng vừa đưa cổ mình đến trước Long đầu trăm, Tư Mạn hết sức thúc thời vội vã sửa lại, giọng nói cũng nhu thuận đi vài phần: “Ý tôi là, thời gian gấp vội quá, trong năm phút tôi khó lòng hoàn thành nhiệm vụ, chủ thượng có thể du di cho tôi chút thời gian được không?”

Nội khí thoáng qua như biến mất, Nghiêm Trạch không nói thêm lời nào nữa, xoay người bước đến chiếc ghế lớn, bình thần ngồi xuống, lặng yên bắt nút đếm giờ trên chiếc đồng hồ được đặt sẵn ở đó.

Năm phút bắt đầu đếm ngược.

Tư Mạn tức đến xì khói, đôi mày luôn kiêu ngạo cũng nhíu lại, thực tình muốn xông đến đập nát cái đồng hồ, nhưng khí thế của Nghiêm Trạch quá lớn, khiến cô không dám ngông cuồng vọng động. Chỉ ngậm một câu chữ thề trong miệng mà cắn rặn hít thật nhiều không khí rồi lặn xuống.

Chỉ là đi đến nửa đường, vừa nhìn thấy chiếc đồng hồ sáng bóng chói lóa nằm ở dưới kia, chưa thể nào kịp với tới thì phổi đã không còn không khí, Tư Mạn vội vã bơi lên, ngoi trên mặt nước mà hít hà không khí.

Nghiêm Trạch vẫn lặng yên ngồi ở đó, như một bóng đen che khuất bầu trời, hần bình thần nhìn cô chặt vật ngoi lên lặn xuống như thể đánh giá cô.

Tư Mạn tuy rằng không thể lặn quá sâu, nhưng dường như trong mắt cô không có hai chữ từ bỏ, một khi đã quyết định làm, thì làm cho đến cùng. Rõ ràng từ hai lần thử đầu tiên đã không có khả năng lặn quá mười feet, nhưng lần tiếp theo lại liên tục lặn sâu hơn, rồi lại sâu hơn nữa mặc cho khuôn mặt ngày càng tái nhợt đi vì lạnh.

Nghiêm Trạch thoáng nhìn thấy Tư Mạn xem chiếc đồng hồ là mục tiêu duy nhất, phải dùng hết sức mà lấy cho bằng được, không còn vì sợ uy của hắn, mà sợ chính bản thân không vượt qua được thử thách này.

Chiếc đồng hồ vang lên tiếng kêu tích tắc chậm rãi trong mỗi mòn.

“Lấy được rồi nhé!”

Ở giây thứ mười lăm của phút thứ tư, Tư Mạn đã có thể ngoi lên mặt nước với chiếc đồng hồ đã đeo vào tay từ khi nào.

Cánh tay thon dài vươn lên, lộ ra làn da trơn mịn trắng trẻo, chiếc đồng hồ màu đen như tô điểm cho cánh tay mịn màng của cô, độ rộng của nó khiến đồng hồ tuột vào gần khuỷu tay nhưng vô hình lại hợp với cô đến lạ.

Vừa đúng lúc này, mặt trời sau đám mây đột ngột lộ ra, phản ánh dương qua lớp cửa sổ tràn xuống đôi mắt lấp lánh như trân châu kia, mái tóc ướt đầm dính lại với nhau, vài sợi ngang nhiên vắt lên mặt cô, nhất là nụ cười khoái chí kèm theo nét nghịch ngợm càng tô điểm cho đôi mắt kia trở nên hút hồn, khiến cho ngũ quan trên gương mặt như tỏa sáng. Thứ ánh sáng nóng rực này chiếu thẳng trong đôi con ngươi của Nghiêm Trạch, khiến đồng tử trong mắt hắn thoáng giãn rộng.

Tư Mạn men theo bậc thang trên bể bơi, vui vẻ leo lên bờ. Khi cô vừa thoát ra khỏi dòng nước, chiếc áo sơ mi trắng mỏng đã ôm sát thân thể cô, lộ ra từng đường cong tuyệt hảo. Nơi gò bồng được dấu sau lớp áo nhấp nhô theo nhịp thở, hay rốn nhỏ lộ rõ trên phần bụng thon gọn, ngay cả chiếc quần jean đơn giản cũng bó lấy đôi chân thon dài của cô.

Sự quyến rũ vô thức tỏa ra, kèm theo từng hành vi của cô. Đơn giản như cách cô vuốt tóc ra khỏi mặt, hay túm lấy vạt áo vắt nước, hay chỉ đơn giản là hơi thở thoáng gấp gáp vì lặn quá sâu cũng hoàn toàn lọt vào tầm mắt của Nghiêm Trạch, đến một cử chỉ hần cũng không bỏ qua.

Nhận ra có điều gì đó bất thường, nhất là không khí bên trong phòng tăng lên đột ngột, Tư Mạn bất giác quay đầu. Đập vào mắt cô là ánh mắt nóng rực của Nghiêm Trạch chiếu đến, dường như muốn nuốt trọn cô vào trong đôi mắt sâu kia.

“Lại đây.” Nghiêm Trạch gọi một tiếng. Tuy rằng vẻ mặt vẫn lạnh lẽo không chút thay đổi nhưng trong giọng nói không còn chút thanh u như ngày thường.

Đối với sự khác thường này, Tư Mạn vẫn không kịp nhận ra, thời gian cô tiếp xúc với Nghiêm Trạch quá ít, căn bản không nhận thấy rõ sự thay đổi trong ngữ điệu của hắn. Cô vô tư lự bước tới trước mặt hắn, chìa đồng hồ ra:

“Của anh đây. Bây giờ tôi về phòng được chứ?”

Nghiêm Trạch không thèm liếc chiếc đồng hồ một cái, chỉ bình thản đứng lên, vươn tay ra. Không nhanh không chậm nắm lấy chiếc áo sơ mi của cô kéo mạnh một cái.

Roạt!

Chiếc áo vô tội bị xé tan ra chỉ chưa đầy một cái chớp mắt kèm theo vẻ mặt kinh ngạc đến không khép được miệng của Tư Mạn.

Lúc cô nhận ra không chỉ chiếc áo cô đang mặc bị xé rách mà ngay cả áo ngực cũng ra đi một lần với sơ mi. Thoáng chốc Tư Mạn bán khỏa thân như vậy, nhanh đến mức không kịp phản ứng, đôi ngực tròn giữa ánh dương mặt trời họa thành một bức tranh đẹp đẽ, vừa vặn có một vị khách duy nhất thưởng thức nó.

Lúc cô trấn tĩnh để dùng tay che ngực lại thì Nghiêm Trạch đã ngấm đủ:

“Làm....làm cái trò gì vậy???”

Nghẹn cứng nơi cổ họng nửa ngày mới phát ra được một câu. Tư Mạn hoàn toàn không biết sẽ có ngày cô bị Nghiêm Trạch một tay xé tan áo như thế này.

Ánh mắt vẫn lạnh như vậy, Nghiêm Trạch như nhìn một con heo trần truồng, mắt không thèm chớp lấy một cái, chỉ yên lặng đánh giá làn da trơn mềm và khuôn ngực phập phồng vì tức giận của cô.

Hắn vươn bàn tay to lớn, nắm lấy cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt hắn:

“Khi tôi muốn, không có bất cứ thứ gì được phép cản trở.”

Tư Mạn bất giác thấy đầu não được khai thông.

Ý này chẳng phải khi hắn muốn nhìn, thì áo quần bắt buộc phải cởi ra sao? Hắn nghĩ cô là cái gì chứ???

Dường như mọi hành vi của hắn đều làm cô trở nên ngu muội, Tư Mạn không biết nói sao cho thành lời, chỉ thấy mọi sự ngạo nghễ của cô tới luyên trong mấy năm qua chất ứ nơi cổ họng không cách nào thoát ra. Là người đàn ông này khiến cô thành con rùa rụt cổ rồi sao?

Nghiêm Trạch nhìn đồng hồ trên tay Tư Mạn, không thèm đụng vào nó mà chỉ buông cằm cô ra nói:

“Hai mươi phút để chuẩn bị.”

“Chuẩn....chuẩn bị gì cơ?” Nghẹn nửa ngày mới phát ra được một câu, hai tay vẫn không quên che chắn trước ngực, còn có chút sợ hãi bước lùi hai bước như thể sợ Nghiêm Trạch đến ăn thịt cô.

“Đến Mỹ.” Nghiêm Trạch không bỏ vẻ dè chừng của Tư Mạn vào mắt, cũng không chút để ý mà đáp lời Tư Mạn một cách tự nhiên rồi quay đầu ra cửa. Không nhìn thấy vẻ mặt cứng đờ của cô.

Chỉ là vừa ra đến cửa, đã thấy đám Hắc Báo, Hắc Miêu đứng bên ngoài từ khi nào.

“Chủ thượng, ba mươi phút nữa sẽ xuất phát.” Hắc Miêu vừa thấy Nghiêm Trạch bước ra, vội cúi đầu báo cáo.

Nghiêm Trạch hờ hững Ừm một tiếng, bình thản bước đi, chỉ là vừa bước hai bước liền nghe tiếng bước chân của Hắc Báo trở vào hồ bơi, tính toán đẩy cửa bước vào.

“Báo.” Nghiêm Trạch gọi một tiếng.

Hắc Báo đang chuẩn bị đẩy cửa liền quay về phía Nghiêm Trạch cúi đầu: “Chủ thượng có gì phân phó.”

“Đồ của tôi, không kẻ nào được đụng vào, nhìn cũng không thể, chú quên rồi?” Nghiêm Trạch không quay đầu, chỉ trầm giọng nói.

Chỉ trong hai giây, Hắc Báo, Hắc Miêu liền ngộ ra, vẻ mặt thoáng tia kinh ngạc tiếp theo đó là sa sầm xuống.

Hắc Báo cúi đầu thấp hơn một đoạn, giọng vẻ hối lỗi đáp:

“Hắc Báo đắc tội, sẽ tự mình phạt, tuyệt đối không có lần sau.” Nói rồi vội vàng cho người đứng canh cửa, không cho phép bước vào nửa bước.

Nghiêm Trạch không nói thêm gì nữa, yên lặng xải bước. Bóng dáng cao lớn đổ xuống nền đá cẩm thạch mang theo ngạo khí.

Không chỉ là người của hắn mà Tư Mạn từ khi nào trở thành ‘đồ’ của hắn rồi?

18. Chương 18: Người Phụ Nữ Duy Nhất.

Nằm trên một bến cảng tự nhiên lớn thuộc duyên hải Đại Tây Dương. New York, thành phố không bao giờ ngủ không hổ danh là thành phố có tầm ảnh hưởng toàn cầu, với mật độ dân số đông đảo và sự lớn mạnh trong mọi lĩnh vực, dường như mọi sự nhộn nhịp tràn đầy sức sống nơi đây đều khiến con người trở nên nhiệt huyết.

Trên đại lộ thành phố xinh đẹp này, chiếc Limousine sang trọng lướt đi trong ánh mắt trầm trồ của người đi đường.

Cửa kính chống đạn kia phản chiếu ánh nắng, tạo ra sự bí ẩn cho những nhân vật ngồi trong xe được hàng dài những chiếc xe đi theo bảo vệ phía sau.

Đến một toà nhà cao ốc, đoàn xe rẽ ngang rồi dừng bánh. Nơi cổng chính, hàng hàng lớp lớp nhiều người đàn ông mặc âu phục đen, mặt mày nghiêm nghị. Vừa thấy chiếc limousine dừng lại, liền kín cẩn cúi đầu, đồng dặc hô to:

“Chủ thượng.”

Hắc Miêu bước xuống đầu tiên, nhanh nhẹn mở cửa. Hắc Báo đứng bên cạnh hơi cúi đầu.

Nghiêm Trạch phía bên trong bước ra, cả thân thể cao lớn mang theo bóng tối phủ kín kèm theo loại khí thể bức nghẹt hô hấp chúng nhân. Tất thấy mọi người đều cúi đầu nhìn xuống đất, chỉ thấy đế giày Nghiêm Trạch lộp cộp trên nền đá cẩm thạch, nhưng vô hình như bị một hòn đá đè nặng. Hô hấp đình trệ mỗi bước Nghiêm Trạch bước qua.

Chỉ là những tưởng Nghiêm Trạch sẽ một mạch đi thẳng vào bên trong thì gót chân của hắn đột ngột ngừng lại, kèm theo giọng nói trầm lạnh:

Quá chậm.”

Chỉ một câu đủ để kích thích dây thần kinh tò mò của chúng nhân, không ai hện ai mà đồng loạt ngẩng đầu nhìn xem Nghiêm Trạch đang nói cái gì.

Hoá ra Nghiêm Trạch đang hướng mắt về phía chiếc xe phía sau chiếc limousine hắn vừa bước xuống, nơi đó có một cô gái với mái tóc đen dài bồng bênh, cô mang một cái áo pull đơn thuần và một chiếc quần âu, một sự kết hợp khá khập khiễng. Vẻ biếng nhác lộ diện rõ trên gương mặt xinh đẹp đang ngái ngủ kia.

“Vâng, vâng tôi tới đây.” Tư Mạn vừa dụi mắt vừa đáp, chẳng qua đoạn đường khá dài, cô lại ngủ quên không kịp theo chân Nghiêm Trạch.

Trước lúc dời đi, hắn đã dặn dò cô phải theo sát hắn. Tư Mạn cũng chẳng rõ lý do hắn muốn mang cô đi là gì, bây giờ cô chỉ biết tuân theo thánh chỉ đã hạ xuống mà thôi.

Nghiêm Trạch không nói thêm lời nào, quay đầu bước đi. Hắc Báo Hắc Miêu quàng cho Tư Mạn một cái lườm sắc bén rồi theo sau.

Tất thấy chúng nhân đều kinh ngạc nhìn nhau không nói nên lời.

Đám người Nghiêm Trạch tiến thẳng đến một căn phòng rộng lớn nằm bên trong tòa cao ốc trắng lệt. Khâu đón tiếp long trọng với một màu đen chủ đạo cùng sự tĩnh lặng đến đáng sợ mặc dù có rất nhiều người đủ để cho thấy nơi này vốn là địa bàn của giới hắc bang.

Mỗi nơi đám người Nghiêm Trạch đi qua đều để lại sự dè dặt, chỉ khi xuất hiện gót chân một người phụ nữ đi liền phía sau, sự dè dặt đó lại trở thành tò mò.

Chỉ đến khi Nghiêm Trạch yên vị tại ghế thượng. Hắc Báo, Hắc Miêu đứng ngay sau lưng và Tư Mạn cù bắt cù bơ đứng một góc thì một người đàn ông cao lớn, đầu trọc lóc, dáng vẻ hổ báo xuất hiện, cắt đứt mọi sự tò mò đổ dồn về phía người phụ nữ duy nhất xuất hiện trong Nghiêm gia kia.

“Chủ thượng, ngài quả thật luôn đúng giờ.” Gã đàn ông kia nở một nụ cười nói. Tự động chọn cho mình vị trí đối diện với Nghiêm Trạch mà ngồi yên vị.

“Vào thẳng vấn đề đi.” Nghiêm Trạch nói.

Gã đàn ông không chút vẻ sợ hãi uy của Nghiêm Trạch mà còn có chút tự mãn, ông ta bình thản tắt nụ cười, vẻ mặt nghiêm chỉnh đáp:

“Mỗi làm ăn lần này thật là không dễ. Phải hi sinh không ít người. Ngài quả thực muốn làm?”

Vẻ mặt lạnh lẽo của Nghiêm Trạch như một đường kiếm chém thẳng xuống ánh mắt của gã đàn ông kia, ánh mắt không chút dao động, bình thản đáp:

“Trước nay bao mỗi làm ăn của Nghiêm gia đều hi sinh không ít, chút món hàng này ông lại khiến ông sợ hãi như vậy.”

“Nghiêm chủ thượng có lẽ không biết, món hàng này muốn đoạt từ tay bất kỳ ai đều dễ dàng, chỉ là Lex thì....”

Vừa nghe nhắc đến cái tên Lex. Tư Mạn đang ngáp ngáp ngáp dài bên kia liền biến sắc, nghiêm chỉnh lắng nghe.

“Tên Lex này đã độc chiếm thị trường này từ năm năm trước, hắn từ một tên vô danh tiểu tốt thành ông chủ, lại quyết diệt tận gốc đám ngán đường. Nếu lần này thó đồ của hắn, còn không biết hắn sẽ cho ra đi bao nhiêu cái mạng để đền bù.” Gã đàn ông khi nhắc đến Lex, ánh mắt thoáng chút lo sợ, dường như người này khiến cho gã chỉ cần nghĩ đến cũng sợ hãi.

“Rắn độc, ngồi tù lâu gan ông cũng bé đi rồi đấy.” Nghiêm Trạch lạnh lùng cất giọng, ngạo khí quanh thân khiến cho gã đàn ông mang tên Rắn độc kia lúc bấy giờ mới bị ảnh hưởng bởi cường thế từ Nghiêm Trạch:

“Nghiêm gia dễ bắt nạt vậy sao?” Nghiêm Trạch vừa nói xong, Hắc Báo đã đặt xuống trước mặt Rắn độc một tập tài liệu.

Rắn độc thoát qua một chút giật mình, mở tài liệu ra xem xét. Chỉ trong ba giây sắc mặt Rắn độc liền biến chuyển, mồ hôi trên thái dương tuôn ra, nơi khóe môi khó khăn dần ra một nụ cười:

“Quả là Nghiêm lão gia có một người kẻ vị xuất chúng.” Rắn độc hắng giọng một cái đáp: “Đã như vậy, món hàng này không thể không lấy về. Nhưng xin nói trước, tôi chỉ có thể dẫn đường, không có khả năng mở được mật mã các kiện hàng của Lex.”

Rắn độc vừa nói xong Hắc Miêu liền chen ngang: “Hàm hồ, ông không phải là tên nổi danh phá mở kiện hàng của Lex hay sao?”

Rắn độc bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Nghiêm Trạch liền phân bua: “Không phải tôi. Thực ra những phi vụ phá mở kiện hàng của Lex đều không phải tôi làm, tôi chỉ là người dẫn đường mà thôi.”

“Là ai làm?” Nghiêm Trạch từ từ đứng lên, bóng dáng cao lớn như ma quỷ hiện hồn thâu tóm không khí tuôn vào cơ thể Rắn độc khiến hắn như ngạt thở. Gã dễ dàng nhìn ra, Nghiêm Trạch đang dần mất kiên nhẫn.

“Là...là anh trai song sinh của tôi. Phùng Khắc.”

Hắc Báo, Hắc Miêu thoáng lộ vẻ kinh ngạc, dường như họ đã bỏ qua chi tiết về an hem song sinh này. Nhận thấy ánh mắt lạnh lẽo như một cái quở trách từ Nghiêm Trạch. Cả hai vội cúi đầu như nhận lỗi.

“Bây giờ hấn đang ở đâu?” Hắc Báo vội truy hỏi.

“Đang bị giam giữ ở trại giam phía Tây.”

“Bị giam giữ sao?” Hắc Báo, Hắc Miêu đồng thanh. Nếu là bị giam giữ thì làm cách nào buộc tên Phùng Khắc kia mở kiện hàng. Cũng chẳng thể yêu cầu chính phủ tùy tiện thả người được.

Nghiêm Trạch im lặng một hồi mới nói: “Phùng Khắc và ông đều không phải người Mỹ?”

Rắn độc thoáng kinh ngạc, không hiểu lý do tại sao Nghiêm Trạch lại hỏi đến vấn đề này: “Đúng là như vậy.”

“Sắp tới đây có một vụ dẫn độ tội phạm quốc tế. Là hấn ta sao?”

Một câu này của Nghiêm Trạch như khai thông não bộ của chúng nhân.

Rắn độc không dấu được kinh ngạc, dường như hấn cố tình muốn dấu nhem vụ này nhưng lại không ngờ rằng Nghiêm Trạch lại biết được.

“Anh muốn cướp xe tù trong lúc được dẫn độ?” Lúc này Tư Mạn từ phía cuối góc mới lên tiếng, khác hẳn vẻ biếng nhác lúc nãy, vẻ mặt nghiêm nghị của cô đủ để thấy cô rất quan tâm đến vụ việc này.

“Không có khả năng, lực lượng dẫn độ thường rất đông, chưa kể đến vũ khí được trang bị.” Rắn độc nuốt nước bọt đáp.

“Chỉ cần chủ thượng muốn, mọi việc đều không thành vấn đề.” Hắc Báo cao ngạo nói.

Nghiêm Trạch không nói thêm gì, chỉ yên lặng dùng ánh mắt lạnh như băng chờ Tư Mạn hồi đáp.

Mây thoáng nhíu rồi lại dần ra, Tư Mạn bình thản đáp: “Tôi tham gia.”

Dường như nằm trong dự liệu của Nghiêm Trạch, hấn không chút kinh ngạc, chỉ trầm trầm cất giọng:

“Là ai dẫn độ?”

Rắn độc nhìn đám người bình thản quá mức trước mặt này không khỏi lấy làm hoảng sợ, thật sai lầm khi lần đầu gặp mặt hấn đã phán đoán sai đám người này. Những tưởng người kế vị Nghiêm lão gia kia chỉ là hư danh, nhờ từ tài phúc của Nghiêm lão gia mà ra, không ngờ Nghiêm chủ thượng kia quả thực như lời đồn.

Rắn độc nói lỏng vạt áo, thở hai hơi mới đáp:

“Là FBI.”

19. Chương 19: Đụng Độ Fbi.

Nếu nói trình độ nhắm bắn trong trạng thái tĩnh là chính xác đến từ milimet, thì trong trạng thái động, chưa ai dám chắc Tư Mạn có thể chắc chắn chuẩn xác bao nhiêu phần trăm chỉ cho đến khi...

“Diên rò!!! Sao cô có thể hạ được ba tên trong xe quân dụng ở cự ly đó???” Hắc Miêu ngồi ở ghế lái trong một chiếc jeep đã được độ kỹ càng, có lớp bọc chống đạn và tốc lực cực đại, ngoài ra trên khung xe còn được lắp đặt một khẩu liên thanh dành cho Tư Mạn.

Hôm nay cũng chính là ngày dẫn độ Phùng Khắc, ngay từ sáng sớm, người của Nghiêm gia đã bí mật bao vây mọi nẻo đường xe tù đi ngang. Nhận biết rõ FBI làm việc cẩn trọng và tỉ mỉ, Nghiêm gia lại cố tình qua mặt chính phủ thối tới tội phạm quốc tế, cho nên hôm nay Nghiêm gia không đường đường chính chính lộ mặt mà giả vờ đang là một thế lực khác dù cho cả giới ai cũng biết rõ Nghiêm gia đã hành động.

Phân bổ không quá năm mươi người cho một trận cướp xe tù, ban đầu đây quả thực là một sự khó hiểu đối với quyết định của Nghiêm Trạch bởi lực lượng của FBI cùng cảnh sát quốc tế vốn không ít, tại sao lại chỉ dùng năm mươi người để đối phó?

Nhưng bây giờ thì đã rõ. Số lượng người không quan trọng, quan trọng là vũ khí.

Hai mươi chiếc xe được lắp ráp tỉ mỉ với súng liên thanh và hai khẩu đại bác bề ngoài như một chiếc xe bình thường lại chính là một kẻ bất khả chiến bại được dàn xếp đi dọc trên tuyến đường dẫn độ. Chạy song song với làn đường bị hàng xe của FBI bao vây xe tù ở giữa.

Mặc kệ những chiếc xe cảnh sát hú còi in ỏi, mặc kệ những gã đặc vụ mặt mày bặm trợn đang nghiêm nghị dẫn đường trên tuyến quốc lộ. Đoàn xe giả làm dân thường của Nghiêm gia từ lúc nào đã bao vây đoàn dẫn độ kia, khiến cho FBI khi phát hiện ra điểm bất thường đã ăn ngay vãi phát súng đến từ phía xe của Tư Mạn và Hắc Miêu.

“Chủ thượng, anh thấy rồi đấy. Tôi không vô dụng như anh nói đâu.” Tư Mạn nhăm bấn thành công, cao ngạo cười, không quên quay ra phía sau, nơi Nghiêm Trạch đang ngồi như đi dạo mà nói.

Ánh mắt Nghiêm Trạch rơi xuống nụ cười của Tư Mạn, không thể đọc được chút cảm xúc nào trong mắt hắn, chỉ có bóng tối u uất nơi đáy mắt. Hắn đáp:

“Cô không bao giờ giết người thì đều là vô dụng.”

Nụ cười trên môi Tư Mạn liền tắt ngúm: “Làm sao anh biết.”

Tư Mạn vốn rất giỏi điều khiển súng, nhưng từ trước đến nay đều hạ thủ lưu tình, chưa từng khiến ai phải chết dưới họng súng của cô. Chỉ là quen đám người này chưa lâu, cô tò mò làm sao Nghiêm Trạch biết được cô mềm yếu lúc hạ thủ như vậy. Không lẽ mấy phát súng vừa rồi nhằm vào ba người kia không trúng chỗ hiểm đã bị hắn nhìn thấy?

“Cái gì mà không biết được. Lúc ở Ma Cao, đám người bị cô bắn đều có vết thương cách tim ba ly, hoặc cách chỗ hiểm năm ly. Nếu một người còn có thể gọi là trùng hợp. Nhưng tất cả đám người đó đều như vậy, không lâu sau đều có thể từ cõi chết trở về, đều không phải nhờ cô cho đạo quỷ môn quan một vòng sao? Lại nói cô phải trốn khỏi S-anonymous, chắc không phải là vì tổ chức đó buộc cô phải giết người nên cô mới trốn đấy chứ?” Hắc Miêu nắm tay lái, vừa quan sát một màn bắn súng ganh đua của đám người Nghiêm gia bên ngoài tranh đường lọt vào phía bên trong xe tù với FBI vừa đáp.

Loại không khí bình thản quá mức này thật sự không giống như đang đi cướp xe tù, mà giống như đi tản mạn hơn.

Tư Mạn cứng họng không nói nên lời, đành cười gượng hai tiếng:

“Ha ha, tôi ăn chay, không thể giết người.” Nói rồi liền tránh đi đôi mắt sắc lạnh của Nghiêm Trạch mà hướng ra bên ngoài tiếp tục quan sát: “Xe của Phùng Khắc cách chúng ta hai trăm mét, nếu bây giờ anh không thể rút ngắn khoảng cách, tôi khôn có cách nào hạ được tên cảnh sát đang điều khiển chiếc xe đó. FBI đã bị hạ năm xe, bây giờ chắc cũng đã gọi viện trợ rồi.”

Hắc Miêu đánh tay lái rẽ chiếc xe jeep sang làn đường khác với làn đường đang nổ súng kịch liệt ngoài kia:

“Chủ thượng chưa vội, cô vội gì chứ?”

Như đã quá quen với cách làm việc của Nghiêm Trạch, Hắc Miêu thông thả lướt xe trên đường, tránh vãi chiếc xe bị hất văng và phát nổ, nhìn đoàn xe Nghiêm gia ép xe dẫn độ phải liên tục lăn bánh không được dừng lại. Ngay cả súng đạn của cảnh sát cũng chẳng thể uy hiếp đủ để thấy người của Nghiêm gia hành xử chuyên nghiệp như thế nào.

“Miêu! Cắt.” Nghiêm Trạch quan sát đám xe tiến về phía một đoạn đường vắng mới lên tiếng hạ lệnh.

Hắc Miêu vâng một tiếng, tay cầm lấy bộ đàm nói một câu:

“Cắt!”

Lời vừa kết thúc, hai chiếc xe lớn nhất của Nghiêm gia liền tiến lên phía trước, chạy song song nhưng nhường phần đường ở giữa cho xe dẫn độ. Một sợi dây mỏng như dây cước không thể nhìn thấy vô hình bị kéo căng ra từ hai chiếc xe nối nhau.

Xoẹt.

Không một ai nhìn thấy, không cách nào phát hiện ra. Đoàn xe dẫn độ bị xe của Nghiêm gia ép chạy theo một đường thẳng tiến về phía trước như một quả táo bị cắt ngang.

Sợi cước sắc bén như một con dao cắt ngang xe tù, khiến cho lớp sắt dày đặc bị cắt đi. Thùng của chiếc xe tù bị cắt mất một nửa, dễ dàng nhìn thấy bên trong là bốn cảnh sát và một gã mặc đồ tù nhân bị bịt kín mặt đang ngơ ngác nhìn bầu trời trong xanh sau một màn ‘cắt’ kinh dị kia.

“Wow, thật tuyệt vời.” Tư Mạn nhìn không được kêu lên, vô tư lự mà hạ kính xe xuống lò mặt ra chiêm ngưỡng sợi cước sắc lẹm khiến cho đám FBI kinh sợ đến mức phải phanh gấp kia.

“Mau hạ kính xuống!!!” Hắc Miêu còn chưa nói xong, lập tức từ phía bên kia đường, một khẩu súng trường đã nhắm về phía Tư Mạn mà nổ súng.

Vốn sinh ra nhạy cảm với đường đạn, Tư Mạn nghiêng đầu thấp xuống năm phân, liền thoát được đường đạn đi chệch hướng. Không biết vô tình hay hữu ý, một màn thoát chết này của cô không chỉ nhờ vào phản ứng nhanh của cô mà còn nhờ bàn tay to lớn của Nghiêm Trạch ngồi phía sau túm lấy cổ áo cô kéo xuống.

Tư Mạn dường như không nhận ra vấn đề này. Cô hết sức tức giận vì suýt bị bắn trúng, không thềm hỏi ý của Nghiêm Trạch, liền lên đạn hướng nòng súng ra bên ngoài, nhắm kẻ đã nổ súng kia mà bắn.

Chỉ là khi nhìn qua ống nhắm, cô liền nhìn thấy phía bên kia, kẻ đang giữ súng nhắm vào cô mang một khuôn mặt yêu nghiệt, nụ cười nửa môi ngạo nghễ quen mắt và đôi môi mấp máy vài lời.

Dựa vào khẩu hình kia, dễ dàng đoán được lời của kẻ đó vừa nói:

“Tìm được cô rồi. Ephemera.”

Tư Mạn cả kinh nhìn ra: “Là James Khải Huân?”

20. Chương 20: Đụng Độ Fbi (f2)

“Người quen của cô?”

Giọng nói lạnh nhạt trầm trầm từ sau lưng cất lên, khiến cho Tư Mạn vô thức giật mình.

Phải rồi, người duy nhất biết cô bây giờ là Ephemera chỉ có James Khải Huân, nếu hắn nói cho Nghiêm Trạch biết, cô sẽ vì cái chết của Nghiêm Chính mà phải trả giá. Nghiêm Trạch không phải là người sẽ vì cô chịu làm việc cho hắn mà bỏ qua cho cô.

“Chủ thượng, tôi biết hắn, là một tên rất khó xử lý. Anh có thể để tôi tự mình giải quyết hắn được không?”

Thay vì để cho James Khải Huân có cơ hội tiếp cận Nghiêm Trạch, cô muốn tự mình xử lý hắn trước khi hắn khai cô ra.

Nghiêm Trạch sắc lạnh nhìn cô, hiếm khi thấy cô tự giác như vậy, sao có thể không nghi ngờ.

“Báo cáo, hai xe ta bị bắn hạ.” Đúng lúc này bộ đàm vang lên tiếng báo khẩn. Nhìn ra phía bên ngoài, hai chiếc xe nối dây cước đã bị một khẩu liên thanh từ mũi xe FBI bắn hạ, những chiếc còn lại đang cật lực chống cự.

Khẩu liên thanh bắn hạ đó lại do James Khải Huân điều khiển. Kỹ thuật nhắm bắn và tốc lực của nó khiến dòng xe áp đảo xe tù có chút lác vòng, nới rộng khoảng cách tạo độ an toàn.

Nghiêm Trạch không chút đổi sắc, vươn tay lấy bộ đàm, cất giọng:

“Đội một, hướng hai giờ. Đội hai, hướng năm giờ.”

Vừa dứt lời, hai chiếc xe một trước một sau bao vây xe tù đang sử dụng súng trường lập tức thu về, thay vào đó là sự xuất hiện của một khẩu đại bác từ mũi xe, ngạo nghễ đứng giữa đất trời. Một nhắm hướng James Khải Huân, một nhắm xe cảnh sát giám sát xe tù.

“Bắn!”

Một câu ngắn gọn mà mạnh mẽ như một tảng đá, khai màn cho một vụ nổ kinh hoàng.

Đoàng!!!

Tiếng động vang lên chấn động cả một vùng trời, mặt trời chói chang kèm theo sức nóng từ pháo đạn khiến cho mặt đất như muốn tan chảy. Tiếp theo đó chiếc xe giám sát liền bốc cháy dữ dội, mảnh thủy tinh văng xa đến vài thước, những chiếc xe phía sau chịu ảnh hưởng cũng chung một số phận.

Còn phía James Khải Huân, hẳn quả là một tay lái cừ khôi, ngay phút quyết định, hắn đã kịp đẩy tài xế qua một bên, nắm lấy vô lăng, điều khiển xe lao về phía sau bằng một cú lùi số, tránh đường đạn từ khẩu đại bác kia. Tuy rằng không thể hoàn toàn không bị ảnh hưởng, nhưng James đã thoát được một mạng.

Tư Mạn sống đến bây giờ, nếu nói phương thức lừa đảo, đâm chém nhau cô biết rất nhiều, thấy cũng chẳng ít. Nhưng được chứng kiến bao nhiêu màn ngày hôm nay của Nghiêm Trạch, quả thực không nói nên lời. Có thể ngang nhiên giữa thanh thiên bạch nhật bày ra màn cướp xe tù trắng trợn, không ngại ngần công kích chính phủ nước sở tại mà còn dám dùng vũ khí hạng nặng đã thương.

Người này quả là tàn nhẫn. Ngoài tàn nhẫn ra còn rất xem thường các nguyên tắc, đặc biệt không bỏ những thứ thông lệ ràng buộc vào thân, không sợ bất cứ sự uy hiếp rắn đe nào.

Chưa kịp để cô trấn tĩnh. Hắc Báo từ lúc nào đã đột phá được vòng vây FBI, công kích chính diện sau khi được ba chiếc xe của Nghiêm gia bảo hộ, đi thẳng vào bên trong, ép sát xe tù. Kéo hẹp khoảng cách chỉ chưa đầy một cánh tay.

Nghiêm Trạch lúc này tự mình leo lên mui xe trong lúc cả hai xe đều đang lăn bánh với tốc độ cao. Chưa nói đến độ giảm sóc của xe jeep và khả năng cầm cự của tài xế xe tù đang dần đến cực hạn đã vừa vận tạo một cơ hội tốt cho Nghiêm Trạch. Bốn tên cảnh sát trong xe tù đã chết hai, chỉ còn hai người cố gắng ăn xôi trấn thủ trước đám súng liên thanh kia.

Lúc chiếc xe jeep áp sát xe tù, trước khi Nghiêm Trạch nhảy qua. Hắn nhìn thấy James Khải Huân vẫn còn đeo bám kịch liệt phía sau, chỉ để lại cho Tư Mạn một câu:

“Xử lý hắn.”

Nói rồi lập tức bật người nhảy qua xe tù đồng thời lúc hạ cánh tung một cước vào hai tên cảnh sát đang trốn khẩu liên thanh sau một lớp tường.

Tận mắt chứng kiến cảnh này, Tư Mạn không khỏi trầm trồ khen ngợi. Có thể bật nhảy xa như vậy trong lúc hai xe đang dịch chuyển với vận tốc lớn, lại có thể hạ cước đo ván hai gã cảnh sát Châu Mỹ cao to đó. Hẳn đúng là không phải người.

Ngay lúc này, Tư Mạn nhận ngay một phát súng vào đuôi xe như nhắc nhở cô còn một mầm họa từ phía sau. Không chút do dự cô lập tức vươn hẳn người ra khỏi mui xe, nhắm thẳng liên thanh về phía hắn, lên đạn, không quên nhắc nhở Hắc Miêu.

“Lùi lại phía sau, tiếp cận xe của hắn.”

Chiếc xe Jeep lập tức lùi lại, Tư Mạn nhắm thẳng vào lớp xe của James Khải Huân mà nhắm bắn.

Lớp xe trúng đạn nổ lên một tiếng rồi xịt khói xoay một vòng giữa đường. James Khải Huân ngồi yên vị trong xe sau lớp kính chống đạn, không buồn dùng súng liên thanh, mà tranh luôn vị trí của tài xế.

Mặc kệ lớp xe đã bị thủng, hắn đẩy số xe, đạp ga buộc chiếc xe tiếp tục lăn bánh như chưa hề có cuộc chia ly.

“Cô không thể hạ hắn bằng cách đó.” Hắc Miêu nhắc nhở Tư Mạn không nên tốn đạn vô ích.

James Khải Huân có thể tiếp tục lái xe khi lớp xe bị xịt như vậy đủ cho thấy lần này hắn quyết tâm bắt được cô như thế nào.

Tư Mạn dừng bắn, ngẫm một chút suy tư mới nói:

“Tôi cần qua được xe hắn.”

Hắc Miêu không chút đổi sắc, chỉ buông một câu: “Ok.” Lập tức lùi xe cho hai xe áp sát vào nhau, không quên tặng một cú va đập mạnh vào xe của James.

Thừa lúc này Tư Mạn bật người ra khỏi xe, chần chừ một hồi mới dám nhảy qua xe của James đang lắc lư dữ dội vì lốp. Một cú bật nhảy này của cô phải nhờ một màn vừa nãy của Nghiêm Trạch cô mới đủ can đảm học theo.

Thật may, Tư Mạn đã nhảy xe thành công, nơi cô rơi xuống là trần xe đang mở mui. Cô như một con thần lần bám chặt vào khung xe, tay còn lại cầm chắc khẩu súng lục chìa vào phía bên trong mui xe nhắm thẳng James Khải Huân mà bắn.

“Hừ, to gan!”

Lúc này tên tài xế đằng sau liền bắt được tay cô, lập tức bẻ ngược về phía sau. Tư Mạn thừa cơ tóm lấy hần, lấy đà nhảy vào bên trong xe, thuận thế tung một cước ngay mặt hần, để ngón tay tự nhiên trượt xuống mạch của tên tài xế mà điểm huyết, khiến hần ngã quỵ xuống, thân thể tê cứng trong vài giây.

James Khải Huân đang điều khiển xe nhưng thấy rõ ràng một màn của Tư Mạn gây ra, hần để xe trong chế độ lái tự động bật người về phía sau tiếp ứng.

“Chào mừng cô, Ephemera.” Vừa bật người vồ đến, chụp lấy tay Tư Mạn khóa tay cô. James Khải Huân cười khẩy nói.

Tư Mạn không vì thế mà chịu thua, nhân lúc xe đang rung lắc, cô tung một cước ngay bộ hạ của hần, khiến hần hự lên một tiếng, lại tiếp tục một đòn lên kê.

Chỉ là đòn tiếp theo lại bị bàn tay to lớn của James Khải Huân chặn đứng, bẻ ngược bàn tay cô về phía sau. Chiếc xe lúc này vấp phải đồng đồ nát do những chiếc xe bên ngoài liên tục nổ đạn, cả chiếc xe rung lên dữ dội. James tóm luôn cô ngã về phía sau, thừa cơ đè cô xuống dưới, chặn đứng mọi khả năng kháng cự của cô.

Cả thân thể to lớn vương mồ hôi của James áp sát cơ thể cô, hơi nóng phả lên gương mặt cô, trong đôi mắt xanh như biển cả kia là một sự tức giận như muốn xả lên người cô.

“Khá lắm, sống đến ngần này tôi mới bị một người đàn bà chơi khăm. Mỗi hận này cô phải rửa cho tôi!!!”

21. Chương 21: Đụng Độ Fbi (f3)

“Là anh tự cao tự đại, đâu phải do tôi.” Tư Mạn vừa nói vừa cố vùng vẫy chống cự nhưng vô ích, tay chân James như gọng kìm, không cách nào thoát ra.

Đúng lúc này chiếc xe va phải một thanh sắt khiến cho chiếc xe va đập mạnh, mặc dù đã được tên tài xế giữ tay lái nhưng cũng chẳng thể nào tiếp tục lăn bánh ổn định.

Một lần này khiến cho James Khải Huân mất đà lăn qua một góc, giúp Tư Mạn có cơ hội thoát thân. Khẩu súng của cô không biết đã ra đi từ lúc nào, Tư Mạn đánh phá cửa, toan nhảy ra ngoài hồng thoát khỏi gọng kìm của James Khải Huân.

Thế nhưng cửa vừa được phá, chân cô đã bị James Khải Huân chụp lại.

“Lý nào tôi để cô thoát thêm lần nữa.”

“Buông ra!!!” Tư Mạn dùng sức đá vào tay James buộc hần phải buông tay nhưng vô ích.

Trong lúc bên phía Tư Mạn đang rơi vào thế giằng co, phía Nghiêm Trạch đã hoàn toàn bắt được Phùng Khắc trong tay. Đoàn xe áp giải của cảnh sát và FBI đã bị bao vây và trừ khử gần hết, bị biệt lập khi rơi vào con đường trên một hẻm núi, không thể làm gì khác ngoài chờ cứu viện. Đoàn dẫn độ đã thua cuộc như vậy.

Thời điểm Phùng Khắc được đưa lên xe của Nghiêm gia, tháo khăn che mặt ra, lộ diện bộ mặt với cái đầu trọc lóc y hệt như Rắn độc, chỉ có điều trong đôi mắt con người này không chỉ đơn thuần như Rắn độc, đó là đôi mắt của kẻ thâm hiểm che giấu tội ác.

“Ồ, thì ra là Nghiêm chủ thượng.” Phùng Khắc tỏ ra khá bất ngờ trước tình huống này. Hắn biết có người đỡ trò lúc hắn bị áp giải, chỉ là không lường được đó lại là Nghiêm Trạch: “Không biết thân già này có phúc phận gì lại được đích thân ngài hạ giá cứu giúp?”

Nghiêm Trạch sắc lạnh nhìn hắn, súng của Hắc Miêu lập tức được lên đạn chĩa thẳng vào mi tâm Phùng Khắc:

“Làm việc cho tôi hoặc chết.”

Đôi mắt Phùng Khắc trầm lại, như suy nghĩ điều gì đó. Nhưng chỉ chớp lát sau vẻ mặt hắn lập tức trở nên hòa hoãn cười nham nhở:

“Nào có khó gì. Được làm việc cho ngài là phúc tôi tu được mấy đời, tôi nào có lá gan từ chối. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Hắc Miêu thu lại súng, nhú mồm nói.

“Không biết tại sao lần này Nghiêm gia lại có hứng với Lex đến vậy, phận tôi đây bất tài, chỉ có khả năng mở kiện hàng của Lex, nếu không phải vì lý do này, tôi nào có được giải vây như vậy? Có đúng không?”

Hắc Miêu nhíu mi quan sát Phùng Khắc, hắn quả thật không ưa gã. Gã xảo quyệt này ngay cả việc của Nghiêm Trạch cũng giám truy vấn, thật là gan to tay dài. Nhưng hồi lâu không thấy Nghiêm Trạch hồi đáp, đáng lẽ ra giờ phút này hắn phải cho tên kia ăn vài phát đạn vì nhiều lời rồi chứ.

Lúc Hắc Miêu nhìn qua Nghiêm Trạch đang ngồi yên sau, chỉ thấy đôi mắt lạnh của Nghiêm Trạch càng trở nên lạnh lẽo dõi về phía trước. Nơi chiếc xe FBI của James Khải Huân đang mất lái trượt trên đường.

“Đi theo.”

Một câu ngắn gọn như thức tỉnh Hắc Miêu, không hai lời, lập tức bỏ Phùng Khắc ra sau đầu leo lên ghế lái nổ máy.

Bên trong xe của James Khải Huân là một đồng đồ đặc gãy vỡ, trần giao đấu kẻ tám lạng người nửa cân giữa Tư Mạn và James Khải Huân vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc. Tư Mạn đã hơn mấy lần bấm huyết James khiến hắn thụ động ăn cước, nhưng rồi hắn lại biết được ngón nghề của cô, nhất quyết bẻ quặp tay cô, không cho cô gỡ trở.

“Trời...trời ơi!” Giữa lúc này, tên tài xế đang điều khiển xe nhìn về phía trước kêu thất thanh lên một tiếng, không nói thêm lời nào nữa mà lập tức đẩy cửa, mặc kệ xe đang di chuyển không cách nào dừng lại mà lao bổ ra đường.

James cùng Tư Mạn đồng thời đưa mắt nhìn ra. Phía trước một chiếc xe tải trọng lớn vừa ăn một quả đại bác đang bốc cháy dữ dội đang chặn đứng tuyến đường phía trước, mà chiếc xe của James giống như một con thiêu thân, đang liên tục lao về phía trước.

Chỉ còn chưa đầy năm mươi mét.

“Chết tiệt. Buông ra!” Tư Mạn dùng hết sức lực hất văng tay của James Khải Huân ra. Tuy rằng thoát được bàn tay hắn nhưng lúc này cô mới phát hiện, hắn bị kẹt chân trong ghế, không cách nào thoát ra được.

Tư Mạn vừa nhìn chân hắn, vừa nhìn chiếc xe đang bốc cháy càng lúc càng gần ở phía trước. Chỉ sau vài giây dẫn đo. Lập tức cô chụp lấy tay James, dùng hết sức lực kéo thật mạnh.

James Khải Huân ban đầu thoáng kinh ngạc, nhưng lúc cái chết đến gần này lại có thể gạt phăng mọi thứ đi, níu giữ sợi dây mạng sống mong manh này. Hắn níu chặt lấy tay cô, dùng sức thoát khỏi chiếc ghế đang kẹp chặt chân hắn.

Khoảng cách giữa xe của James và xe đang bốc lửa kia càng lúc càng bị rút ngắn, ngắn đến mức Tư Mạn có thể cảm nhận rõ được sức nóng của nó đang dần lan tỏa trên người cô, bao vây lấy một vùng trời.

Tim cô nhảy lên từng đợt hoảng hốt, hơi nóng tràn vào phổi cô, đe dọa cô đang đối mặt với cái gì, trong lúc này Tư Mạn có thể tưởng tượng ra, nếu cô chết bằng cách này, chắc chắn không thể toàn thây.

Cô có thể buông tay người này và nhảy ra trước, nhưng cô không thể trở mắt nhìn người khác rơi vào chỗ chết.

“Bối Tư Mạn! Mau nhảy ra!!!” Giọng nói của Hắc Miêu vang lên bên tai. Giây phút này cô nhìn thấy chiếc xe jeep đang theo sát phía sau không có ý định dừng lại. Cứ như đang dõi theo cô.

Ngay khi khoảng cách chỉ còn lại mười mét. Trong đầu cô là ánh mắt của Nghiêm Trạch đang dõi theo. Như có một luồng nhiệt huyết trong máu gan, Tư Mạn dùng tất cả sức lực vốn có của mình, kéo thật mạnh người đàn ông kia ra khỏi chiếc ghế. Như có một bàn tay vô hình giúp đỡ. James Khải Huân đã thoát ra được khỏi chiếc ghế.

Chưa kịp vui mừng, cả hai liền thuận đà bật nhảy ra khỏi xe.

James và Tư Mạn như một hai bóng đội xuống mặt đường, va đập mạnh xuống lòng đường lẫn đến chục vòng giữa mặt đường bóng râm.

Chiếc xe kia tiếp tục lăn bánh, lao thẳng về phía trước, đâm sầm vào chiếc xe đang bốc cháy kia.

Bùm!!!

Chiếc xe của James Khải Huân vang lên một tiếng nổ đin đang tai nhức óc, càng tăng thêm cho màn lửa kia thêm phần bùng nổ, linh kiện văng tứ tung kèm theo khói đen mù mịt.

22. Chương 22: Nguy Kịch.

Chiếc xe của James Khải Huân vang lên một tiếng nổ đin đang tai nhức óc, càng tăng thêm cho màn lửa kia thêm phần bùng nổ, linh kiện văng tứ tung kèm theo khói đen mù mịt.

James và Tư Mạn bị lăn đi một góc, chờ cho màn nổ kia qua đi. Mò mẫm một hồi mới có thể bò dậy.

“Vừa muốn giết tôi, vừa muốn cứu tôi. Cô thật mâu thuẫn.” Vừa khó khăn đứng dậy vừa nói. James Khải Huân thật không hiểu pha hành động vừa rồi của cô. Cô hoàn toàn có khả năng rời khỏi đó bảo toàn tính mạng, vậy mà lại cố gắng cứu hắn ra mới cùng thoát chết.

Cô gái này....

“Tôi không giúp không công.” Tư Mạn đứng dậy, phủi bụi trên vạt áo. Về mặt bình thần, cứ như rằng một màn mạo hiểm vừa nãy không có cô tham gia. Sự bình thần này vô thức như khiến cô phát sáng, đôi mắt xanh của James Khải Huân bỗng chốc tập trung về cô.

Thật lâu. Thật sâu.

“Tôi sẵn sàng đáp ứng cô.” Đã cứu hắn một mạng, sao hắn có thể vô ơn không trả công.

“Hãy giữ bí mật thân phận của tôi.”

Tư Mạn chỉ nói một câu, rồi quay mặt bỏ đi, không chờ cho James đáp lời, một mạch tiến về chiếc xe jeep đang đậu ở đó không xa.

Lúc cô đi được vài bước, giọng nói của James lại vang tới: “Tại sao lại là Nghiêm gia?”

Bước chân Tư Mạn thoáng khựng lại, ngoảnh nửa mặt về phía James, môi đỏ khẽ dần ra một nụ cười:

“Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất.”

Nói rồi lại quay đầu bước về phía xe Jeep, không hề nhìn thấy đôi mắt xanh rung động đằng sau.

“Còn có gan cứu người?” Tư Mạn vừa mở cửa xe, đã nhìn thấy bóng dáng to lớn của Nghiêm Trạch ngồi bên trong, giọng nói trầm trầm đều đều cất lên dọa lá gan cô khép lại.

Tư Mạn ngệt người, cô quên mất chuyện Nghiêm Trạch giao cô xử lý James, thay vì diệt trừ hắn, cô lại cứu hắn một mạng. Đây chẳng phải là muốn đắc tội Nghiêm Trạch sao?

“Chủ thượng....sự thực tôi suốt đời ăn chay niệm phật, không thể giết người, càng không thể thấy chết mà không cứu.”

Hắc Miêu quăng cho Tư Mạn một cái lườm sắc bén.

Nguy biện hay lắm.

Tư Mạn không thèm bỏ Hắc Miêu vào mắt, chỉ len lén nhìn về phía Nghiêm Trạch. Lần này làm trái lời hần, không biết hần sẽ trừng phạt cô ra sao.

Nghiêm Trạch không nói gì, chỉ vươn tay to lớn về phía cô, đôi mắt sâu như động không đáy kia dọa cho cô run rẩy không nói nên lời.

Chỉ là bàn tay vừa chạm vào cằm cô, mắt Tư Mạn liền lóe lên một ánh sáng đỏ rực. Không chút chần chừ, cô liền bật người vào bên trong xe, ngồi lên đùi Nghiêm Trạch, ôm đầu hần kéo xuống.

“Đoàng!!!”

Tiếng súng vang lên kèm theo khói xa vạn dặm nhắm thẳng về phía xe jeep. Đường lúc kinh hãi chỉ nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Hắc Miêu. Cửa xe chống đạn lập tức được đóng lại. Một loạt đạn xuất phát từ súng bằng tia cách đoàn xe Nghiêm gia ba trăm thước liên tục nả đạn.

Đoàn xe Nghiêm gia lập tức về thế phòng thủ, một loạt hướng về phía kẻ địch mà nhắm bắn, đưa xe jeep trong thế tường an toàn.

“Chủ thượng, chủ thượng. Ngài có sao không!!!” Hắc Miêu nhìn về phía sau, chỉ thấy Tư Mạn ôm chặt đầu Nghiêm Trạch nằm xuống ghế, Nghiêm Trạch vòng tay ôm lấy Tư Mạn rồi cứng đờ.

“Bối Tư Mạn.” Lúc này Nghiêm Trạch mới lên tiếng, hần gỡ tay cô ra khỏi đầu hần.

Hắc Miêu vừa nhìn thấy Nghiêm Trạch bình yên vô sự đáng nhẽ ra phải vui mừng, chỉ là vừa chạm mặt vào khuôn mặt lạnh tanh của Nghiêm Trạch liền kinh ngạc.

Mày kiếm của Nghiêm Trạch nhú chặt, ánh mắt thăm lại tràn đầy sát khí. Và ngữ điệu trong giọng nói khi gọi tên Tư Mạn rõ ràng hai chữ.

‘Lo lắng.’

Một màn kia xảy ra quá đột ngột, Hắc Miêu cũng nhìn ra, người nhảy cảm như Nghiêm Trạch lại có lúc phân tâm để bị đột kích mới rơi vào tình huống nguy hiểm như vừa nãy đều là do Tư Mạn gây ra.

Tư Mạn buông tay ra khỏi người Nghiêm Trạch, dùng đôi mắt đen lánh kia nhìn thật sâu vào mắt Nghiêm Trạch. Mặc kệ bên ngoài mưa đạn xối xả, chém chém giết giết. Bên trong này như chỉ có cô và hần. Đôi bàn tay nhỏ nhắn trượt trên hàng lông mày của hần. Giọng nói nhỏ nhẹ, trầm thấp của cô vang lên:

“Hôm nay tôi cứu hai người. Liệu phạt tổ có cứu tôi được không?” Nói rồi liền gục đầu xuống vai Nghiêm Trạch. Hơi thở trở nên yếu ớt, mắt lim dim như chực nhắm lại.

Ánh mắt Nghiêm Trạch càng trở nên nghiêm trọng, lúc bàn tay hần rời khỏi vai cô, chỉ có một dòng máu ướt đầm. Hần sớm đã nhìn ra, vai cô bị trúng đạn.

Là vì cứu hần.

“Hừ, phạt tổ không cứu được cô. Chỉ có tôi mới cứu được cô.” Nghiêm Trạch lạnh lùng buông một câu, để cô an vị nằm trên đùi hần, xé toạt áo cô ra, lộ ra viên đạn cắm sâu vào bả vai trần kia.

“Miêu! Qua đây xử lý”

Hắc Miêu vâng một tiếng liền về phía sau, kiểm tra vết đạn. Nơi vết thương hở, máu tuôn ra như suối. Màu đen nhúc nhật và mùi tanh của nó đủ để khiến người bình thường nhận biết mức độ nghiêm trọng của vết thương này.

“Vết đạn đi quá sâu, không thể xử lý ở nơi này. Cô ta cần được phẫu thuật gấp.” Giọng nói Hắc Miêu lộ vẻ khẩn trương. Hần biết lúc này rồi đi có chút khó khăn. Bên ngoài là đoàn cảnh sát và FBI ứng cứu đoàn xe dẫn độ. Số lượng sớm đã áp đảo Nghiêm gia. Địa điểm này lại là hẻm núi, nếu nói thuận lợi để trốn thoát cũng chẳng có gì sai nhưng ngược lại cũng là vấn đề lớn.

Nghiêm Trạch nghe vậy, liền nhẹ nhàng đặt Tư Mạn nằm sấp xuống ghế, để Hắc Miêu tiện bề xử lý, còn hần bước lên ghế lái. Nổ máy.

Tiếng động cơ như tập trung hết mọi sự chú ý. Cả hai bên dừng bắn nhìn về phía chiếc xe jeep được đoàn xe bảo vệ phía sau không ngừng vang lên tiếng ‘brum’ như thách thức.

Tiếp theo đó, chiếc xe Jeep với tốc lực cực đại rồ ga, phóng như một tên lửa về phía đoàn người dẫn độ. Cứ như thể một mẻ hốt gọn đám người kia. Như một con sói hoang đơn độc, chiếc xe jeep tàn khốc quét thẳng, đâm sầm vào xe cảnh sát khiến những chiếc xe không kịp trở tay bị hất văng ra xa rồi đâm sầm xuống mặt đất.

Tiếng súng liên thanh vang lên, một lòng nhắm bắn vào chiếc xe jeep cuồng ngạo đang một thân một mình muốn mở đường thoát thân kia.

Nhưng những đường đạn kia đều trở nên vô ích khi lớp bọc thép kia hoàn toàn không bỏ đạn vào trong đầu. Phía đằng sau còn được xe Nghiêm gia hỗ trợ, không ngừng nhận phải pháo đạn từ vũ khí hạng nặng.

Màn đánh giáp lá cà này quả nhiên át được quân đội đông đảo của đoàn dẫn độ. Căn bản họ không thể ngờ, một chúa quân ngạo mạn đi trước, càn quét địch sẽ khiến cho thế trận lật ngược dễ dàng như thế này.

Và chỉ chưa đầy vài phút, đoàn xe Nghiêm gia vừa nãy còn nằm ở thế kìm kẹp đã hoàn toàn được giải thoát. Chiếc xe Jeep dẫn đầu, đâm thẳng mọi nẻo đường đất đá, chọn một con đường nhanh nhất trở về, mặc kệ đám người dẫn độ tro bụi đứng nhìn mà không thể làm gì hơn.

Chỉ thấp thoáng nghe thấy đám người Nghiêm gia hò reo:

“Chủ thượng thật tuyệt vời.”

Bên trong xe Jeep, Nghiêm Trạch vẫn tiếp tục tăng tốc, đôi mắt chỉ chốc chốc lướt qua gương chiếu hậu, quan sát khuôn mặt Tư Mạn đang ngày càng trắng bệch phía sau.

“Chỉ e không kịp. Cô ta mất quá nhiều máu, ý thức đang mất dần.” Hắc Miêu sau một màn sơ cứu, vẫn chẳng thể giải quyết giữa tình hình không thể tiến hành phẫu thuật này.

Đôi bàn tay Nghiêm Trạch bỗng nổi lên gân xanh, mày nhíu chặt.

“Lên lái xe!!!” Nghiêm Trạch gầm lên, dường như sự bất an đã cắn sâu vào hần, khiến hần lúc này lại rơi vào trạng thái tức giận.

Hắc Miêu không hai lời, lập tức đổi vị trí cho Nghiêm Trạch, không hề giảm tốc lúc mà tiếp tục nhấn ga lao về phía trước. Hần ý thức rõ, người phụ nữ này đã không đơn giản nữa rồi.

Nghiêm Trạch đặt Tư Mạn lên đùi, đưa tay áp lấy vết thương trên vai cô, giữ cho máu ngừng chảy. Áp khuôn mặt đang mê man của cô vào sát gương mặt hần. Nói thật chậm, nhỏ từng lời vào tai cô:

“Diêm Vương không dám chứa em đâu. Ông ta sẽ phải trả giá nếu dám mang em đi khỏi tay tôi. Nghe rõ chưa?”

Lời nói này quả nhiên có tác dụng, mi mắt Tư Mạn liền động đậy, khó khăn lắm mới mở mắt ra được. Cô mơ màng nhìn thấy khuôn mặt kia còn dữ dằn hơn cả quỷ vương, sắc lạnh nhìn cô, không cho cô tiếp tục nhắm mắt.

Cô cười, nụ cười mỗi mệ: “Anh....lo cho...tôi?”

“Em đã cứu tôi.” Nghiêm Trạch đáp, hần nhìn cô yếu ớt thở, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Khóe môi Tư Mạn lại cong lên một nụ cười. Nhưng nụ cười này chua chát.

Đầu cô nghiêng qua một bên, mắt nhắm nghiền.

“Bối Tư Mạn! Bối Tư Mạn!” Nghiêm Trạch gầm lên như một con thú. Liên tục gọi tên cô, bàn tay siết chặt lấy thân thể mềm nhũn của cô.

“Tối rồi, tối rồi. Ở đây có một bệnh viện nhỏ.” Giọng nói của Hắc Miêu cất lên như cứu rỗi cuộc đời của cô.

Nghiêm Trạch không nói thêm gì, chỉ bế xốc cô lên tay đập tung cửa xông thẳng vào bệnh viện giữa ánh mắt kinh hoàng của chúng nhân. Ngay cả đám bác sĩ và y tá đang khám chữa bệnh cũng kinh hoàng nhìn một đoàn người mặt mày bặm trợn, máu me đầy người bước vào.

“Xin hãy trật tự. Đang còn rất nhiều bệnh nhân...” Một bác sĩ bước tới, nhìn Nghiêm Trạch đang bế Tư Mạn trên tay cũng đoán được tình hình, chỉ là đường đột xông vào, phá tan cửa nẻo như thế này không thể để yên được.

“Cút ngay!!!” Nghiêm Trạch gầm lên. Bước thẳng về phía phòng cấp cứu. Khiến cho tên bác sĩ kia kinh hồn lạc phách bỏ nhào ra phía sau. Hắc Miêu theo sau, không buồn để bất cứ ai vào mắt, mà đoạt lấy áo phẩu thuật, khử trùng rồi tiến thẳng vào trong.

Người của Nghiêm gia một tay kéo thẳng đám người không liên quan ra ngoài, chỉ để lại bác sĩ và y tá.

“Chuyện....chuyện này là như thế nào. Sao...sao lại...” Một vị bác sĩ sợ hãi lên tiếng.

“Còn không mau cử người vào hỗ trợ ngay đi tam!” Người của Nghiêm gia như bá chủ thiên hạ, hạ lệnh cho bác sĩ giỏi nhất vào hỗ trợ Hắc Miêu, còn lại đứng bên ngoài canh gác. Một con muỗi cũng không thể lọt.

Ở bên trong. Ngoại trừ Nghiêm Trạch đang như một pho tượng ác bá đứng đó quan sát Tư Mạn đang bất tỉnh, dọa cho đám bác sĩ hỗ trợ sợ mất mật, thử cũng không dám thử ra thì Hắc Miêu là bình tĩnh nhất.

Động tác nhanh nhẹn gọn gàng, từng thao tác đều cho thấy sự chuyên nghiệp, khiến cho đám bác sĩ như được mở mang tầm mắt. Không thể ngờ một bệnh nhân trong trạng thái nguy kịch như thế này vẫn có thể được bàn tay kia giải quyết như vậy.

Một màn nguy hiểm đã qua, đến lúc Hắc Miêu khâu lại vết thương, trong lúc đang xử lý, giọng nói của Nghiêm Trạch lần nữa vang lên, khiến bàn tay Hắc Miêu thoáng run rẩy:

“Một vết sẹo cũng không thể để lại. Trả lại cô ta lành lặn không xây xước cho tôi.”

Đám bác sĩ vã mồ hôi hột nhìn Hắc Miêu. Tình trạng này, cứu sống được đã là kỳ tích lắm rồi, còn đòi hỏi không xây xước. Quá lắm rồi.

“Vâng, thuộc hạ sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Hắc Miêu không chút nao núng, liền tiếp tục xử lý vết thương kia, trong lòng không khỏi thầm rửa Tư Mạn.

Nghiêm Trạch đưa bàn tay to lớn áp lên khuôn mặt nhợt nhạt đang nhắm nghiền của cô. Nhìn thật sâu vào khuôn mặt này. Ánh mắt kia như khắc thật sâu khoảnh khắc này.

23. Chương 23: Hành Động Bất Ngờ.

Tư Mạn đã mơ một giấc mơ rất dài. Đó là một giấc mơ mà cô không bao giờ dám nghĩ tới. Những ngày tháng khi cô chỉ là một đứa trẻ ngây ngô đó, cứ như một giấc mộng phù du dù rằng cô đã tự mình trải qua.

Vòng tay cha mẹ ngày đó thật ấm áp, còn có nụ cười của những người thân trong gia đình tựa hồ còn trong tầm tay. Hình ảnh kia trong tâm khảm cô bây giờ như một tầng mây, càng lúc càng bay thật xa, thật cao, rồi tan trong hư vô.

Lúc cô hạnh phúc nhất, mọi thứ hóa thành không khí như thể chưa từng tồn tại. Cô còn nhớ rất rõ mùi thơm từ những món ăn của mẹ, những đóa hoa mà bố trồng, chiếc xe gỗ mà anh hai tự tay làm. Tất cả đã tiêu tan, nằm thật sâu trong tim cô rồi khóa chặt không cách nào giúp cô với đi cảm giác mất mát.

Ngay tại thời khắc cô cảm giác rơi vào tận cùng của một hố đen vô tận, một bàn tay lạnh lẽo nào đó chìa ra, tận lực níu lấy cô không cho cô cơ hội rơi xuống. Bàn tay đó thật to lớn, nhưng cũng thật vững chãi. Cứ liên tục kéo cô, rồi đan chặt tay cô. Cả cơ thể vô lực của cô bỗng trở nên ấm áp.

Như tìm được một điểm tựa, cô an tâm dựa vào nơi ấm áp kia.

Chỉ một chút thôi.

“Tư Mạn!”

Tiếng gọi trầm thấp cất lên trong vô định, khiến Tư Mạn gần như thoát khỏi cơn mộng. Chỉ là lúc này cô thấy rất tốt, rất thoải mái. Cơ bản là không muốn tỉnh.

“Bối Tư Mạn!” Tiếng gọi lần nữa vang lên.

“Đừng có gọi....nữa” Tư Mạn yếu ớt thều thào.

“Mau tỉnh dậy cho tôi!!!”

Tiếng gọi kia tràn đầy nộ khí vang bên tai cô như muốn xuyên thủng màng nhĩ, khiến cô không tài nào có thể tiếp tục yên ổn.

“Mẹ kiếp! Ổn chết đi được!” Tư Mạn bực tức hét lên, hai mắt đồng thời mở lớn, trừng mắt tìm kiếm tên khốn kiếp nào giám phá hỏng giấc ngủ của cô.

“Hừ, đã chịu tỉnh.” Vừa mở mắt, đập ngay vào mặt Tư Mạn là vẻ tức giận của Hắc Miêu và ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Hắc Báo đang chăm chăm nhìn cô. Hắc Miêu còn không khách khí bồi thêm một câu: “Còn không mau xuống!”

Xuống gì?

Tư Mạn đang còn ngơ ngác không hiểu mô tê gì, thì lúc này một bàn tay to lớn áp lấy má cô, kéo gương mặt của cô lên trên, vừa vặn đập ngay vào vẻ mặt lạnh lẽo như quỷ vương, thâm sâu mà tàn độc của Nghiêm Trạch đang cách mặt cô chưa đầy một gang tay:

“Vừa mới tỉnh dậy đã to mồm. Xem ra em còn rất khỏe.”

Hử???

Tư Mạn mở tròn xoe mắt nhận diện tình hình.

Làm cách nào mà cô và hấn lại gần gũi đến mức này.

Lại đưa mắt đảo một vòng, thiếu chút nữa cô nhồi máu cơ tim mà chết.

Thế quái nào cô lại mặc đồ bệnh nhân, nửa nằm nửa ngồi trên đùi Nghiêm Trạch, đầu tựa vào ngực hấn, tay không khách sáo ôm lấy cổ hấn. Đương sự còn lại là Nghiêm Trạch một tay cầm tài liệu gì đó, một tay ôm chặt lấy eo cô ngồi trên giường.

Cái cảnh tượng này sao mà....Khó coi quá đi!!!

“Chủ....chủ thượng, chuyện.....chuyện này...” Tư Mạn không biết lúc cô bất tỉnh đã xảy ra tình huống gì. Ngộ nhờ cô tự mình leo lên người Nghiêm Trạch, làm ra hành vi bất kính gì gì đó, cô dù có trăm cái miệng cũng không rửa hết tội.

“Tối hôm qua cô vừa ngủ vừa khóc, vừa la hét. Còn quần lầy chủ thượng như trần Châu Mỹ, không chịu buông tay, khiến cho ngài cả đêm không ngủ. Bối Tư Mạn, cô quá lảm rồi!” Một câu này của Hắc Miêu như một đồng đạn nã thẳng vào mặt Tư Mạn, khiến cô như chết ngạt trong thuốc súng.

Cô kinh hãi nhìn qua Hắc Báo. Hắc Báo không nói một lời, chỉ nheo mắt như cảnh cáo cô.

Thôi đúng rồi, cái vẻ mặt đó càng chứng tỏ Hắc Miêu cơ bản nói không sai một chữ.

Bàn tay đang ôm cổ Nghiêm Trạch thoáng run rẩy, cô lập tức buông lỏng tay, không dám ngẩng đầu nhìn hấn. Tính toán đầu tiên trong đầu là thoát ly khỏi tình hình nay, chỉ là tay vừa cử động, bả vai lập tức truyền đến cơn đau nhức ê buốt khiến cô bật lên một tiếng rên,ôm lấy vai gục đầu.

Tập tài liệu trong tay Nghiêm Trạch liền rơi xuống, hấn không nói một lời, liền đưa tay Tư Mạn vừa buông thõng kia vòng lên cô hấn, ôm cô nằm dựa vào lồng ngực kia rồi nằm xuống, để cô nằm xấp trên người hấn. Bàn tay to lớn mạnh mẽ như gọng kìm giữ lấy vai cô, tay còn lại nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Một loạt hành vi này nằm ngoài dự liệu của Tư Mạn, có nằm mơ cô cũng chẳng thể ngờ Nghiêm Trạch lại tự nguyện để cô nằm trên người hấn. Nhưng quả thật, nhờ hấn sửa lại dáng nằm, bả vai cô đã bớt đau nhức đi rất nhiều.

“Tôi...” Tư Mạn cọ cọ mặt vào lồng ngực rắn chắc kia, đến mức mùi chất liệu từ áo sơ mi của hấn có thể đi thẳng vào mũi cô. Cô vừa ngẩng đầu lên nhìn hấn, chưa kịp nói qua câu thứ hai đã bị hấn chặn họng.

“Ngủ tiếp đi.” Nói rồi liền ấn đầu cô nằm xuống, tay kia lại cầm tập tài liệu lên đọc, không màng quan tâm hai vị đại nhân đang đỏ mặt bên kia. Bàn tay thoải mái xoa đầu Tư Mạn.

Tư Mạn cứng họng không nói nên lời, cô không biết lý do gì mà trải qua một phát súng, cô lại được ân chuẩn nằm trên người thái tử như thế này. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nằm trên giường thực sự không thoải mái, nhưng nằm trên thân thể to lớn ấm áp này lại vô cùng thoải mái. Cho nên cô nhất quyết tận hưởng, không dám nhiều lời.

Vùi mặt vào cổ hắn, hít hà mùi hương nam tính có một không hai kia, nhúc nhích vài cái tìm tư thế ngủ thoải mái mà đánh một giấc.

Chỉ là cô không tài nào vào được giấc vì lý do...

“Chủ...thượng, tôi có thể ăn không?” Tư Mạn ngẩng đầu nhìn Nghiêm Trạch đang chăm chú đọc tài liệu, chẳng biết cô đã bất tỉnh bao lâu, chỉ biết rằng hiện tại cô đói đến vàng mắt rồi.

Nghiêm Trạch ngưng đọc, nhìn về phía Hắc Miêu: “Dọn lên.”

Hắc Miêu vâng một tiếng, chỉ chưa đầy năm phút, một bàn ăn với đầy đủ các chất dinh dưỡng cần thiết được bày lên. Làn khói bốc nghi ngút, mùi hương của thức ăn như muốn xé toạt dạ dày Tư Mạn. Quên cả bả vai bị thương, Tư Mạn như hổ vồ trèo xuống khỏi người Nghiêm Trạch mà chạy tới bàn ăn ngồi xuống.

Nhưng cô còn chưa kịp an tọa, liền bị hai cặp mắt xanh lét của một báo một Miêu dọa cho kinh hồn bạt vía:

“Ai cho phép cô ngồi đó.” Hắc Báo quát.

Lúc này Tư Mạn mới để ý, thì ra ghế cô ngồi là ghế thượng của Nghiêm Trạch, người bình thường không có lá gan đụng đến chứ đừng nói ngồi vào. Vậy mà cô dám đặt móng ngồi xuống.

Bất giác cổ rụt xuống, thái dương vã mồ hôi hột, gáy cũng dựng đứng. Tư Mạn len lén quay đầu nhìn về phía Nghiêm Trạch.

Chết tiệt, Nghiêm Trạch rất tàn bạo, lần trước vì cô tiết kiệm chữ ‘vâng’ mà ăn đạn, bây giờ cô đắc tội bất kính như thế này, hắn không phải sẽ giết cô luôn chứ?

24. Chương 24: Hành Động Bất Ngờ (f2)

Nghiêm Trạch tiến về phía Tư Mạn, đôi mắt sắc như lưỡi gươm chiếu đến cô, bàn tay lạnh lẽo bóp lấy cằm cô, lực vừa đủ khiến cô đau nhức.

“Vô phép vô thiên như vậy, là em muốn giành lấy chỗ của tôi?” Giọng nói trầm thấp xuyên thủng qua lá gan nhỏ bé của Tư Mạn, khiến tim cô đập thành thịch vì hoảng sợ.

“Không...anh hiểu lầm rồi, tôi nào có lá gan đó.” Tư Mạn vừa đáp, vừa đứng dậy tính toán rời khỏi chỗ ghế thượng.

Nhưng nào để cho Tư Mạn thoát tội nhanh như vậy. Nghiêm Trạch giữ lấy Tư Mạn không cho cô nhúc nhích, ánh mắt lóe lên một tia nộ khí, giọng nói gần như mang hơi thở của bắc cực lạnh lẽo:

“Tôi cho em ngồi, em ngồi được không?”

Tư Mạn cả kinh đến vã mồ hôi hột, cô rõ ý tứ trong lời nói của hắn. Cô đã không có đủ phận sự, tốt nhất là không nên đụng đến vị trí của hắn, công việc của hắn, ngay cả ở bên cạnh hắn đã là một chuyện rất khó khăn rồi, bây giờ tôn ti trật tự cô còn không thể làm được, những chuyện khác căn bản cô không thể làm.

Chỉ một chuyện cô ngồi nhầm chỗ, đã thâm thúy dạy bảo cô như vậy. Mười năm nay Tư Mạn vô tư lộng hành, không ai dạy bảo được cô, càng không bao giờ phục tùng bất cứ ai. Cho nên bây giờ bị một người quyền thế bức người dạy dỗ, quả nhiên có hiệu quả.

Tư Mạn cup mắt hối lỗi, hơi cúi đầu: “Sẽ không có lần sau.”

Nộ khí trong mắt Nghiêm Trạch tiêu tan, trở về trạng thái mặt liệt không cảm xúc, bước đến ngồi xuống ghế, thuận tay kéo Tư Mạn qua, đặt cô lên đùi hắn.

“Chủ thượng, chuyện này...” Đột nhiên Nghiêm Trạch lại cho phép Tư Mạn ngồi lên đùi như vậy cùng trên ghế thượng, Hắc Miêu đương nhiên nhìn không thuận mắt liền lên tiếng.

“Các chú có ý kiến gì sao?” Nghiêm Trạch không màng quan tâm sắc mặt Hắc Báo, Hắc Miêu. Bình thản ôm eo Tư Mạn đang bạc phơ mặt vì hải trên đùi hắn, gắp cho cô một miếng rau đặt vào bát.

“Là thuộc hạ nhiều lời.” Hắc Miêu cúi đầu, không nói thêm gì nữa mà cùng Hắc Báo lui ra ngoài.

Nghiêm Trạch để mặc Tư Mạn muốn làm gì làm, chỉ yên lặng cho cô ngồi đó mà tiếp tục lật tài liệu đọc tiếp.

Tư Mạn lọt thỏm trong lòng hắn, chậm rãi múc từng thìa cơm lên miệng nhai, chỉ là sắc mặt không được tốt. Vì ngồi trên đùi một người đàn ông ăn cơm, quả thực có chút bất tiện. Người đàn ông lại coi cô như cái bàn, kê tay lên đầu cô mà đọc tài liệu, khiến cô nhai mạnh cũng chẳng dám.

Lâu dần thành quen, lúc Tư Mạn ăn qua bát cơm thứ hai thì đành mặc kệ Nghiêm Trạch, vồ vập ăn như chết đói. Ăn liên tục không ngừng nghỉ bồi bổ cho thân thể kiệt quệ của cô.

Chỉ là món ăn trên bàn đủ loại vị kia còn bao gồm vị cay. Cô vừa nuốt trôi món thì vị cay nồng xộc thẳng lên mũi khiến cô ho sặc sụa.

Một ly nước được đưa tới ngay trước mặt cô, Tư Mạn không khách khí đón lấy uống thật nhiều ngụm xua tan đi vị cay kia. Độ nồng của nó khiến cô chảy nước mắt sục sục.

Một bàn tay to lớn từ phía sau vỗ lên đầu cô ba cái, nhẹ nhàng như muốn trấn an cô.

Lúc cô quay đầu, bàn tay Nghiêm Trạch vẫn đặt trên đầu cô, hắn làm việc như bản năng mà không hề bị phân tâm, vẫn chăm chú đọc bản tài liệu dày cộm mà không biết cô đang nhìn hắn, bàn tay liên tục vỗ nhẹ trên đầu cô.

Trong đầu Tư Mạn lóe lên một mảnh ký ức vốn đã phai nhòa, bàn tay luôn dịu dàng vỗ về cô đã chìm vào quên lãng. Loại ký ức cô dùng mọi cách để xóa đi đó lại trở về khiến sắc mặt cô trở nên tối tăm, hoàn toàn khác biệt với một Tư Mạn hiểu động thường ngày.

Trong ký ức kia hiện ra bóng dáng một người, người đó mỉm cười vỗ về cô, luôn chỉ lặp lại một câu nói:

“Xin lỗi em, đã để em phải chờ.”

Giọng nói dịu dàng đó như còn vang vọng trong đầu cô. Là giọng nói đã sớm in hằn trong tâm trí cô không cách nào xóa nhòa.

“Bối Tư Mạn.”

Đương lúc này, giọng nói trầm lạnh vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Tư Mạn. Bây giờ cô mới nhận ra, Nghiêm Trạch đang nhìn cô, sắc mặt hắn không được tốt khiến cô hơi hoảng hốt, cô đã làm gì sai?

“Người của tôi từ lúc nào trở nên yếu đuối như vậy?” Nghiêm Trạch lạnh lẽo nhìn cô, vẻ uy hiếp dọa cho Tư Mạn cứng đờ mặt.

Cô yếu đuối khi nào chứ?

Bỗng nhưng Tư Mạn cảm thấy trên má ươn ướt, đưa tay quệt mặt, cô mới phát hiện ra nước mắt rơi từ khi nào.

Tư Mạn quả thật muốn đập đầu.

Chết tiệt, sao cô lại để hắn nhìn thấy cô khóc chứ.

“Tại tôi ăn cay không được, xộc lên mũi làm cay mắt đấy chứ.” Tư Mạn quay đầu, cổ lau thật xanh hơi nước còn đọng trên mi mắt.

Nhưng nào để cho cô thoát, Nghiêm Trạch lại nắm lấy cằm cô, kéo mạnh ép cô đối diện với hắn, hơi thở nam tính gần kề gương mặt cô, khiến cô dần quen với mọi cử chỉ hành vi, kể cả mùi hương của hắn vẫn vít trong từng hơi thở của cô.

“Đừng để tôi nhìn thấy một giọt nước mắt nào của em, bất kể với lý do gì.”

Nghiêm Trạch vốn rất ghét đàn bà, càng chừa ghét nước mắt của họ, cho nên đây không phải câu nói đơn thuần mà là lời cảnh cáo.

Tư Mạn biết rõ điều này, lập tức nuốt khan hai cái mà gật đầu cứu lấy số mạng mình. Chính cô cũng không rõ, mỗi lần nhớ đến chuyện cũ, nước mắt đều tự động rơi. Bây giờ cô đã có thân phận khác, đành học cách kiềm chế cảm xúc vậy.

25. Chương 25: Sự Chờ Đợi.

Một tháng dưỡng thương của Tư Mạn giống như chim trong lồng sắt, cá trong chậu nước. Tuy rằng là bệnh nhân nhưng lại không chút được ưu tiên, mà ngược lại bị quản thúc giờ giấc. Mỗi bước chân đều không thoát khỏi tầm mắt đám người Nghiêm gia.

Người Nghiêm gia nâng tầm quan trọng của cô gái họ Bối này lên là vì mỗi ngày, cứ đúng giờ là Nghiêm chủ thượng sẽ xuất hiện tại phòng bệnh của cô, ôm cô xem tài liệu, bồi cô ăn và rời đi. Quanh đi quẩn lại chỉ có từng đây việc, cho dù bận rộn cỡ nào, Nghiêm Trạch cũng dành thời gian đến xem xét tình hình Tư Mạn.

Việc Nghiêm Trạch đột ngột chiếu cố một người phụ nữ như vậy, đương nhiên sẽ khiến cho đám người Nghiêm gia trở nên nhanh nhạy. Xem xét cần thiết phải thật sát sao chăm sóc người phụ nữ này bởi trước nay Nghiêm Trạch chưa từng chiếu cố bất cứ ai. Nói người phụ nữ này quan trọng thì cũng chẳng ngoa chút nào.

Chỉ là một tuần nay Nghiêm Trạch không ở thủ phủ mà rời đến Đông Nam Á giải quyết công chuyện, không còn xuất hiện bên cạnh Tư Mạn mỗi ngày, cho nên việc xem xét tình hình, chiếu cố ăn ở đi lại của cô đều đặt trên vai đám người Nghiêm gia.

Trong thủ phủ phần đông là đàn ông này, chỉ có một vài lao công là phụ nữ lớn tuổi ra, thì Tư Mạn là người phụ nữ duy nhất được ngồi vào vị trí ngay dưới chân Nghiêm Trạch, tuy rằng chưa có một danh phận cụ thể, nhưng người Nghiêm gia đã hoàn toàn đưa cô vào hàng ‘đại nhân’. Nghiêm nhiên cho cô hưởng các đặc ân của người có quyền hành trong Nghiêm gia.

Về phía Tư Mạn, vết thương trên vai đã khỏi hẳn sau bàn tay chăm sóc tận tình của Hắc Miêu thần y và sự giám sát của Nghiêm Trạch. Cô không khỏi thấy thần kỳ, Hắc Miêu quả như lời đồn.

Chỉ có điều, những ngày cô dưỡng thương đều gặp bộ mặt lạnh tanh của Nghiêm Trạch, khiến cô cứ đến giờ hẳn chuẩn bị đến, đầu mắt rất nhiều thời gian gồng mình lên chiến đấu với ngạo khí của hắn. Nhưng mỗi lúc hắn bế cô vào lòng nằm trên giường đọc tài liệu, không có sát khí, không có bất kỳ sự uy hiếp nào. Cô lại như một con mèo nhỏ, ôm lấy thân thể cường tráng ngủ ngon lành.

Đến lúc không thấy hắn đến nữa, nghe đâu Nghiêm Trạch đã đến Đông Nam Á, Tư Mạn ban đầu còn mừng không kể xiết. Có thể thoải mái cho người mang thật nhiều chocolate, thích ăn lúc nào ăn, thích ngủ lúc nào ngủ. Làm bà hoàng trong thủ phủ này. Ngay cả quần gia Sam cũng bị cô xoay như chong chóng.

Được vài ngày tự do, Tư Mạn lại chẳng thể nào an giấc. Cứ đặt lưng xuống lại đưa tay tìm thân thể nào đó nhưng chỉ là không khí. Không có mùi hương nam tính kia, lòng ngực vạm vỡ đó cô không tài nào vào giấc được. Mỗi ngày đều ngóng về phía cổng. Vết thương đã lành, có thể hoạt bát như thường ngày nhưng việc duy nhất Tư Mạn làm là chờ đợi.

Chỉ là cô không bao giờ công nhận là cô chờ đợi điều gì.

Cho đến hôm nay nghe nói Nghiêm Trạch sẽ về, ngay từ sáng sớm, Tư Mạn đã thức dậy, tươm tất nằm trên giường. Mắt dán vào cửa phòng, như chờ một bóng dáng xuất hiện.

Nhưng rõ ràng nghe thấy tiếng xe, lại không thấy Nghiêm Trạch xuất hiện. Tư Mạn dần mất hết kiên nhẫn, trực tiếp đẩy cửa ra ngoài, đi về phía tòa thành thứ nhất tìm hắn.

“Bối tiểu thư vội như vậy? Có phải là muốn gặp chủ thượng đến hết kiên nhẫn rồi?” Quần gia Sam vừa thấy Tư Mạn xuất hiện đã lên tiếng, vẫn ngôn xưng lịch sự nhưng không dấu vẻ châm chọc.

Cô nam quả nữ ngày ngày ôm ôm ấp ấp, sao ông có thể coi như không biết gì được đây?

“Tôi có việc cần báo cáo. Ông đừng nhiều lời.” Tư Mạn như bị chọc đúng tim đen, liền cúi gắt phản kháng. Cô muốn gặp hẳn hồi nào chứ, nghe nói bên Đông Nam Á có rất nhiều công việc thú vị, cô chỉ muốn hỏi hẳn xem có vụ gì không thôi.

“Vâng vâng, việc báo cáo cần được ưu tiên, nhưng mà....” Sam vừa cười vừa nói: “Lần này phải để tiểu thư thất vọng rồi.”

Mày Tư Mạn thoáng nhủ lại: “Có chuyện gì sao?”

“Kỳ thực hôm nay chủ thượng vẫn chưa về.” Sam đáp, lại đưa mắt quan sát vẻ mặt Tư Mạn, quyết tâm không bỏ sót một chút biểu cảm nào trên gương mặt cô.

Thế nhưng Sam đã lầm, Tư Mạn một chút bất ngờ cũng không có, thất vọng lại càng không, cứ như rằng cô thật sự không chờ đợi Nghiêm Trạch. Về bình thần quá mức này khiến Sam có chút nghi ngờ.

Lúc Tư Mạn tính toán quay về lại phòng thì Sam lần nữa cất giọng:

“Tuy rằng chủ thượng chưa về, nhưng lại giao phó người về đây chỉ để làm một việc.”

“Còn có việc gì ở đây nữa sao?” Tư Mạn tò mò quay đầu. Hắc Báo, Hắc Miêu đã đi theo Nghiêm Trạch, ở thủ phủ này còn việc gì cần giao phó cho ai nữa đây?

“Vâng, đây là lệnh khẩn cấp.” Sam nhẹ nhàng cười: “Đón Bối tiểu thư sang Brazin.”

Lần này sắc mặt Tư Mạn lập tức có sự thay đổi, thoáng chút bất ngờ: “Tại sao lại là Brazin?”

Rõ ràng Nghiêm Trạch đang ở Đông Nam Á, lại điều cô một mình tới Brazin làm cái gì?

Sam bước vài bước đến gần Tư Mạn, trong ánh mắt không che dấu vẻ thú vị khi nhìn Tư Mạn, cứ như rằng cô là chìa khóa của mọi việc, khiến ông không khỏi vui vẻ:

“Thông tin chủ thượng ở Đông Nam Á, chỉ là để đánh lừa gián điệp, kỳ thực ngài vẫn luôn ở Brazin. Người bên ngoài là do chủ thượng điều về đón tiểu thư. Đến lúc đưa tiểu thư ra quân rồi.”

Tư Mạn ồ lên một tiếng, mắt ba giây suy nghĩ. Cô lập tức xải bước về phía cửa, không quan tâm đám người Nghiêm gia kín cận cúi chào cô mà bước thẳng lên xe yêu cầu xuất phát. Không hề nhìn thấy vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của Sam đứng nhìn chiếc xe rời đi.

“Khẩn trương quá mức như vậy, còn chối là không phải. Người trẻ thật tình....Ha ha.”

Rio de Janeiro là một thành phố nằm ở phía Nam Brazin. Vừa là thành phố được xếp vào nhóm đô thị lớn trên thế giới cũng đồng thời là thành phố bạo động với tỷ lệ tội phạm cao, thế nhưng vẻ đẹp tự nhiên của nơi đây lại thu hút không ít du khách tứ phương.

Lẫn trong dòng xe tấp nập, Tư Mạn quan sát thành phố một vòng liền được đưa đến một tòa thành nằm ở ngay trung tâm thành phố.

Nơi đây như một tòa thành cổ hùng vĩ nằm tọa lạc giữa thành thị hiện đại. Thiết kế cổ đại với những lát xi măng vữa này khiến người ta liên tưởng đến những thành trì thời Napoleon.

Nơi đây dường như thu hút rất nhiều quạ, phía tầng cao nhất, từng đàn quạ bay vòng vòng như thể tòa thành này là một thây xác bị xẻ thịt, tiếng kêu của nó và hình ảnh kia như kích động tâm trí chúng nhân tưởng tượng những câu chuyện về tòa thành này.

Tuy rằng hiếu kỳ, nhưng không ai có thể bước chân vào nơi đây. Ngay từ bên ngoài cổng đã được canh gác cẩn mật, một con ruồi cũng khó lọt. Tư Mạn ngồi trên xe nhìn ra, trong lòng bất giác nổi lên một cảm giác bất an khó tả.

Chiếc xe của cô được phép vào cửa, tiến thẳng vào bên trong tòa thành. Càng vào sâu, tiếng kêu của đàn quạ như lạc dần, không còn văng vẳng bên tai mà cứ như hề không tồn tại. Dường như chiếc xe đang lạc vào một thế giới khác, cách xa với phần hoa thị thành ngoài kia.

Thật kỳ lạ là tòa thành rộng như vậy, nhưng ngoài những người gác cổng ra, bên trong ngay cả một bóng người cũng không thấy, chỉ thấy không khí lạnh lẽo bao trùm. Từng hàng cây cổ thụ rợp bóng phủ kín mọi ngã đường, những khóm hoa chỉ độc nhất một màu trắng đung đưa trong khu vườn không chút ánh nắng.

Phía trên tòa thành, ô cửa sổ với loại gỗ mục đóng kín không chút kẽ hở. Tiếng gió xào xạc, thổi bay từng đám lá khô. Sự rộng lớn của nơi đây như hút hết sinh khí của loài người. Đường như chiếc xe của cô là sự sống duy nhất.

Nỗi bất an ngày càng lấn át tâm trí cô, ngay cả tài xế lái xe cho cô cũng cảm thấy không ổn, tay lái có chút run rẩy.

Dừng lại trước một cánh cổng khác. Tư Mạn bước xuống xe, ngay khi cô vừa đặt chân xuống, một mùi hương kỳ lạ liền xộc thẳng vào mũi cô, khiến cô ho khan không ngừng.

Tài xế bước xuống xe, hơi cúi đầu kín cẩn nói: “Chủ thượng có dặn, Bối tiểu thư phải tự tìm đường đến Red one, ngài đang ở đó đợi tiểu thư.”

“Red one?” Tư Mạn nhíu mày: “Đó là gì?”

Tài xế bình tĩnh lắc đầu, hần chỉ theo lời dặn mà truyền đạt, dường như cái gì cũng không biết. Xem như xong việc, tài xế không nói thêm lời nào lập tức lên xe rời đi. Chỉ để lại Tư Mạn một mình bên trong tòa thành rộng lớn không chút sinh khí, ngay cả bầu trời cũng đen đặc như thế này.

Tim Tư Mạn đập nhanh hơn một nhịp, nói không sợ thì là nói dối. Cô vốn không sợ người, nhưng những chuyện ma quỷ không thể dùng tay chân hạ sát kia đặc biệt dọa được cô. Lúc này Nghiêm Trạch lại muốn cô tìm đến Red one gì đó, đây là muốn thử thách cô sao?

26. Chương 26: Màn Thách Thức.

Cảm giác như bị bỏ rơi tại đảo hoang, Tư Mạn có chút bất an nhưng vẫn cố giữ trấn tĩnh, để mặc cho cơn gió lạnh buốt thổi thoáng tạt ngang khiến cô rùng mình. Mỗi đợt gió đung đưa cành cây tiêu điều là mỗi lần trong cô dậy lên thứ bóng đen đáng sợ.

Cẩn thận bước về phía cửa chính của tòa thành, nơi cánh cổng được làm bằng gỗ cao đến vài thước đóng kín mít, xung quanh là từng đợt cây trường xuân được kết với nhau rũ xuống, tạo một cảnh quang cổ kính, khác xa với xã hội hiện đại náo nhiệt ngoài kia.

Hít một hơi thật sâu, Tư Mạn nhẹ nhàng đẩy cửa. Cánh cửa vừa hé lộ rõ một mảng đen kịt và bầu không khí lạnh lẽo. Như cảm nhận được có gì đó không ổn. Bàn tay đẩy cửa của cô khựng lại, vội vàng cúi đầu xuống.

“Vụt.”

Một thứ gì đó dài và sắc nhọn phóng về phía cô. Nhanh như một tia chớp, dường như muốn xé toạc mọi thứ mà lao tới. Thế nhưng Tư Mạn đã lường trước một bước này mà né được. Vật kia vô định bay giữa không trung rồi cắm vào cành cây phía trước.

Mày Tư Mạn thoáng nhíu lại. Trong lòng cô không còn bất an mà dấy lên tia nghi ngờ.

Lý nào Nghiêm Trạch lại muốn hại cô bằng cách này? Nếu cô không vì cảnh giác mà tránh được ám khí kia, có phải sớm đã hồn lìa khỏi xác rồi.

Tuy rằng nghi ngờ, nhưng cô chẳng thể nghĩ người của Nghiêm gia lại có lá gan trái lời Nghiêm Trạch mà đưa cô tới đây. Có lẽ Nghiêm Trạch muốn thử sức cô, với tính cách của hần, nếu cô không vượt qua được thì lại trở thành đồ bỏ đi, chết cũng đáng.

Có lẽ vậy.

Nghĩ xong ánh mắt Tư Mạn có chút buồn bã, nhưng chỉ ba giây, cô liền lấy lại bình tĩnh, chính thức đặt chân vào bên trong tòa thành kia. Khi cô bước vào, chỉ thấy một căn phòng rộng lớn với trần nhà cao,

những họa tiết tinh xảo được khắc trên tường và loại đèn chùm cổ kính không còn khả năng phát sáng nằm chỏng chơ ở trên đỉnh.

Chút ánh sáng bên ngoài khẽ rọi vào, chiếu lên một bức tranh to lớn nằm ngay chính giữa căn phòng. Trên bức tranh được họa bằng nét than cổ, vẽ một cách sơ xài nhưng lại rất dễ nhìn ra nội dung. Đó đơn giản là một bản đồ, và nó chính là bản đồ của tòa thành này.

Tư Mạn đảo mắt một lượt, không khó để nhìn thấy chấm đỏ duy nhất trên bản đồ nằm ở phía tây tòa thành. Không có chú thích, không một ký tự nhưng nếu cô đoán không nhầm. Chấm đỏ đó chính là ‘Red one’

Như tìm được mục tiêu, Tư Mạn không chút do dự đi theo hướng bản đồ để tìm đến nơi đó. Tiếng đế giày của cô ‘lộp cộp’ trên nền nhà, mang theo âm thanh vang vọng khắp tòa thành quỷ quái này.

Nỗi sợ hãi dường như đã biến mất. Kể từ lúc nhận được ám khí, Tư Mạn như biến thành một người khác. Bình tĩnh đến đáng sợ, mỗi bước đi của cô đều mạnh mẽ hết như một chiến binh nhưng cũng cẩn thận và lường trước mọi tình huống. Cô bây giờ hết như Tư Mạn của mười năm trước, những ngày khổ đầy bị huấn luyện ở tổ chức gián điệp. Chỉ hai năm ngắn ngủi đã biến một đứa trẻ chỉ biết ăn ngủ như cô trở thành một đứa trẻ gặm nhấm nỗi sợ hãi và ra tay tàn nhẫn hơn bất cứ ai. Năm đó nếu không có Hiểu Khiên, có lẽ cô vẫn còn lạc lối đến tận bây giờ.

Rũ bỏ mọi ký ức năm xưa. Tư Mạn bước vào một căn phòng khác, nhỏ hẹp, không có bất kỳ họa tiết trang trí hay đồ vật gì. Độ hẹp của căn phòng này khiến Tư Mạn bất giác trở về trạng thái phòng thủ.

“Vèo!!!”

Một bóng đen từ phía xa lao như bay đến Tư Mạn. Phản ứng nhanh nhất của cô là né, nhưng sàn nhà trơn đến kỳ lạ, một cú né này của cô lại khiến cô trượt dài về phía trước mà không cách nào dừng lại, không có vật gì để bám. Đường lúc lao như vô định về phía trước, Tư Mạn nhìn thấy một hồ đen đang chờ cô, vừa quay đầu cô liền nhìn thấy một bóng người cao gầy ở đằng sau, chính là kẻ đã tấn công khiến cô trượt dài.

Thì ra đây là một cái bẫy.

Ngay lúc cô chỉ còn cách hồ đen một mét, Tư Mạn lập tức dùng lực đẩy hông bật ngược về phía sau, xoạc chân, lựa thế hẹp của căn phòng và cú xoạc chân về hai bức tường tạo một lực bám an toàn.

Kẻ tấn công cô lần nữa tập kích, hướng chân đang bám tường của cô mà lao vọt đến. Lúc này Tư Mạn mới nhìn rõ, kẻ kia có thể chạy trên sàn nhà mà không bị trơn trượt, có lẽ đế giày của hắn có độ bám an toàn, đây chính là lợi thế của hắn.

“Khốn kiếp!!!”

Tư Mạn bực bội gầm lên, bàn tay lần mò chiếc đồng hồ trên tay nhấn một nút. Sợi dây cước mỏng dài lập tức bung ra hướng thẳng về phía kẻ tấn công quấn lấy thân hắn. Tạo đà cho cô bám lấy mà bật về phía hắn như tìm một chỗ bám an toàn.

Quá bất ngờ, kẻ tấn công liền vung một đòn về phía Tư Mạn, hông ngăn cản ý định bám lấy hắn của cô, thế nhưng thay vì tiếp đòn, Tư Mạn lại lao vọt về phía sau hắn, kéo căng sợi cước kia vòng qua cánh tay đang vung đòn của hắn. Sợi cước mỏng nhẹ kèm theo bóng tối tịch mịch dễ dàng khiến kẻ tấn công không thể nhìn thấy mà dùng thế thuật quay ngược lại tấn công cô.

Chỉ là kẻ tấn công không biết, người càng động thủ dây càng rối. Tư Mạn vừa đạp trên người kẻ tấn công vừa thủ thế tấn công vài đòn để tên kia đáp trả là sợi cước của cô đã thuận lợi trói chặt hắn.

“Soạt.”

Một lần kéo căng dây, sợi cước vô hình kia lập tức trói kẻ tấn công lại như kén tằm, khiến hắn chỉ kịp hự lên một tiếng rồi bất lực ngồi thụp xuống.

Tư Mạn thành công xử trí được tên này, liền bám lấy hắn để không bị trượt vào hồ đen, nhỏ giọng:

“Dưới hồ đen đó là cái gì?”

Kẻ tấn công che mặt kín mít kia không đáp, chỉ có ánh mắt lạnh lùng nhìn cô bất phục.

Tư Mạn nhìn thấy tác phong này, liền biết là tác phong Nghiêm gia huấn luyện người. Rất kín miệng, rất có quy cách.

Hắn không nói, cô cũng chẳng ép, chỉ bình thản lấy đi đôi giày bám tường của hắn mà mang vào, rồi lại thuận tay để hắn trượt dài trên nền nhà về phía hố đen.

“Cảm ơn đã mất công đón tiếp.” Tư Mạn vẫy tay với kẻ tấn công vẫn không chút sợ hãi kia đang dần dần rơi xuống.

Lúc cô quay đầu bỏ đi, không hề nhìn thấy ánh mắt của kẻ tấn công dõi theo cô.

Rất thỏa mãn.

Mang giày bám tường, dễ dàng bước qua từng căn phòng có sàn nhà trơn trượt. Những tường căn phòng trơn trượt kia là quá đủ. Thế nhưng thử thách còn chưa dừng lại.

Tư Mạn lần lượt bước đến nhiều căn phòng khác nhau, mỗi căn phòng không chỉ đơn giản theo nghĩa đen của nó, ở mỗi nơi đều có một cạm bẫy nhất định.

Điển hình như ở căn phòng số ba, ở đây là một căn phòng nhỏ nhưng có rất nhiều bức tường cao, đủ để che khuất tầm nhìn xung quanh, và nhiều bức tường nghiêng ngả hiển nhiên sẽ tạo thành một căn phòng mê cung nhỏ hẹp, thách thức kẻ lạc lối tìm được lối ra.

Tư Mạn bình thản đi soi xét một vòng lại trở về vị trí cũ, cứ như vậy đến ba lần, dường như đã tìm đường đủ. Tư Mạn mới ngồi yên một chỗ, dùng một thanh sỏi vẽ lại những con đường mà cô đi qua. Quả nhiên sau khi vẽ lại liền tìm thấy lối ra.

Chỉ là ngay thời điểm Tư Mạn biết cách thoát thì tường đột ngột di chuyển, như chục cửa muốn khép lại. Lúc này Tư Mạn mới rõ, từ thời điểm cô bước vào, căn phòng này ấn định cho cô một thời gian cụ thể để tẩu thoát, nếu không nó sẽ từ từ khép lại và kẹp chết cô.

Không chờ đợi thêm một phút giây nào. Tư Mạn đành dùng hết tốc lực phóng về phía trước, ghi nhớ đoạn đường cô vẽ lại mà chạy. Cô càng chạy đường phía trước càng nhỏ hẹp, hai bờ tường gần như một cánh cửa, khép lại dần cơ hội sống sót của cô.

Mồ hôi vì mệt và vì căng thẳng chảy trên thái dương Tư Mạn, cô dùng hết khả năng điêu kinh của mình chạy thật nhanh về phía trước. Ngay giây phút này Tư Mạn bỗng nhiên cảm hận Nghiêm Trạch, thà rằng hắn một phát súng giết chết cô, còn hơn để cô chết không toàn thây ở nơi này. Quả thực độc ác.

Hơi thở càng ngày càng gấp gáp, bờ tường đã có thể đụng vào hai bờ vai Tư Mạn, cô vẫn dốc hết sức lực, lách người mà vùng chạy. Bỗng nhiên phía trước lóe lên một ánh sáng, thứ ánh sáng đơn độc lách qua cửa mà chiếu về phía cô, như cứu rỗi cuộc đời cô.

Tư Mạn biết đây chính là con đường cuối cùng, cô không chạy mà dùng hết lực đẩy bật nhảy về phía trước.

Ầm!! Ầm!!!

Tiếng những bức tường phía đằng sau khép chặt vào nhau vang lên như thôi thúc Tư Mạn, nửa thân của cô như lực bật nhảy đã thoát ra ngoài, bờ tường cuối cùng chỉ còn hơn hai gang tay đang từ từ kẹp lấy phần chân của cô.

Tư Mạn đành chống tay xuống, dùng móng cào trên mặt đất phía trước tạo độ bám kịp thời rút chân ra.

Ầm!!!

Bức tường cuối cùng đóng lại, khép chặt cả căn phòng mà lúc này Tư Mạn còn lưu lạc kia.

Cô ngồi thụp xuống, cổ họng khô khốc, thở không ra hơi nhìn những bức tường đã khép chặt kia. Nếu cô không thể thoát được, chỉ e giờ phút này đã...

Tư Mạn đầm mạnh xuống sàn. Không nhịn được mà gầm lên:

“Nghiêm Trạch khốn kiếp!!!”

Bỗng nhiên lúc này đồng hồ của cô vang lên tiếng ‘tít tít’

Là có người đang liên lạc với cô.

Ánh mắt Tư Mạn liền sáng lên, đồng hồ này ngoài Hiểu Khiên ra, cô không kết nối với bất cứ ai. Cho nên Hiểu Khiên là đang gọi cô.

Tư Mạn vội vã nhấn nút nhận, thế nhưng từ đồng hồ không phát ra tiếng nói nhẹ nhàng của Hiểu Khiên mà là một giọng nói trầm thấp của đàn ông.

“Em đang ở đâu?”

Tư Mạn kinh ngạc, đây không phải là giọng của Nghiêm Trạch sao?

“Anh đưa tôi tới cái tòa thành quái quỷ này rồi thử thách tôi, còn hỏi tôi ở đâu, tính đùa tôi chắc ngài chủ thượng?” Lúc này quả thực giận dữ, Tư Mạn không còn quan tâm lễ giáo thường ngày mà trực tiếp trách móc Nghiêm Trạch.

Bên kia im lặng một hồi, sự im lặng này khiến cho Tư Mạn bất an. Nhưng chỉ chốc sau Nghiêm Trạch lại cất tiếng, trong giọng nói không dấu nộ khí bức người:

“Em nghe cho kỹ, phải lập tức rời khỏi đó. Không được vào sâu bên trong. Em càng đi sâu, tôi càng không cách nào cứu được em.”

Lúc này tim Tư Mạn nhất thời đập mạnh, ánh mắt bỗng trở nên hoang mang: “Nói như vậy, không phải anh đang thử thách tôi?”

Bên đầu dây kia bỗng nổi lên sát khí, Tư Mạn dễ dàng cảm nhận được, Nghiêm Trạch đang nổi giận:

“Ồ yên đấy cho tôi!”

Đầu dây ngắt liên lạc, như rất khẩn trương khiến Tư Mạn cảm giác chùn xuống. Cô vô lực nhìn xung quanh căn phòng tối tăm kia.

Là ai đưa cô đến đây? Rốt cuộc là kẻ nào?

27. Chương 27: Kẻ Nấp Trong Bóng Tối.

Thay vì ngồi một chỗ phán đoán trong hoang mang, Tư Mạn lựa chọn tìm đường rời khỏi tòa thành. Cô không muốn trở thành món đồ chơi cho kẻ khác tiêu khiển, nhất là kẻ nấp trong bóng tối kia.

Thế nhưng con đường đi ngược trở về bị chặn bởi căn phòng mê cung đã bị khép chặt kia, hoàn toàn không có ý định mở ra. Cho nên chỉ có một con đường tiến tới căn phòng tiếp theo, ngoài ra không còn bất kỳ con đường nào khác.

Từ trước đến nay, chuyện sinh tử của Tư Mạn vốn nằm trong tay cô, đều do tự liệu mình sắp xếp, không chờ ai ứng cứu, không để ai chi phối. Cô không yếu đuối như vậy.

Nghĩ là làm, cô không chút do dự bước tiếp, đẩy cửa bước vào căn phòng tiếp theo.

Khi cô vừa đẩy cửa, mùi hương nồng nặc cô ngửi thấy lúc ở bên ngoài xộc thẳng vào mũi cô, khiến cô ho sặc sụa. Mùi vị nồng nhưng không thối, mà gây cho cổ họng cảm giác khô rất khó chịu.

Lúc Tư Mạn điều hòa được nhịp thở, mới nhìn thấy bên trong căn phòng rộng lớn tràn ngập một loài hoa màu tím, mỗi đóa hoa đều nở rộ, cánh hoa lớn ngả về một hướng. Lá cây và rễ quấn lấy nhau, tạo nên một cảnh tượng như lạc giữa vườn hoa. Chỉ là mùi hương kỳ lạ của nó thật khó để Tư Mạn tiếp nhận.

Đảo mắt một vòng, không thấy có bất cứ thứ nguy hiểm nào ngoài hoa. Tư Mạn mới dành mọi sự nghi ngờ cho loài hoa kia, có thể nó là hoa ăn thịt hoặc có độc tố khi chạm vào. Cũng có thể...

Độc tố của nó nằm trong mùi hương.

Nghĩ đến đây Tư Mạn lập tức nín thở bịt chặt mũi lùi lại phía sau, tính toán rời khỏi căn phòng kia. Nhưng cô vừa bước được hai bước, cánh cửa như có ma lực lập tức đóng sầm lại, khóa chặt lối thoát duy nhất của cô.

Chết tiệt.

Tư Mạn chửi thề, cô quay đầu, tay vẫn cẩn thận bịt chặt mũi, mắt đảo tứ phía. Không khách khí lớn giọng:

“Già trẻ lớn bé đều không thoát khỏi hai chữ quân tử, mà quân tử đặc biệt không chơi trò đâm lén sau lưng. Đã có gan đưa tôi tới đây, sao lại không chịu xuất hiện?”

Tư Mạn biết cô đang bị theo dõi, nếu không kể kia nào kịp thời khóa cửa trước khi cô chạy thoát như vậy.

Lời Tư Mạn vừa dứt, căn phòng yên ắng lập tức có động tĩnh.

Bộp bộp bộp.

Tiếng động như tiếng vỗ tay vang lên bên tai Tư Mạn, nó không phải âm thanh trực tiếp, mà là âm thanh phát qua hệ thống âm thanh. Như vậy chứng tỏ kẻ kia đang ở một nơi khác.

Theo trí nhớ của Tư Mạn, chỉ cần qua được căn phòng này có thể đi đến Red one. Nếu kẻ kia quả thực đang ở đó chờ cô, thì hẳn đích thị chỉ ở ngay sau cánh cửa thoát khỏi căn phòng này.

“Nghiêm Trạch quả có mắt nhìn, đi được đến đây vẫn an toàn không xảy xước. Khá lắm, khá lắm. Ha ha.” Giọng nói trầm khàn của một người đàn ông vang vọng khắp căn phòng, ngữ khí cao ngạo, âm vực cao đủ biết đây là một nhân vật không tầm thường.

Mày Tư Mạn thoáng nhú lại: “Ông là ai? Tại sao lại đưa tôi đến đây?”

“Muốn biết ta là ai?” Giọng nói kia lần nữa cất lên, thanh âm trầm trầm, chậm rãi nhưng lại chứa một loại sát khí đáng sợ ẩn sâu bên trong, khiến cho kẻ khác nghe giọng thôi đã đủ thấy ớn lạnh:

“Chỉ cần qua được căn phòng này, cô sẽ biết ngay thôi.”

Nghe vậy, Tư Mạn càng trở nên cảnh giác với đám hoa đua sắc kia. Dựa theo giọng điệu kia, có lẽ rằng căn phòng này chính là khó vượt qua nhất. Nhưng ngay cả nguy hiểm cô cũng không tìm thấy, đứng này giờ hít không ít mùi hương cũng không thấy độc tố gì. Nếu chỉ đơn giản bước qua đám hoa này mà mở cánh cửa phía trước ra thì càng phi lý hơn.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào?

“Nào, cô gái. Cô sợ hãi điều gì mà không dám đến đây?” Giọng nói kia khiêu khích Tư Mạn. Đứng trong bóng tối, nắm mọi con đường tẩu thoát, kẻ kia thực dễ dọa người.

“Ông có biết trước khi vào đây, tôi đã nhìn thấy thứ gì không?” Đột nhiên Tư Mạn lên tiếng, vẫn đứng im một chỗ không di chuyển, cô đang từ từ nhìn ra được vấn đề trong căn phòng này.

“Thứ gì?” Im lặng một chút, giọng nói kia mới vang lên lần nữa. Có lẽ không dấu được nghi hoặc.

“Xác chết.” Tư Mạn bình thản đáp: “Quạ kêu người chết, tôi thấy rất nhiều quạ, chứng tỏ ở đây có rất nhiều xác chết. Nếu tôi đoán không nhầm những người đó hoặc không né được ám khí, hoặc bị rơi vào hố đen, hoặc bị tường kẹp chết, hoặc...” Giọng nói của Tư Mạn lúc này trở nên lạnh băng.

“Chết vì ngộ độc hương.”

Không phải là mùi hương kia không chứa độc, mà có thể hương hoa kia đợi cô di chuyển mới phát tác. Tư Mạn sớm đã nhận ra điều này, cô bình tĩnh nói:

“Có một loại độc đi qua đường hô hấp, ăn sâu vào cơ thể. Chỉ khi cơ thể có các động tác đẩy mạnh sự co bóp của nhịp tim, độc tố sẽ xâm nhập và phát tác. Loại độc tố này có tên gọi XPE. Là độc tố hóa học được cấy vào một loài hoa đặc biệt. Đây là công thức chế tạo duy nhất của gia tộc họ Kỷ, thế nhưng mười năm trước đã bị một gia tộc khác lấy đi. Bây giờ chỉ cần tôi chạy hai bước, độc tố sẽ lập tức phát tác, tôi nói có đúng không quý ngài.”

Bên kia bỗng nhiên bật lên một tiếng cười, chỉ là đây không phải tiếng cười vui, mà là tiếng cười như đe dọa:

“Cô nắm rõ độc tố này như vậy, chắc là có thâm tình không nhỏ với Kỷ gia, vậy mà vẫn để bản thân dần vào. Không biết là cô bất cẩn hay là cố tình đây?”

Tư Mạn nghe vậy không khỏi bất mãn. Chuyện của mười năm trước cô làm đủ mọi cách mới quên được. Gần đây gặp lại Kỷ Thế Phàm, tuy không nhớ ra đã trải qua những gì với hắn, nhưng cô biết lúc đó có qua lại với nhà họ Kỷ. Vài năm trước làm gián điệp, cũng nắm được thông tin có một gia tộc khác trắng trợn cướp lấy con át chủ bài của Kỷ gia, cho nên cô mới biết chuyện này. Bây giờ chỉ trách cô quá bất cẩn mà thôi.

“Ông muốn tôi vượt qua dù biết chỉ cần tôi di chuyển sẽ phát độc mà chết. Chi bằng mở cánh cửa kia, để tôi nhìn thấy dung nhan của ông trước khi ra đi. Coi như chết được nhắm mắt.”

Tư Mạn vừa nói, vừa nhẹ nhàng bước chân, mỗi bước chân nhẹ nhàng, nhẹ nhàng hết sức, cứ như lướt đi trên không trung. Cô đương nhiên không thể để bản thân chết ở nơi khí ho cò gáy này. Đạo này không ít lần cô trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, cho nên lúc này cũng không chút sợ sệt, chỉ cố gắng điều chỉnh tâm lý bình tĩnh, cho cơ thể hoạt động bình thường không để tim đập quá nhanh mà phát độc.

Lúc Tư Mạn bước đến giữa căn phòng, chỉ còn cách vị trí cánh cửa năm mét, thì cửa kia liền mở ra.

Ánh sáng mặt trời như tia lửa chiếu xuống, rọi thẳng vào căn phòng cô đang đứng. Có lẽ vì tòa thành tối mịt này thử thách cô, không cho cô cơ hội tiếp xúc với mặt trời, cho nên khi mặt trời chiếu đến, phản ứng của cô là nheo mắt một lúc mới có thể nhìn ra.

Ngay tại vị trí trung tâm của căn phòng mang tên ‘Red one’, một người đàn ông cao lớn, âu phục màu xám, mái tóc ngắn bạc được chải chuốt cẩn thận ngồi trên bàn lớn. Bàn tay thon dài nhưng không dấu nếp nhăn đặt trên bàn. Khuôn mặt lạnh lùng với đôi mắt thâm sâu khó lường, những nếp nhăn ẩn hiện sau đuôi mắt nhưng không thể che dấu một vẻ điển trai của người đàn ông tứ tuần kia. Sát khí lộ lộ, một sự nguy hiểm ẩn dật trong con người kia như một loại khí chất thuần túy.

Miệng Tư Mạn há hốc kinh ngạc.

Cô biết người này.

Ông ta chính là chủ nhân đời thứ ba của Nghiêm gia, người đã nhường ghế chủ thượng cho Nghiêm Trạch, cũng chính là cha ruột của hắn. Người chỉ cần nhắc đến tên thôi cũng đủ khiến giới hắc bang lao đao, là người tàn nhẫn bất chấp thủ đoạn.

Nghiêm đại lão gia - Nghiêm Giác Siêu.

28. Chương 28: Phá Vỡ.

Khoảnh khắc chạm mặt người có vị thế, nguy hiểm kia. Tư Mạn lại không hề sợ hãi, chỉ có khí tức ngột ngạt khiến cô cảm thấy không được tốt.

Người đàn ông này khiến cô cảm thấy bất an hơn là sợ hãi.

Nhưng lúc này mặc cho bất an, cô vẫn giữ cho tâm tĩnh, tuyệt đối không được để mạch có nửa phân giao động trước khi ra được khỏi đây.

Tư Mạn hít một hơi, bình thần nhìn thẳng vào mắt Nghiêm Giác Siêu mà nói:

“Không biết tại sao Nghiêm lão gia lại có hứng với một kẻ vô công dôi nghề như tôi, mất công bày ra nhiều thế trận như vậy?”

Nghiêm Giác Siêu từ từ đứng dậy, lộ rõ vóc dáng cao lớn không thua kém Nghiêm Trạch, bước chân của ông mạnh mẽ vững vàng, mỗi nơi ông bước qua đều tụ lại một loại khí tức bức người.

Tư Mạn nhìn ông bước về phía cô, kéo theo một ánh nhìn đầy nguy hiểm. Loại nguy hiểm này rất giống với Nghiêm Trạch mà lần đầu cô gặp.

“Cô Bối có thể khiến Trạch nhà ta chấp nhận lưu lại, sao ta có thể không lưu tâm được chứ?”

Lúc này Tư Mạn mới nhớ ra. Phải rồi, Nghiêm gia rất kỵ phụ nữ. Vị lão gia này trước đây là một nam nhân hào hoa phong nhã, nhưng tuyệt đối không bao giờ dẫn phụ nữ về Nghiêm phủ, cũng chưa từng để lại hậu quả trong bất kỳ ai. Chỉ riêng với người phụ nữ duy nhất được dẫn về Nghiêm phủ là mẹ Nghiêm Trạch, sau khi hạ sinh Nghiêm Trạch bà liền biến mất không chút tăm tích. Đó là tất cả những thông tin Tư Mạn thu thập được.

Tuy thông tin ít ỏi nhưng như vậy cũng đủ thấy được Nghiêm gia bài trừ phụ nữ đến mức nào, cho nên sự xuất hiện của cô trong Nghiêm phủ đến được tai Nghiêm Giác Siêu, ông ta hẳn nhiên phải để tâm rồi.

“Chủ thượng chỉ lưu lại tôi mà thôi, tại sao tôi lại phải chịu cảnh nguy hiểm như thế này, thậm chí bây giờ chỉ cần nhíp tim tăng mạnh tôi sẽ không còn cơ hội sống sót. Nếu không gặp ông, tôi còn chẳng biết lý do vì sao tôi chết. Thật không công bằng.”

Tư Mạn nói một hơi nhưng lại dùng biểu cảm bình thản nhất có thể để nói, ngay cả nhịp thở cũng không được quá cao, giọng điệu cũng không quá thấp, cốt là để giữ cho mạch tĩnh.

“Cô không sợ ta sao?” Giọng nói trầm lạnh dọa người trực tiếp đi vào tai Tư Mạn khiến cô thiếu chút nữa phân tâm, thật may dạo gần đây thường xuyên tiếp xúc với Nghiêm Trạch đã giúp cô tập luyện không ít nên nhanh chóng lấy lại khí tức:

“Sợ? Ngài hỏi thừa rồi. Thứ nhất, ai trên đời này mà không sợ lão gia, người chỉ cần ho một tiếng đã long trời lở đất...”

Tư Mạn nói đến đây bỗng nghe tiếng khục khục như nén cười của ai đó. Mà Nghiêm Giác Siêu nhàn một cái, tiếng cười liền tắt ngúm. Tư Mạn lại tiếp tục nói:

“Thứ hai, bây giờ đã trúng độc, ngoài lão gia ra tôi nghĩ không thể tìm ai khác để giải độc sao có thể không sợ ông được chứ?”

Bước chân Nghiêm Giác Siêu dừng lại ở cửa, ánh sáng phản chiếu nửa gương mặt lạnh lùng của ông như một lưỡi gươm sắc bén. Giọng nói trầm thấp của người đã có tuổi như men rượu, có thể say cũng có thể chìm trong đó mà chết dần.

“Tại sao tôi phải cho cô thuốc giải? Cô đã thấy người phụ nữ nào sống sót trong Nghiêm gia chưa?”

Tư Mạn trong lòng thoáng bối rối. Cũng phải, giả sử cô rời khỏi căn phòng này thì không có thuốc giải cô vẫn ra đi như thường, còn người đàn ông kia lại không có lý do để cứu cô.

Thay vì biến tâm, Tư Mạn lại bình thản nói:

“Chủ thượng sẽ không để tôi chết.”

Một câu nói đủ khiến sắc mặt Nghiêm Giác Siêu biến chuyển. Ông găm đôi mắt sắc lạnh kia nhìn cô.

Nhưng mà cảnh tượng lời nói thì ngông cuồng mà bản mặt tĩnh như ruồi kia khiến cho tình hình có chút khôi hài. Khiến cho kẻ tấn công Tư Mạn ở căn phòng thứ hai lù lù xuất hiện phía sau Nghiêm Giác Siêu nhìn bộ mặt nhịn biểu cảm của Tư Mạn mà không nhận được cười.

“Lúc này còn cuồng ngạo thế kia, giờ bộ mặt sao lại như đứt hết dây thần kinh rồi?” Kẻ tấn công kia cất giọng, bước chân nhẹ bằng nỗi gót Nghiêm Giác Siêu tiến về phía Tư Mạn rồi chậm chậm lộ ra bóng dáng một người đàn ông gầy nhẳng nhưng lại có nét mạnh mẽ, bộ ria mép kết hợp với nụ cười ngạo nghễ kia đúng là sự kết hợp hoàn hảo.

Tư Mạn nhú mi, lúc này mới nhớ ra trong hồ sơ Nghiêm gia có một người quyền lực không kém, thân cận duy nhất của Nghiêm Giác Siêu. Đây đích thị là Tạ Bản. Quân sư đại tài mà cũng đại gian của Nghiêm gia.

“Tạ tiên sinh nhanh vậy đã tới được đây?”

Còn tưởng rơi xuống hố đen kia thì vô phúc rồi, không ngờ lại gặp ở đây.

“Vừa gặp đã biết đâu là lão gia, đâu là tôi. Bối tiểu thư đã từng điều tra về Nghiêm gia chẳng?”

Lúc này Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản đã bước đến cửa, nhìn về căn phòng chứa đầy hoa độc, tuyệt không có ý định tiến thêm nữa bước, độc kia hại người không trừa một ai trong bán kín căn phòng, ai đại gì lại bước vào.

Nghiêm Giác Siêu để mặc cho Tạ Bản nói đông nói tây, ông chỉ bình thần dứt tay vào túi, tay cầm lại châm một điều thuốc, dùng đôi mắt sắc lạnh quan sát Tư Mạn.

Bị nhìn chằm chằm nhưng Tư Mạn không vì thế mà lùi bước, cô vẫn nhẹ nhàng cất bước về phía Nghiêm Giác Siêu vừa đáp:

“Bị bắt về Nghiêm gia là bất đắc dĩ, nếu thông tin của Nghiêm gia một chút cũng không biết thì làm sao tôi có thể sống sót. Đây chỉ là bản năng sinh tồn mà thôi.”

Tạ Bản đứng đằng sau Nghiêm Giác Siêu bật cười hai tiếng rồi lại nhìn về phía ông ta, chỉ là khác với vẻ cung kính cần có. Điều bộ nói chuyện của Tạ Bản rất chi là thoải mái, còn có phần vô tư:

“Lão gia xem, cậu cả không giống ngài. Quả thật muốn chọn người về làm công. Đàn bà thì đàn bà, đâu cứ phải dẫn về để là xong việc đâu. Người ta đúng là có năng lực còn gì.”

Tư Mạn có chút bất ngờ với giọng điệu của Tạ Bản đối với Nghiêm Giác Siêu, không giống kẻ trên người dưới mà giống hảo bằng hữu hơn. Nghiêm Giác Siêu tuyệt nhiên không khắt khe mà trừng mắt nhìn Tư Mạn:

“Lại đây.”

Tư Mạn không chút lo lắng, chỉ nhẹ nhàng cất bước đi về phía cửa, mong rời khỏi căn phòng quái quỷ này. Chỉ là khi cô đã chính thức bước vào Red one, cách Nghiêm Giác Siêu và Tạ Bản ba bước chân thì bên ngoài vang lên tiếng nổ lớn.

Âm thanh lớn tưởng chừng như muốn nuốt trọn nhân gian, mặt đất rung động, những mảnh vữa trên tường rơi xuống trong sự kinh ngạc của chúng nhân.

“Lão gia, sấm xét tới rồi, có cần thuộc hạ lấy giúp ngài thuốc trợ tim không?” Tạ Bản không chút hoảng hốt mà giả vờ nhỏ giọng che miệng nói.

“Im miệng. Tim ta rất tốt. Từ khi nào cần trợ tim?” Khác xa với lời đồn đãi Nghiêm Giác Siêu là ác quỷ của ác quỷ. Tư Mạn chỉ nhìn thấy người đàn ông này đơn giản cau có với Tạ Bản, chút sát khí cũng chẳng thấy. Phải chăng lời đồn kia chỉ là thêm mắm thêm muối?

“Ngài nói đấy nhé. Chớ có hối hận, thuộc hạ qua kia ẩn nấp, có gì các ngài cứ từ từ bàn bạc.”

Nói là làm thật. Tạ Bản hoàn toàn không giống vẻ bề ngoài tao nhã của ông chủ ngoài bốn mươi mà lẳng xẵng hệt như trẻ con chạy về phía tủ nép mình. Tuy rằng chiếc tủ cao lớn nhưng không thể dấu được thân thể người đàn ông cao nhong nhông kia. Nửa gương mặt Tạ Bản lộ ra nhìn về phía Nghiêm Giác Siêu mặt đen kịt như đất nồi vì loạt hành động của Tạ Bản và gương mặt lộ rõ biểu tình kinh ngạc của Tư Mạn đang viết rõ dòng chữ: ‘Ta vừa nhìn thấy quân sư quyền lực của Nghiêm gia Tạ Bản tiên sinh tàn ác bắt nhân đồ ư?’

“Đừng đến ý đến tôi. Cứ coi tôi là không khí đi. Tới rồi, tới rồi. » Tạ Bản vừa nói xong sàn nhà liền rung lên dữ dội.

Ầm!!!

Bức tường lớn của Red one đổ ập xuống mang khói thuốc, có lẽ mảnh tường kia bị một quả mìn phá hủy. Lỗ hổng kia mang theo ánh sáng phía bên ngoài hắt vào. Ánh sáng kia chiếu rõ bóng dáng cao lớn đồ sộ của người đàn ông mang áo măng-tô dài, uy phong đứng chễm chệ ngay tại lỗ hổng đó, đôi mắt chìm trong mảng tối lại sáng quắc như điều hâu. Khí lạnh bức người khiến người ta ngột thở vậy lấy chúng nhân.

Nghiêm Giác Siêu bình thần dứt tay vào túi, dụi điều thuốc dưới chân nhìn về phía lỗ hổng kia nói:

“Bây giờ mới chịu đến gặp ta. Quả là đứa con có hiếu. Trạch ! »

« Ba. » Nghiêm Trạch tiến hai bước, cất giọng lạnh lùng. Ánh mắt không hề lưu chút tình, ngay cả ngữ điệu gọi một tiếng thân thiết kia lại xa lạ như người ngoài.

Phụt !!!

Tư Mạn đứng ngay bên cạnh Nghiêm Giác Siêu, này giờ chỉ im lặng nhìn một màn phá tan tường đi thẳng vào của Nghiêm Trạch, chỉ là ngay giây phút Nghiêm Trạch bước vào, mọi sự kìm nén của cô như bị phá vỡ. Khoảnh khắc mùi hương quen thuộc kia ùa về phía cô, tim cô đã không thể ổn định được nhịp mà lỡ đà chạy nhanh.

Miệng Tư Mạn phun ra một búng máu tươi, tràn xuống cằm, xuống cổ rồi nhỏ giọt, nhỏ giọt, ánh mắt trở nên vẫn đục rồi từ từ gục xuống.

« Bối Tư Mạn ! »

29. Chương 29: Bao Vân (f1)

Thân thể Tư Mạn nóng bừng lên như thiêu như đốt, đôi con ngươi hằn lên tia đỏ, cổ họng như muốn xé toạc. Cảm giác mọi thứ trong cơ thể đều như ngàn mũi dao đâm chém. Tất cả chỉ có thể diễn tả bằng hai từ.

Đau đớn.

Nghiêm Trạch nhanh như chớp, lao đến đỡ lấy thân thể cô đang gục xuống, đón lấy cô như một thân cây bị búng rễ không chút sức sống. Vừa nhìn qua cũng đủ biết, độc này là kịch độc.

“Bối Tư Mạn” Nghiêm Trạch gầm lên, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô đang chờ đợi nhìn hắn: “Tôi đã nói em ở yên một chỗ, tôi đã nói hay chưa? Hả?”

Giọng nói giận dữ không quên mang theo nộ khí khiến chúng nhân kinh hồn lạc phách, mà nạn nhân trực tiếp ảnh hưởng là Tư Mạn đang quẫn quại vì đau đớn cũng không thể bỏ qua. Vừa cố cầm máu từ khoe miệng nuốt xuống, vừa gắng gượng được vài câu:

“Tôi...không cần...ai...giúp...”

Đã đến mức này mà vẫn có thể cứng miệng nói ra được câu đó. Nộ khí trong mắt Nghiêm Trạch đã gần như lên đến đỉnh điểm.

Cái gì mà không cần ai giúp. Hắn cả đời này không giúp ai, bây giờ chỉ là muốn người đàn bà này thuận theo sự sắp đặt của hắn, ấy vậy mà cô cứng đầu đến mức chết cũng không van xin như vậy.

“Câm miệng. Em chết hay sống, ai giúp hay không là do tôi quyết định. Không đến lượt em nhiều lời.”

Nói rồi Nghiêm Trạch liền bế Tư Mạn lên tay hướng lỗ hổng bị hấn phá hủy mà đi. Chỉ là Nghiêm Trạch vừa đi được một bước, Nghiêm Giác Siêu này giờ chỉ yên lặng xem một màn kia liền có phản ứng.

“Chỉ một ả đàn bà đã có thể khiến con đường xa lặn lội tới đây. Chủ nhân của Nghiêm gia từ lúc nào lại yếu đuối như vậy?”

Nghiêm Trạch không quay đầu nhưng vẫn có thể đoán được sắc mặt của Nghiêm Giác Siêu xấu như thế nào. Ông ta vốn là người sống không để cho bất cứ ai có khả năng uy hiếp, chuyện tình thương đối với ông chỉ là con số không tròn trĩnh. Cho nên mới có thể làm chủ cả một bầu trời, không ai có thể địch lại. Nhưng bây giờ lại thấy con trai mình để tâm một người phụ nữ, chuyện này khó chấp nhận như thế nào.

“Thuộc hạ của tôi, do tôi quyết định. Từ khi nào lão gia lại trở nên nhiều lời như vậy?”

Giọng nói khẳng khái không chút nhân nhượng của Nghiêm Trạch khiến cho mày Nghiêm Giác Siêu cau chặt:

“Con nhìn Nghiêm Chính mà không thấy hay sao? Ta đã mất nó, chỉ còn con. Ta tuyệt đối không thể để bất kỳ ả đàn bà nào làm gia tộc này đi vào ngõ cụt.”

Tư Mạn đang nằm gọn trong lòng Nghiêm Trạch, tai ù mắt mờ đi, nhưng vẫn nghe được lời nói của Nghiêm Giác Siêu, bắt giắc trong đầu cô tự động phân tích.

Nghiêm Chính rõ ràng là bị Hiểu Khiên giết sau đó đổ qua tội lỗi này cho cô. Sao bây giờ Nghiêm Chính lại dính đến phụ nữ, rồi gia tộc gì đây là làm sao?

“A!!!”

Tư Mạn rối như tơ vò bao nhiêu, cơ thể càng đau đớn bấy nhiêu. Mỗi đợt tim gan nhói lên, là một lần cô không nhịn được tiếng gào thét.

Nghiêm Trạch trừng mắt như cảnh cáo Nghiêm Giác Siêu: “Tôi làm tất cả vì gia tộc này, tuyệt đối sẽ không có chuyện Nghiêm gia sụp đổ.”

Nói xong không đợi cho Nghiêm Giác Siêu phản ứng liền vội vàng đưa Tư Mạn đi tìm Hắc Miêu nhưng ngó nửa ngày không thấy Hắc Miêu và Hắc Báo đâu. Vừa bước ra bên ngoài, Tạ Bản từ đâu đứng vụt trước mặt Nghiêm Trạch, vẻ mặt nghiêm nghị cung kính nói:

“Lão gia có thuốc giải, ngài chỉ cần nhân nhượng một chút, cầu xin ngài ấy thì cô gái này chắc chắn qua khỏi.”

Ánh mắt Nghiêm Trạch sắc như lưỡi gươm, nhìn Tư Mạn lả đi trong lòng cũng không chút biến sắc đáp: “Nghiêm Trạch này cả đời không cầu xin bất cứ ai. Nếu cô ta chết...” Nghiêm Trạch tiến đến một bước, gim sâu mắt lạnh vào vẻ mặt thư sinh của Tạ Bản: “Sẽ có người theo cô ta tuấn táng.”

Tạ Bản vẫn bình chân như vại, không chút đổi sắc. Khóe miệng vẫn nở nụ cười tao nhã:

“Là Bản nhiều lời. Mời cậu cả.” Tạ Bản bước qua một bên nhường đường cho Nghiêm Trạch rời đi. Nghiêm Trạch vừa quay đầu, khuôn mặt nho nhã của Tạ Bản liền biến chuyển, sắc lạnh và nham hiểm.

“Lão gia, chủ thượng!”

Nghiêm Trạch vừa đưa Tư Mạn lên xe, còn chưa nhìn thấy Hắc Miêu, Hắc Báo đã nghe thấy tiếng người gác cổng tất bật chạy vào.

“Nói!” Người của Nghiêm gia đi theo Nghiêm Trạch nhận thấy có chuyện chẳng lành liền gấp giọng.

“Bên ngoài....bên ngoài bị bao vây rồi.” Người gác cổng vừa thở gấp vừa nói.

“Bao vây?” Nghiêm Giác Siêu từ bên trong bước ra, ánh mắt tối sầm: “Là kẻ nào to gan dám bao vây Nghiêm gia?”

“Đều...đều không phải là binh lính chuyên nghiệp hay là vệ sĩ. Mà là một đám trẻ con da đen.”

“Trẻ con?” Nghiêm Giác Siêu nghi hoặc, lũ trẻ nào lại vô vị đi làm chuyện này. Mà trẻ con thì có gì phải sợ.

“Việc này...Xin các vị ra ngoài kia xem.”

Nghiêm Giác Siêu cùng Nghiêm Trạch không nói thêm lời nào mà leo lên xe nổ máy lao thẳng ra cổng. Vì diện tích tòa thành quá lớn, nên mọi sự va chạm bên ngoài đều không có bất kì ảnh hưởng nào đối với người bên trong.

Cho nên khi ra đến cổng, nhìn một hàng người Nghiêm gia còn có cả Hắc Miêu Hắc Báo đang lập hàng phòng ngự trước cổng chống trả lại một loạt tay súng nghiệp dư từ những đứa trẻ gầy yếu da đen tầm mười mấy đến những thanh niên hai mấy tuổi thì không khỏi bất ngờ.

“Tại sao người Brazin lại tấn công chúng ta?” Nghiêm Giác Siêu cau mày. Nghiêm gia hoạt động ở đây không phải ngày một ngày hai, sao có thể trở mặt nhanh như vậy?”

“Lão gia, ở đây là Rio de Janeiro.” Như đọc được suy nghĩ của Nghiêm Giác Siêu, Tạ Bản nhẹ nhàng nói: “Những người này có thể đến từ khu ổ chuột, bọn họ rất nghèo, bọn họ sẽ không quan tâm tới Nghiêm gia làm gì mà sẽ có kẻ khác lợi dụng họ để đánh Nghiêm gia. Mà tiền là phương tiện nhanh nhất dẫn dụ được họ. Ngoài kia còn rất nhiều tay súng cừ khôi nhưng kẻ chủ mưu lại lựa chọn bọn họ chính vì quy tắc của Nghiêm gia.”

Hắc Báo từ bên ngoài đi vào, cúi đầu chào Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản rồi đồng quan điểm tiếp lời: “Quy tắc của Nghiêm gia là không làm hại người vô tội, nhất là trẻ chưa thành niên.”

Ánh mắt Nghiêm Giác Siêu sa sầm xuống, quy tắc này từ đời cha ông để lại. Vì Nghiêm gia coi trọng những quy tắc và tuân thủ nghiêm ngặt, cho nên giới hắc bang mới quy phục Nghiêm gia. Kể kia muốn lợi dụng điểm này để cho Nghiêm gia một bạt tai, quả là thâm độc.

Tạ Bản nhìn sang Nghiêm Trạch đang sắp xếp gì đó bên kia. Lại thấy Tư Mạn đang được Hắc Miêu cứu chữa, sắc mặt dần trở nên hồng nhuận. Gương mặt Tạ Bản lại hiện lên nét cười ma mị.

Có thể dùng thủ đoạn, đưa một đại danh y như Hắc Miêu về tay, không sợ bất kỳ loại độc tố hay ca giải phẫu khó nào, lại có thể phán đoán tình hình, xếp người tác chiến, cướp xe tù đánh đổ đội quân tinh nhuệ không chút do dự, đó chính là lý do vì sao Nghiêm Giác Siêu lại chịu nhường ghế thượng cho Nghiêm Trạch.

Ánh mắt Tạ Bản lần nữa rơi xuống Tư Mạn, cười lạnh.

Cậu cả, cậu càng tài giỏi bao nhiêu. Người phụ nữ đó càng nguy hiểm bấy nhiêu.

30. Chương 30: Bao Vây (f2)

Đám thanh thiếu niên da đen gầy gò vác súng đứng thành một dãy dài, bao vây cả tòa thành uy nghi. Mọi phương tiện giao thông đều bị dẹp sang đường khác, không cách nào tiếp cận con đường đến tòa thành.

Không sợ hãi, không run rẩy. Sắc mặt của những đứa trẻ kia bình tĩnh đến lạ.

Về phía người Nghiêm gia đang bị bao vây, cũng chẳng có nửa phân biến sắc, chỉ có đội hình đều thành một hàng, các loại súng khác nhau được trang bị cẩn thận nằm ở tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Hai nhân vật chủ chốt là chủ thượng Nghiêm Trạch và đại lão gia Nghiêm Giác Siêu uy nghiêm đứng ở vị trí thượng đài quan sát. Đôi mắt sáng quắc như chim ưng liếc một vòng rồi dừng lại trên một thanh niên lớn nhất trong đám thanh niên kia. Hắn có làn da đen phổ biến và quả đầu trọc lóc lảng bóng, nhưng đôi mắt lại nghiêm nghị biểu thị cho kẻ có khả năng lãnh đạo kẻ khác.

“Một trăm tỷ.” Nghiêm Trạch nói.

Thanh niên kia có vẻ như là người đứng đầu. Thoáng qua tia giạt mình với cái giá mà Nghiêm Trạch đưa ra, hắn quay đầu nhỏ giọng thầm thì với những thanh niên xung quanh. Vẻ lưỡng lự tỏ rõ trong sắc mặt kia.

“Lũ trẻ đó đáng giá vậy sao?” Nghiêm Giác Siêu ngậm miệng xì gà, neho mắt nhìn đám người dưới kia bắt đầu có chút phân vân. Dẫu biết rằng, kẻ khác dùng tiền điều khiển đám người này thì chỉ cần dùng nhiều hơn có thể mua lại được chúng, nhưng chẳng thể hiểu sao Nghiêm Trạch lại đưa ra cái giá lớn đến vậy.

Nghiêm Trạch chống tay lên thành, vạt áo theo gió khẽ phất lên khiến cho người nhìn thoáng qua tia ảo giác, như một sự xuất hiện vô hình của thế lực nào đó, khiến cho người khác cảm thấy ngọt ngào. Giọng nói của hắn trầm trầm, ngữ điệu lạnh nhạt cất lên:

“Thứ gì không mua được bằng tiền, thì mua được bằng rất nhiều tiền. Đã tốn một khoản tiền mua chúng lần này, sao không thể mua hết cuộc chúng một lần để có thể dùng chúng làm việc cho Nghiêm gia? Nếu lần sau chúng lại đến ngã giá lần nữa, lần sau nữa. Bao nhiêu tiền cũng không đủ.”

Nghiêm Giác Siêu thở ra một làn khói trắng, cười lạnh: “Đám nhóc kia có biết gì là trung thành, có được đào tạo để phục tùng Nghiêm gia? Trong cả trăm đứa kia, có bao nhiêu đứa là vô dụng. Con ngã giá cho tất cả chúng với mức chung, không phải là khiến chúng ta dễ lỗ vốn hơn sao?”

Tạ Bản đứng đằng sau lưng Nghiêm Giác Siêu, cẩn thận bồi thêm: “Cậu cả, trẻ con ở khu ổ chuột này rất khó chiều, chúng không nghe lời bất cứ ai.”

Khóe môi Nghiêm Trạch khẽ nhếch lên: “Với lối suy nghĩ đó, chẳng trách bao nhiêu năm ông cũng không thể nào chiếm độc quyền thuộc địa Nam Mỹ.”

Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản thoáng sững lại, chút ngạc nhiên lộ diện sau đáy mắt rồi vội vàng biến mất, thay vào đó là một nụ cười thỏa mãn.

Con mắt của Nghiêm Trạch đã rộng đến mức, muốn một tay che cả bầu trời. Chiếm hết mọi thị phần trên thế giới từ những việc nhỏ nhất nhất.

Trong lúc trên này ba người đàm đạo thì dưới kia, thanh niên cầm đầu đã có phản ứng.

Thế nhưng thay vì quy thuận vì con số kia, thì đám nhóc lại chĩa họng súng về phía tòa thành sẵn sàng tư thế chiến đấu như một sự khước từ kiên quyết.

“Ồ, tiền mà cũng chê, có cốt khí.” Nghiêm Giác Siêu rút một hơi thuốc, lớn giọng nói.

“Nhiều tiền vậy, chúng cũng không cần. Rõ ràng có lưỡng lự, vậy thì số tiền kẻ kia cho chúng không thể nhiều hơn chúng ta. Tại sao chúng lại không chấp nhận?” Tạ Bản neho mắt quan sát đám trẻ, đôi mắt sâu xa kia như muốn nhìn thấu tất cả những vẻ mặt non trẻ kia: “Trừ phi, kẻ kia đã cho chúng thứ khác.”

“Có thể là thứ gì quý giá hơn cả tiền.” Nghiêm Giác Siêu đặt điều thuốc xuống, liếc mắt sang Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch dứt tay vào túi quần, bóng dáng cao lớn bình lặng như mặt hồ. Chỉ cất giọng trầm lạnh:

“Ma túy.”

Mắt Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản cùng sáng lên. Đúng vậy, những đứa trẻ này cần ma túy, mà bao nhiêu tiền mua ma túy cũng sẽ hết. Nếu có người cho không chúng, thì đúng là quý giá hơn rất nhiều.

“Rốt cuộc là kẻ nào tốn nhiều công sức đến vậy để triệt hạ chúng ta? Ma túy đâu thể nói cho liền cho được.” Nghiêm Giác Siêu nhàu mày. Trực giác mách bảo, kẻ kia không hề tầm thường.

Nghiêm Trạch nhìn qua ống nhòm. Đôi mắt hẩn phóng về phía sau đám trẻ đang cầm súng, hướng thẳng về phía một mái đình nghỉ chân, nơi có một bóng người mặc âu phục đang ngồi, thư thả uống từng ngụm trà, ngạo khí quanh thân như một con quỷ dữ. Cách người xung quanh cung kính quỳ gối trước mặt người kia cũng đủ thấy kẻ này muốn xưng đế, nắm quyền sinh quyền sát trong tay, là sự hiện diện như quân vương chuyên chế thời xưa.

“Là hẩn.”

Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản cùng lấy ống nhòm phóng tầm mắt quan sát người mà Nghiêm Trạch nói, thoáng chốc vẻ bình thản đã biến mất, thay vào đó là sát khí cuộn cuộn nổi lên. Ánh mắt như phát ra tia lửa, chứng tỏ cho một sự xuất hiện của vị khách không hề được hoan nghênh.

Kẻ đứng đằng sau tất cả những vụ mưu sát Nghiêm gia, dành hết mọi thị phần và sẵn sàng hạ thủ bất kỳ ai có mối liên hệ với Nghiêm gia.

Lex.

“Khử hẩn.” Nghiêm Giác Siêu lạnh lùng cất giọng. Chẳng mấy khi Lex trực tiếp xuất hiện, đương nhiên phải nhân cơ hội mà tiêu diệt rồi.

“Chúng ta đã bị bao vây, khoảng cách từ đây đến chỗ hẩn là sáu trăm thước, không có khả năng.” Tạ Bản bình tĩnh nói.

Nghiêm Trạch coi như không nghe thấy, chỉ hạ lệnh với Hắc Báo:

“Mang Bối Tư Mạn lên đây.”

Nghiêm Giác Siêu thoáng sa sầm mặt: “Lúc này rồi còn đem ả đàn bà vô dụng đó lên đây làm gì?”

Ánh mắt Nghiêm Trạch thăm lại, hơi thở lạnh đến mức khiến người khác như ngồi ở Bắc cực, hẩn nhàn nhạt nói:

“Cô ta có thể bắn chết ông ở cự ly đó. Ông có tin không?”

Nghiêm Giác Siêu tỏ vẻ nghi ngờ, đưa mắt sang Tạ Bản xác nhận. Tạ Bản ra vẻ không liên quan đáp:

“Miệng của hai vị đệ nhị đệ tam rất cứng, thuộc hạ chẳng moi được gì về cô ta cả.” Chứng tỏ rằng ngoài việc Tư Mạn là phụ nữ, Nghiêm Giác Siêu chẳng thể biết gì nhiều hơn vì Nghiêm Trạch cất giấu quá kĩ càng.

Nghiêm Trạch không buồn quan tâm đến việc khác, chỉ lạnh lùng nói:

“Muốn cô ta khứ hẩn, ông nên chuẩn bị thuốc giải độc cho tốt.”

Hắc Miêu có thể cứu Tư Mạn, nhưng không thể giải độc nhanh như vậy nếu không thể điều chế thuốc giải kịp thời. Lời này của Nghiêm Trạch càng khẳng định Tư Mạn có thể làm điều mà người khác không thể. Khiến cho Nghiêm đại lão gia kiêu hãnh chốc lát phải thoáng qua suy nghĩ.

Nên chẳng lùi một bước?

31. Chương 31: Ngày Gặp Lại.

Nghiêm Trạch chống tay lên bệ thành, hạ lệnh ngừng công kích, lớn giọng nói với người cầm đầu đám thanh niên:

“Đã đến đây, chắc cậu hiểu rõ Nghiêm gia là gì, đám người các cậu có đủ khả năng thắng hay không. Tuy rằng tôi không cho các cậu thứ các cậu muốn, nhưng trước khi chết không kịp hưởng thụ thì các cậu cố để làm gì?”

“Chủ nhân đã hứa, nếu chúng tôi chết, những người khác sẽ được sống. Trước khi tới đây, chúng tôi đã không còn sợ các người nữa rồi.” Người cầm đầu ánh mắt cứng rắn, hất mặt không chút e sợ đáp.

“Vậy sao?” Nghiêm Trạch nhếch môi: “Hắn có thể đảm bảo, nhưng ta thì không. Nghiêm gia không vị tha như vậy.”

Ánh mắt Nghiêm Trạch trở nên lạnh lẽo, tựa hồ hắn đã nói sẽ làm như vậy, sát khí đó dọa cho đám thanh niên đứng cách đó mấy trăm mét hoảng hồn. Người cầm đầu thoáng lộ ánh mắt hoảng hốt, sự bất an này cho thấy họ đã quá tin tưởng Lex mà xem thường Nghiêm gia.

Vừa hay vẻ mặt đại biến này lọt vào tầm mắt ba người Nghiêm Trạch, Nghiêm Giác Siêu và Tạ Bân. Trong một khoảnh khắc đã giúp họ kéo dài thời gian và khiến cho đám thanh niên phân tâm. Một đoàn quân Nghiêm gia đã được điều động, ẩn nấp vào những vị trí then chốt.

Trước khi điều quân, Tạ Bân đã kịp hạ lệnh: “Chỉ được dùng súng gây mê. Danh dự của Nghiêm gia, vẫn chưa đến lượt đám ranh con này phá hủy.”

Bên kia thượng đài, sau khi nhận lệnh của Nghiêm Trạch. Hắc Báo đã một tay kéo Tư Mạn từ xe dưỡng thương lên trên thượng đài. Quả nhiên là độc tố loại một làm khó cho danh y Hắc Miêu, thời gian như vậy cũng không thể giúp Tư Mạn chuyển biến nhanh chóng, sắc mặt nhợt nhạt, vẻ thiếu sức sống hằn lên trên đôi mắt đã đỏ ngầu của cô.

“Bỏ tay cô ta ra.” Đường lúc Hắc Báo kéo tay Tư Mạn, giọng nói sắc như lưỡi gươm kèm theo hàn khí vang lên, khiến Hắc Báo vô thức mà buông tay. Thực ra là vì Tư Mạn đi không nổi, sợ mất thời gian. Hắc Báo mới có chuyện kéo cô bằng cách này. Chỉ là không ngờ tới, hành vi này có thể khiến chủ thượng không hài lòng.

Bàn tay Hắc Báo vừa buông, Tư Mạn mất đà chực ngã xuống, vừa trúng độc, lại vừa bị Hắc Miêu lấy vài mẫu máu, tiêm vài liều thuốc, ngay cả sức trâu cũng không thể trụ nổi.

Cho nên cô đã chuẩn bị tâm lý ngắt đi thì bất ngờ rơi vào lòng ngực rộng lớn, mùi hương nam tính quen thuộc vây lấy cô. Cánh tay cứng như gỗ, lại vững chắc như chống được cả thế giới bé nhỏ cô lên tay. Giọng uy hiếp:

“Bây giờ là việc của em, không được ngủ!”

Nghiêm Trạch biết rõ, Hắc Miêu đã tiêm thuốc an thần cho Tư Mạn để bề xử lý, chỉ là không ngờ đến lúc này lại phải dùng đến cô, cho nên chỉ còn cách ép cô phải tỉnh táo.

Mi mắt trĩu nặng như chực khép lại của Tư Mạn nghe câu nói kia miễn cưỡng phải mở ra, hơi thở cô yếu ớt phả lên cổ hắn thều thào:

“Năm phút thôi, tôi muốn ngủ một lát.” Nói rồi thuận tay ôm lấy cổ Nghiêm Trạch, ngã đầu sang một bên.

“Mở mắt ra cho tôi!” Nghiêm Trạch gầm gừ, tuy rằng có vẻ tức giận nhưng trong chất giọng có chút nhẫn nhin hơn ngày thường.

“Một phút...một phút thôi cũng được.” Tư Mạn to gan lần nữa ngả giá, cô căn bản không thể chống lại cơn buồn ngủ.

Mặt Nghiêm Trạch bắt đầu đen lại, cánh tay siết chặt lấy thân thể Tư Mạn như chực muốn bóp chết cô. Nếu là trước đây hẳn đã thẳng tay nã một phát súng cho cô tỉnh táo rồi. Chỉ là hiện tại, hẳn không cách nào ra tay như vậy.

Nghiêm Giác Siêu nhìn thấy cảnh này suýt thì sắc khói thuốc, tuy rằng tình phụ tử giữa ông và Nghiêm Trạch không được tốt, nhưng chí ít ông cũng hiểu rõ đứa con cục mịch như cục đá của ông vốn không hề nhượng bộ trước bất cứ ai, đặc biệt là phụ nữ. Ông còn nghĩ Nghiêm Trạch so với cục đá chí ít cũng là xúc phạm cục đá, Nghiêm Trạch cục cằn và tàn nhẫn hơn cả ông. Một khi hẳn tuyên bố không được ngủ, kẻ khác chớp mắt cũng không dám chứ đừng nói trả treo năm phút mà nằm lên ngực hẳn như vậy.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, chỉ e cho tiền ông cũng chẳng tin.

Hoang đường, thật quá hoang đường.

Tạ Bân đứng bên cạnh, giả bộ lấy tay che miệng cười, nhích tới hai bước đứng bên cạnh Nghiêm Trạch đang quạu mặt nhìn Tư Mạn ngủ ngon lành trong lòng hẳn mà nói:

“Chủ thượng, tiểu thư xem ra đã giải được bốn phần độc tố, sắc mặt đã hồng nhuận hơn. Ta nói thật ngài cũng thật là tài tình, sao lại có được con mèo giữ nhà lại giỏi y thuật như Hắc Miêu chứ, độc của Kỷ gia nhanh vậy đã giải được. Độc đó nghe nói là hàng hiếm lại còn...”

Tạ Bân chưa nói xong đã bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Nghiêm Trạch phóng tới liền cứng họng, cười xuề hai tiếng, lấy trong túi ra một lọ nhỏ đựng hai viên thuốc, nghiêm chỉnh dâng lên Nghiêm Trạch:

“Bẩm, đây là thuốc giải, tình thế cấp bách, mời chủ thượng hạ ban cho tiểu thư.”

Nghiêm Trạch không nói thêm lời nào, đặt Tư Mạn lên chân, lấy viên thuốc từ trong tay Tạ Bân, không cần suy nghĩ và lập tức bỏ vào miệng Tư Mạn kèm theo một cốc nước, ép buộc cô phải nuốt xuống trong lúc đang ngủ ngon khiến cô sặc sụa mà tỉnh giấc.

“Cái đó...chủ thượng, ngài không sợ Bân lại đưa độc cho Bối tiểu thư sao?”

Nghiêm Trạch nhận lấy thuốc mà không cần suy nghĩ, hoàn toàn tin tưởng thuốc mà Tạ Bân đưa cho, tin tưởng chẳng phải là điều tối kỵ sao?

“Vì nó biết tôi luôn mang thuốc độc, còn cậu luôn mang thuốc giải độc, chỉ trừ khi tôi đưa, nó mới không tin.” Nghiêm Giác Siêu rút một hơi thuốc, lãnh đạm đáp.

Tạ Bân nghe vậy chỉ cười nhẹ, nhìn thấy Tư Mạn đã mở mắt, sắc mặt có chút tỉnh táo liền linh động nhắc nhở:

“Bối tiểu thư nghe đồn là xạ thủ bắn chim tầm xa, có hay chăng ở đây trở tài cho Bân thường thức được hay không?”

Tư Mạn đang thiu thiu chưa tỉnh táo, còn níu lấy vạt áo Nghiêm Trạch lấy lại chút cảm giác, nghe câu nói này của Tạ Bân, kèm theo viên thuốc kia có sự kích thích không hề nhẹ, phút chốc đã khiến cô tỉnh táo đến mười phần, tròng mắt liền mở lớn:

“Kẻ nào đồn đại ác mồm. Bối Tư Mạn này đâu phải thợ săn đâu mà phải đi bắn chim? Tôi vốn là E...” Nói đến đây, Tư Mạn phút chốc cứng họng, đôi mắt linh động ngẩng lên bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo xét của Nghiêm Trạch thì không khỏi rùng mình. Suýt chút nữa cô đã nói ra thân phận thật rồi.

“Sao cơ? Bối tiểu thư nói gì cơ? Cô là cái gì?” Tạ Bân vén hết tóc mai, chống tai lên nghe Tư Mạn nói, tựa như đoán được câu cuối cùng của cô là thiên cơ bất khả lộ càng khiến Tạ Bân thêm phần tò mò.

“Tôi...bắn chim thuê, là bắn chim thuê thôi.” Tư Mạn lấp bắp một hồi mới rặn ra được câu nói không đầu không đuôi.

“Nói đủ chưa?” Nghiêm Trạch xem chừng đã mất hết kiên nhẫn, liền hạ giọng.

“Anh muốn tôi làm gì?” Nhận ra tình hình căng thẳng lúc nhìn xuống bên dưới, Tư Mạn rõ Nghiêm Trạch không chỉ đem cô lên đây để ngắm cảnh, chính là để cô thực hiện nhiệm vụ với vai trò là người của Nghiêm gia. Cho nên cô vội vàng chỉnh đốn lại tướng tá, nghiêm túc dò hỏi.

Nghiêm Trạch hạ lệnh cho người chuẩn bị một khẩu súng bắn tỉa cỡ lớn, đặt ở ngay cạnh bờ tường, điều chỉnh góc nhắm đến một hướng đã định, giọng nói lạnh lạnh lại vang lên:

“Tự mình hoàn thiện tâm nguyện của em.”

Tư Mạn có chút không hiểu, lật đặt tiến về phía khẩu súng bắn tỉa sáng bóng uy nghiêm đứng dưới ánh nắng mặt trời, dáng vẻ oai phong của nó thật cuốn hút, đủ để quyến rũ một tay súng như Tư Mạn.

Mê mẩn một lúc, cô mới chịu đặt mắt lên ống nhắm, neho mắt hướng thẳng nơi tầm ngắm.

Cách đó không xa, bóng dáng người đàn ông cao lớn, âu phục màu trắng tinh khôi không chút bụi bẩn, mái tóc đầu đỉnh chỉ dài hai cm, khuôn mặt chữ điền nhưng lại rõ nét, sống mũi cao thanh mảnh, đôi mắt đen lấy lại tràn ngập sát khí, và đặc biệt là khí chất của người này như một tên ác quỷ khát máu.

Bộ đồ hắc đang mặc và khí chất bức người kia hoàn toàn trái ngược nhau. Về bề ngoài tuần tú lại hoàn toàn đối lập với đôi mắt lạnh lẽo, khuôn mặt không chút ý cười kia.

Tất cả những điều này càng khiến cho ánh mắt kẻ xung quanh trở nên mơ hồ, rõ ràng nhìn thấy một nam nhân tuấn lãng, nhưng ai cũng đều rõ đó là quỷ đội lốt người.

Tay hắn nhuộm máu, vạn người kính phục.

Lex.

Bàn tay đang đặt trên súng của Tư Mạn thoáng run rẩy, đập vào mắt cô là khuôn mặt thư thái thường trà của Lex, hắc cang ung dung, bàn tay cô càng không ngừng run rẩy, ngay cả ánh mắt cũng đã hằn lên những tia đỏ. Sắc mặt cô đại biến chỉ chưa đầy hai giây.

Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bàn và Nghiêm Trạch nhìn rất rõ biểu hiện này của Tư Mạn. Đây không chỉ là biểu hiện của một người sợ khí chất người khác mà nên mà là một sự kết hợp giữa yêu và hận.

“Bối tiểu thư quen biết Lex?” Kết quả Tạ Bàn nhin không được cất giọng.

Hơi thở Tư Mạn bắt đầu trở nên gấp gáp, cô không đáp lời Tạ Bàn, mà run rẩy giữ chặt lấy khẩu súng. Ngàn vạn lần cô không thể ngờ, ngày hôm nay, chính tại nơi này, ông trời lại cho cô cơ hội để xuống tay với hắn.

Lex, kẻ mà cô căm thù đến tận xương tủy.

Thế nhưng, ngoài run đến mức không giữ chặt được nòng súng, Tư Mạn căn bản không thể làm gì thêm. Đúng lúc này, bàn tay run rẩy vương đầy mồ hôi của cô bị một bàn tay cứng rắn to lớn nắm lấy, bóp chặt. Chặt đến mức có thể khiến xương của cô gãy ra từng phần.

“Dau!”

Nhìn không được mà kêu lên, Tư Mạn vội rút tay khỏi bàn tay của Nghiêm Trạch nhưng không cách nào thoát được. Bàn tay của hắn như gọng kìm, chỉ chực muốn bẻ gãy tay cô.

“Bàn tay này là để bóp cò, nếu không thể làm được, tôi bẻ gãy nó giúp em.” Giọng nói đầy sát khí không chút nhân nhượng của Nghiêm Trạch như một phát tát vào mặt Tư Mạn, khiến cho cô thêm phần tỉnh táo.

Cô bây giờ là người của Nghiêm Trạch, mọi công việc của cô đều do hắn quyết, nếu cô không làm được mà trở thành kẻ vô dụng, hắn sẽ không cần cô nữa mà hủy hoại cô. Sao cô có thể quên điều này.

Chỉ là Tư Mạn không biết, nguyên do ánh mắt cô thay đổi khi vừa nhìn thấy Lex mới chính là nguyên nhân chính yếu khiến sát khí quanh thân Nghiêm Trạch tăng lên gấp bội.

“Tôi làm được!” Tư Mạn gào lên: “Độc còn chưa hoàn toàn giải hết, tay tôi vẫn còn run chưa thể nhắm bắn, tôi cần thời gian.”

Nghiêm Trạch buông tay cô ra, ấn cô ngồi xuống, buộc cô lần nữa nhắm mắt. Bàn tay bị hắn bóp đến đau điếng của cô tạm thời tê liệt, hắn giúp cô đặt ngón trỏ vào cò. Cất giọng, chất giọng trầm khàn lại lạnh lẽo như hơi thở quỷ vương khiến da đầu cô tê dại:

“Tôi cho em hai mươi giây trấn tĩnh và mười giây để nổ súng.”

32. Chương 32: Thân Phận Thật.

Lần nữa ngấm vào ống nhắm. Hơi ấm từ bàn tay to lớn của Nghiêm Trạch như trấn tĩnh lồng ngực hoảng hốt của Tư Mạn. Cô bình tĩnh giữ cho bàn tay ngừng run rẩy, mắt hồi lâu mới có thể lấy lại được vẻ bình thản như ngày thường.

Khi mắt cô chạm đến vẻ mặt lạnh lẽo của Lex, lòng cô đã không còn hoảng loạn, thay vào đó là lửa hận bùng lên như thiêu như đốt, chỉ mong có thể trút hết oán hận bấy lâu lên kẻ như ma quỷ đứng cách đó mấy trăm thước kia.

Hồi lâu không thấy Tư Mạn động tĩnh, bàn tay Nghiêm Trạch lần nữa siết chặt bóp lấy từng đốt ngón tay Tư Mạn. Đường nhắm kia đã hoàn chỉnh, một cái siết tay của Nghiêm Trạch này thành công phóng ra một tia lửa đạn kèn theo đường đạn thẳng tắp kéo dài, xé toạc không trung hướng đến mục tiêu phía bên kia thành.

Tư Mạn vừa cả kinh vừa nín lặng, phát súng vừa rồi cô đã không thể bóp cò vì chính ngay lúc đó, ánh mắt sắc lạnh của Lex phóng về phía cô, dường như hắn cảm nhận được nguy hiểm dù cho vị trí cô đứng không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bụp!

Tiếng động không lớn không nhỏ vang lên, tập trung mọi ánh mắt đổ dồn về phía đình viện Lex đang ngồi. Bất cứ ai cũng nhìn rõ, bóng dáng người đàn ông cao lớn kia sắc mặt đã ngập sát khí, đôi lông mày nhíu lại, ánh mắt sắc như lưỡi gươm hắt lên tia đỏ.

Trên bộ vest trắng tinh kia là một màu đỏ thẫm, dòng máu kia xuất phát từ giữ phần vai và ngực của Lex, màu đỏ nhức mắt kia đủ khiến những người xung quanh là thân cận của Lex kinh hồn bạt vía vội vàng kêu lên một tiếng:

“Tôn chủ!”

Rồi lại như một mật lệnh, đội hình xạ thủ lập ra một hàng phòng ngự che chắn trước mặt Lex. Nòng súng đồng loạt hướng về bờ thành bên kia.

“Tôn chủ, ngài trúng đạn rồi.” Chu Mạt là thân tín của Lex cau mày, vội lấy ra một chiếc khăn giữ nơi vết đạn kia ngừng chảy máu. Là hắn quá khinh địch, không bao giờ nghĩ đến, sẽ có kẻ nhắm bắn ở khoảng cách này. Nhưng thật may, kẻ kia không hoàn hảo đến mức có thể nhắm trúng ngực tôn chủ của hắn. Đường đạn này đã lệch đến mấy ly rồi.

Biểu hiện của Lex ngoài sát khí ra không có gì phức tạp, cứ như thể người bị thương không phải là hắn. Không biểu hiện đớn đau, không chút gì sợ hãi. Ánh mắt kia nhất kiến dán vào vị trí bờ thành kia không rời đi.

“Thiên chúng!” Hai từ đơn giản vang lên từ cửa miệng Lex, cương quyết và mạnh mẽ, không chút lưỡng lự.

“Vâng!” Chu Mạt không chút chần chừ, ra hiệu cho đám người khác thực hiện theo lệnh. Vốn tình huống này đã được sắp xếp từ trước. Dồn cha con Nghiêm gia vào đường cùng mà thiên rụi tòa thành kia là mục đích của Lex.

Phía bên kia bờ thành. Nòng súng lục lạnh lẽo trên tay người đàn ông trung niên có tên là Nghiêm Giác Siêu đang chĩa thẳng về phía Tư Mạn, cất giọng đầy giận dữ:

“Cô là ai?”

Tư Mạn nhìn thấy rõ tình trạng của Lex. Đường đạn lệch kia dường như khiến cô trở nên dễ thở hơn, chỉ là khẩu khí của kẻ trước mặt mới thật sự uy hiếp cô.

Nghiêm Trạch không chút phản ứng nào, ánh mắt hần như đọc vị từng suy nghĩ trong mắt Tư Mạn. Đường như cũng chờ câu trả lời của cô.

Tạ Bân từ bỏ vẻ mặt bồn chồn, vẻ mặt nghiêm trọng kia trở nên cảnh giác hơn với Tư Mạn.

“Tôi là Bối Tư Mạn.” Nhận thấy rõ bầu không khí tiềm ẩn sự nguy hiểm. Tư Mạn đáp.

Đoàng!

Súng của Nghiêm Giác Siêu vang lên tiếng nổ lớn, đường đạn thẳng tắp cắm vào đồng gạch vữa ngay bên chân cô rồi vỡ vụn. Khói thuốc đi thẳng vào mũi cô, như muốn cho cô cảm nhận. Đạn này là thật.

“Tôi không hỏi tên cô.” Giọng nói của Nghiêm Giác Siêu lần nữa trầm xuống.

Tư Mạn giữ vẻ mặt trấn tĩnh. Cô nhận ra, ai cũng rõ cô là cố tình bắn lệch đường đạn kia.

Bất giác mi tâm chau lại, Tư Mạn đưa mắt sang bên cạnh, nhìn thẳng vào bóng dáng cao lớn che hết mặt trời của cô kia. Khi vừa chạm mắt, bất gặp vẻ lạ lẫm của Nghiêm Trạch, lòng cô lạnh đi.

“Ta không tin Trạch sẽ mang một kẻ vô dụng về. Rõ ràng cô có thể bắn trúng tim hần, vậy mà vẫn để cho hần cơ hội sống sót. Nói đi, cô là gián điệp của hần trà trộn vào Nghiêm gia đúng không?” Giọng Nghiêm Giác Siêu lần nữa đánh thức Tư Mạn.

Cô không nhìn ông ta, mà ánh mắt vẫn trực diện với Nghiêm Trạch, giọng nói thanh thoát kia phát ra trong sự trấn tĩnh, như cố ý thuyết phục người trước mặt:

“Chủ thượng, anh biết mà, tôi không thể giết người.”

Nghiêm Trạch chuyển động mắt, không nói thêm điều gì, chỉ im lặng cũng đủ khiến Tư Mạn ngọt thở.

Cô đứng im như bức tượng, chờ Nghiêm Trạch trực tiếp xử lý như lúc thường. Nhưng dường như mọi thứ ngoài tầm suy nghĩ của cô.

Nghiêm Trạch một lời cũng không nói, ánh mắt rời khỏi cô. Bóng dáng kia rời đến bờ thành. Ra hiệu cho Hắc Miêu làm việc gì đó. Không quan tâm đến Nghiêm Giác Siêu đang chìa súng về phía cô.

Tư Mạn nhìn bóng lưng của Nghiêm Trạch bước về phía trước, không buồn đoái hoài đến cô. Hệt như có một tảng băng trong lòng. Ngực thoáng qua một lần nhói.

“Nghiêm lão gia, việc cần làm bây giờ không phải là tìm hiểu xem tôi có phải là gián điệp hay không, mà làm tìm đường thoát khỏi đây.” Tư Mạn cố giữ vẻ bình thản mà nói.

“Ý gì?”

Tạ Bân thoáng nheo mắt, lại nhắt ống nhòm, lần nữa quan sát rồi hô lên:

“Bọn chúng muốn biến chúng ta thành món nướng.”

Nghiêm Giác Siêu chụp lấy ống nhòm, quả thật nhìn thấy đám người của Lex đang tầm xăng và lửa. Có vẻ như Nghiêm Trạch đã nhìn thấy sự chuẩn bị này của chúng nên mới đi sắp xếp.

“Hừ, cô không thoát được lần thứ hai đâu.” Nghiêm Giác Siêu bỏ lại một câu rồi cùng Tạ Bân đi về phía Nghiêm Trạch tìm đường thoát.

Tư Mạn chậm rãi bước về phía bọn họ.

Họ không vội, cô vội làm gì.

Chỉ là lúc Tư Mạn đi về phía Nghiêm Trạch cùng Hắc Báo, Hắc Miêu ý vị muốn góp sức thì cô lại bị coi như không khí.

Nghiêm Trạch nhìn cũng không nhìn cô, chỉ tập trung chỉ đạo người phá hỏng hệ thống nước ngầm, biến tòa thành này thành đảo nhỏ.

Nhận ra sự khác lạ này. Tư Mạn không nói thêm điều gì, chỉ đành ngồi một chỗ, tranh thủ nghỉ ngơi. Chỉ cần Nghiêm Trạch không hạ thủ, thì cô đã có thể yên ổn mà sống rồi.

Nghiêm Giác Siêu điều động thêm quân và trực thăng, dường như lúc này ông mới phát hiện ra. Quân của Lex không hề ít. Mọi sự viện trợ của Nghiêm gia đều bị chặn đứng trước khi kịp vào thành.

Có vẻ như Lex muốn một lần nuốt trọn Nghiêm gia, không để cha con nhà họ có cơ hội trốn thoát.

33. Chương 33: Kế Hoạch Thật Sự.

“Chúng đã châm lửa rồi.”

Một câu này vang lên từ tường thành kèm theo hơi nóng theo gió phả trực tiếp và mặt chúng nhân. Ai nấy rõ ràng đều cảm nhận được, lửa đang bao vây toàn bộ tòa thành này.

“Là kẻ nào tiết lộ hôm nay lão gia và chủ thượng sẽ đến đây mà bày ra quỷ kế này?” Tạ Bản để mặc đám người xung quanh bận rộn phá vỡ ống thoát nước, nhíu mi nghi hoặc.

Tư Mạn bên này ngồi ngịch tóc, ngáp ngắn ngáp dài, không màng ngọn lửa bập bùng bên ngoài đang như muốn chặn hết mọi đường sống của gần trăm người trong tòa thành mà đáp:

“Rõ quá rồi, trong Nghiêm gia có nội gián.”

Tạ Bản bỏ qua chuyện thân phận thật của Tư Mạn mà ngồi xuống bên cạnh cô nói:

“Cô không nghĩ rằng nội gián tôi nghĩ đến là cô hay sao?”

“Dám không?” Tư Mạn cười nhạt: “Người đưa tôi đến đây là lão gia nhà các người, tôi còn không biết ông ta sẽ xuất hiện, Tạ tiên sinh cũng biết rõ điều này, hà cố gì lại nghi ngờ tôi?”

Tạ Bản cười như có như không, ánh mắt tinh anh không dấu sự dò xét: “Cô vừa muốn giết Lex, vừa muốn cứu hắn. Rõ ràng có mối thâm thù đại hận, lại cố ý để hắn sống sót. Giả sử cô không phải là người tiết lộ chuyện Nghiêm lão gia ở đây hôm nay, thì cô vẫn có thể là tay chân của hắn trong một tình huống khác. Sự thâm thù đó, chỉ là vở kịch cô diễn ra mà thôi.”

Cái tên Lex này quả nhiên khiến Tư Mạn biến sắc, ánh mắt bất chợt hiện lên sự phẫn nộ.

Cô cũng tự hỏi bản thân, tại sao không thể xuống tay?

“Tiên sinh, tiểu thư. Bên trên này rất nóng, hai người nên mau chóng vào mật thất bên dưới cùng lão gia và chủ thượng. Trên này để chúng tôi lo.” Đám người Nghiêm gia tất bật vừa xả nước, vừa chống cự lại đám thanh niên liên tục xả súng ngoài kia nói.

Tạ Bản nhìn trực thăng cứu viện bên kia bị người của Lex đuổi đánh, không khỏi một cảnh tượng kinh hoàng như chiến trường cổ đại. Chẳng mấy chốc mà làm loạn cả thành phố rộng lớn. Quan chức chính phủ hú còi, khuấy động cả một đất nước ngoài kia.

“Nghiêm gia lần này khó mà yên ổn.” Tạ Bản bỏ lại một câu liền cùng Tư Mạn lùi về mật thất.

Chuyện dập lửa và viện trợ không có gì là khó khăn đối với người của Nghiêm gia, cho nên trong mắt họ không có chút sợ hãi nào, còn tỏ ý coi thường sự chuẩn bị này của Lex.

Tư Mạn cùng Tạ Bản đi đến một cánh cửa thông xuống mật thất.

Bởi yếu tố được xây dựng từ lâu đời. Những tòa thành này thường có mật thất trong trường hợp cần trú ẩn phòng thân. Thiết kế mật thất này vô cùng độc đáo, khác xa với loại chỉ có một căn hầm nhỏ.

Mật thất này nằm sâu trong lòng đất, kích thước rộng lớn nhưng lối đi lại nhỏ hẹp. Không chỉ gói gọn bởi một đường thẳng mà còn bao gồm nhiều ngã rẽ khác nhau, khiến cho người ngoài như lạc vào mê cung, khó lòng tìm được đường ra.

Tạ Bản trước đây đã từng sống ở nơi này, cho nên điểm đến trong mật thất, ông là người rõ nhất.

Bên trong mật thất không chứa đựng ánh sáng mặt trời nhưng được thắp sáng bởi những bóng đèn kiểu dáng cổ quái, theo trường phái Hy Lạp cổ. Dọc đường còn có rất nhiều bức tượng với hình thù khác nhau, biểu thị cho sở thích sưu tầm những thứ quý dị của Nghiêm Giác Siêu.

Tư Mạn được dịp mở mang tầm mắt, khám phá mật thất trong truyền thuyết thì không khỏi trầm trồ. Hai bóng người đi dọc con đường mà quên mất ngoài kia vì đám người trong này mà náo loạn cả một vùng trời.

Tạ Bản cùng Tư Mạn đi đến nửa đường mật thất đã nhìn thấy Nghiêm Trạch lặng mình đứng trước cửa. Nghiêm Giác Siêu cùng Hắc Báo, Hắc Miêu đứng phía sau. Bóng đen của hắn đổ dài trên nền đất, hơi lạnh phả ra, hệt như một tảng băng. Ánh mắt hắn chiếu lên tường mật thất, tinh quang phát ra như phát hiện có điều không đúng.

“Ra ngoài!” Giọng Nghiêm Trạch cất lên, chứa đầy sát khí.

“Sao vậy? Ở bên ngoài rất hỗn loạn, trong này dường như rất an....”

Rắc!

Nghiêm Giác Siêu còn chưa nói xong, bờ tường lập tức vang lên tiếng kêu lớn như tiếng đá vừa dần vỡ ra.

“Không xong rồi, mật thất này sắp đổ.” Tạ Bản cùng Tư Mạn đồng thanh kêu lên.

“Lão gia, mau chạy ra ngoài.” Tạ Bản tóm lấy Nghiêm Giác Siêu kéo tay chạy về phía hắn vừa đi đến.

Rõ ràng cảm nhận được, đây mới chính là kế hoạch của Lex, muốn dồn cha con Nghiêm gia và mật thất và chôn sống.

“Chủ thượng, lối này.” Hắc Báo, Hắc Miêu giữ trấn tĩnh, nhìn thấy Nghiêm Trạch không nhúc nhích thì càng khẩn trương.

Tư Mạn thoáng qua chút hoảng hốt thì đã thấy Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản chạy được một đoạn, nhưng lại phát hiện Nghiêm Trạch không hề rời đi. Có lẽ cô nhất mực tin tưởng hắn, nên trong tình huống này vẫn không hề sợ hãi mà bước đến trước mặt hắn.

“Chủ thượng, anh không chạy là không kịp đâu.”

Nghiêm Trạch dời mắt về phía cô, ánh mắt sắc như lưỡi gươm kia mười phần lạnh lẽo, như thể muốn dùng hơi thở bóp chết cô.

“Tại sao em không chạy?”

Tư Mạn thoáng ngần ngừ. Tại sao cô lại không chạy?

Ánh mắt ngây đi của cô giao hòa với đôi con ngươi sâu như động không đáy của Nghiêm Trạch giữa mật thất không chút sinh khí này khiến cho mọi thứ trở nên ngọt ngào.

“Vì tôi tin anh.”

Ầm! Ầm!

Một câu này vừa nói xong, Tư Mạn còn chưa kịp nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt Nghiêm Trạch thì tiếng động lớn vang lên, kèm theo một đồng đất cát rơi xuống. Mặt đất rung lên từng đợt, khói và bụi mù kín mít, chặn đứng tầm nhìn của chúng nhân.

Ngay lúc cả thân thể Tư Mạn vô lực như muốn va đập cạnh bờ tường và ngã xuống thì cả cơ thể của cô đã rơi trọn vào vòng tay cứng rắn mạnh mẽ, bàn tay kia như một tường thành vĩ đại, che chắn cô khỏi những đám đất đá đang rơi xuống đầu cô.

Trong tiếng ồn ào và bụi mù không thể nhìn thấy đường. Tư Mạn nghe được từng lời nói khẩn trương của Hắc Báo, Hắc Miêu.

“Lão gia và tiên sinh đã quay lại rồi.”

“Có lẽ cửa bên kia đã bị chặn.”

“Mau chạy về phía bên này.”

Tiếng bước chân đều đặn, lồng ngực rộng lớn phập phồng và hơi thở ấm nóng phả vào mặt. Lúc Tư Mạn khó khăn mở mắt vì bụi thì đã phát hiện ra cô đã nằm gọn trong lòng Nghiêm Trạch từ lúc nào.

Hắn cùng Hắc Báo, Hắc Miêu, Nghiêm Giác Siêu và Tạ Bản tiến thẳng về một con đường khác. Con đường nhỏ và tối tăm hệt như mê cung kia khiến Tư Mạn nhận ra.

Lần này nếu không thể ra khỏi đây, chắc chắn cô sẽ bị chôn sống cùng năm người kia.

Tư Mạn ngược mắt nhìn Nghiêm Trạch.

Bên trong mật thất chỉ có chút ánh sáng le lói, chiếu lên gương mặt sắc nét của Nghiêm Trạch, ánh mắt lạnh lùng quyết đoán, vẻ mặt cao ngạo quyền uy. Không chút hoang mang sợ hãi. Chính vẻ mặt này khiến Tư Mạn thở phào một hơi.

Có Nghiêm Trạch ở đây, cô còn sợ gì nữa.

34. Chương 34a: Vào Ngục Tối.

Khi đám người Nghiêm Trạch chạy về phía có ánh sáng mặt trời duy nhất của mật thất. Cũng là lúc bức tường phía sau đổ ập xuống, chặn đứng mọi lối đi họ vừa đi qua.

Nơi duy nhất có ánh sáng cũng là nơi an toàn nhất trong mật thất này, Tạ Bản rất rõ địa hình nên ông cũng hẳn rõ nơi nào có thể bảo toàn mạng sống.

Chỉ là trong lúc chỉ đường, Tạ Bản trúng phải một ám khí trong mật thất lúc mở lối đi vào nơi an toàn. Ngay tại thời điểm bị ám khí cắm trúng vai, Tạ Bản vẫn nỗ lực mở đường mà không hề có chút biến sắc cho đến khi họ đặt chân vào nơi an toàn.

Hắc Báo là người đi sau cùng, phụ trách công việc ngăn chặn nguy hiểm phía sau ập tới.

Hắc Miêu vừa chạy vừa kiểm tra độ rung chuyển của mặt đất, địa điểm có đủ dưỡng khí cho mọi người.

Nghiêm Trạch bế Tư Mạn cùng Nghiêm Giác Siêu hỗ trợ Tạ Bản chặn ám khí.

Tất cả sáu người họ như một chiếc khiên chiến đấu. Vừa tiến vừa thủ, kết hợp ăn ý không cần một lời mà hướng đến địa điểm an toàn.

Nơi đó vừa đủ chỗ cho họ đặt chân xuống. Tường vừa cũng tạm thời ngừng rơi, tiếng lạch cạch nhỏ dần rồi ngừng hẳn. Trong mật thất sâu và lạnh, chỉ nghe thấy thanh âm của sỏi đá và bụi mù từng lớp dày đặc kèm theo hơi thở gấp gáp của sáu người.

“Chúng ta bị dồn đến đường cùng rồi.” Tạ Bản đưa tay chặn vết thương trên bả vai đang không ngừng rỉ máu nói.

Là người rõ nhất về mật thất, phát ngôn này vừa hay tuyên bố rằng, họ không cách nào thoát thân bởi mỗi ngã rẽ đều đã bị đá chặn đứng.

“Vị trí này tuy rằng an toàn, nhưng lại khiến chúng ta ngoại bất nhập bất xâm. Không cách nào liên hệ với bên ngoài. Hừm, xem ra tên Lex kia thật sự tốn không ít công sức.” Nghiêm Giác Siêu đưa tay gạt đi đám bụi trên vạt áo, ra vẻ bức bối nói.

Tư Mạn đứng xuống đất, chưa kịp nói lời cảm ơn với Nghiêm Trạch thì hắn đã bước về phía vách tường, lần mò kiểm tra gì đó.

“Báo, bộ đàm còn dùng được không?”

Hắc Báo ngay lập tức lấy bộ đàm sau lưng ra kiểm tra. Thế nhưng dù có làm cách nào cũng không thể dùng được. Ngay cả điện thoại di động cũng không thể dò được sóng. Khiến họ không khác gì lạc vào đảo hoang.

“Biết rõ nơi này không thể dùng thiết bị liên lạc như vậy. Tên Lex kia rốt cục có được tên gián điệp nào trong Nghiêm gia?” Hắc Miêu một tay băng bó cho Tạ Bản, một miệng lải nhải. Quả nhiên Lex đã chuẩn bị rất kỹ càng.

“Lão gia, chủ thượng. Xem ra Nghiêm gia đã quá nhẹ tay với những kỳ sát hạch ngạch trung thành. Sau khi ra khỏi đây, thuộc hạ sẽ lập tức truy tìm kẻ đó.” Hắc Báo vẻ mặt hệ trọng cung kính nói.

Ánh mắt Nghiêm Trạch và Nghiêm Giác Siêu lập tức trở nên sắc lạnh khiến Hắc Báo Hắc Miêu phải cúi đầu sợ hãi. Chính bởi lẽ hai người họ là người quản lý kỳ sát hạch, để lọt gián điệp đã là tội lớn như thế nào.

Tư Mạn nhận thấy rõ sắc mặt hai vị quan gia họ Nghiêm, nhất thời biết được ở bên cạnh đám người này tuyệt đối không nên mắc sai lầm. Nếu là ở ngoài kia, hai vị đệ nhị đệ tam này chắc chắn không thoát tội.

Cô chỉ biết nín thin nuốt nước bọt chờ hai vị kia ra phán quyết.

Đương lúc Nghiêm Giác Siêu sắp sửa mở miệng tuyên án thì Tạ Bản lập tức cất giọng oanh oanh phá tan bầu không khí lạnh lẽo kia:

“Ấy dà, phải xem có ra được đây không cái đã. Chỉ chưa đến một buổi đã dồn hai vị chủ thượng vào đường cùng, xem chừng tên hổ kia đã tính toán kỹ lưỡng. Bây giờ còn quan tâm gián với rết làm gì?” Tạ Bản ra vẻ bất lương nói, trên mặt không hề có chút biểu hiện đau đớn mặc dù đang được xử lý vết thương. Biểu cảm này khiến Tư Mạn không khỏi nể phục.

Người này có phải bị mất thần kinh đau đớn rồi không?

“Tạ tiên sinh ít lời thôi. Ông đang hít hết dưỡng khí của tôi đấy.” Nghiêm Giác Siêu hừ lạnh một cái, vẻ mặt cũng không còn nghiêm nghị mà ngồi xuống một tảng đá, gác chéo chân nói.

Nghiêm Trạch để lại cho Hắc Báo, Hắc Miêu ánh mắt cảnh cáo khiến họ lập tức hối lỗi kính cẩn cúi đầu. Hắn ngồi xuống một tảng đá khác, nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ là lúc Nghiêm Trạch vừa nhắm mắt, bàn tay to lớn vươn về phía Tư Mạn.

Tư Mạn rõ ràng không hiểu ý tứ của Nghiêm Trạch, chỉ thuận tay lấy khẩu súng sau hông đưa cho hắn.

Mày Nghiêm Trạch lập tức nhú lại. Tư Mạn biết không ổn, vội vã cất lại súng bước đến bên hắn cúi người nhỏ giọng:

“Chủ thượng, anh cần gì?”

Nghiêm Trạch không nói lời nào, chỉ kéo Tư Mạn ngồi xuống tảng đá bên cạnh hắn rồi lại tiếp tục dưỡng thần.

Tư Mạn ngơ ngác nhìn cổ tay bị hắn nắm đến đau điếng kia rồi lại nhìn sang đám người Tạ Bản đang không ngừng lải nhải bên kia.

“Vâng vâng, xin lỗi lão gia. Thuộc hạ sẽ lập tức nín thở, nhường lại bầu dưỡng khí cho ngài. Nhưng mà lúc sáng thuộc hạ có ăn hơi nhiều, hậu môn mà có lỗ thở thì mong lão gia rộng lòng tha thứ.” Tạ Bản phớt lờ nói.

“Ông....” Nghiêm Giác Siêu cùng Hắc Báo, Hắc Miêu đến là cứng họng với Tạ Bản, ngay lúc này rồi vẫn không bỏ được cái thói không đứng đắn. Kết cục Nghiêm Giác Siêu chốt hạ:

“Trẻ không chơi, già đồ đốn. Chẳng hiểu nổi tại sao đầu não ông lại có thể tỷ lệ nghịch với tính cách như vậy.”

“Lão gia, ngài thật biết cách làm tổn thương trái tim nhỏ bé của thuộc hạ mà. Chẳng phải hai mươi năm cuộc đời thuộc hạ cống hiến cho ngài đấy sao. Ngài được hưởng bao nhiêu mỹ nhân trên đời, còn thuộc hạ đã gần bốn chục mùa lúa trổ thì luôn giữ gìn tấm thân trinh trắng, ngay cả bàn tay phụ nữ cũng chưa nắm lấy một lần vì cống hiến cho ngài. Hức, càng nghĩ càng oan ức mà.” Tạ Bản vừa nói vừa túm lấy tay áo Hắc Miêu ra vẻ uỷ khuất.

Cảnh tượng hết sức bi ai a.

“Này này, lão quân sư thôi, lúc Trạch hai mươi tuổi ta đã chẳng cho ông một cô người mẫu đó sao. Còn chê ông chê eo giờ lại trách ta. Đúng là ăn cháo đá bát.” Nghiêm Giác Siêu đã hoàn toàn vứt hình tượng người đàn ông lãnh đạm lạnh lùng sang một bên. Bây giờ chỉ thấy một người đàn ông trung niên đang sùng cồ lên chửi bới. Giọng nói vang vọng khắp mặt thất kia đúng là dọa người.

“Hừ, cho người ta cũng không có tâm. Ái dãn bà đó chỉ được cái đẹp, tính tình không khác gì yêu quái mà cứ thích tỏ vẻ thanh cao. Thuộc hạ đâu phải Tôn Ngộ Không lúc nào cũng có thể bắt yêu quái hiện nguyên hình đâu.”

“Ông....”

Đương lúc ngoài kia đạn bắn, quân đội bao vây, lại còn bị hàng tấn đá và đất vùi lấp trong mật thất ẩm thấp tối tăm. Hai con người mà chỉ cần nhắc đến tên đều khiến người ta rùng mình lại gân cổ lên như trẻ con chửi bới om xòm không ra thể thống gì.

Bất giác khoé môi Tư Mạn cong thành một nụ cười.

Thì ra Nghiêm Gia cũng có những lúc như vậy.

Chỉ là Tư Mạn không biết, nụ cười này của cô đã đi vào tầm mắt Nghiêm Trạch. Nơi con người sâu như động không đáy kia vừa cất dấu một nụ cười xinh đẹp.

Tư Mạn đứng ngẩn cổ nhìn lỗ thông hơi duy nhất nằm phía trên cao hướng ra bầu trời, chẳng biết nói gì chỉ biết phán một câu.

“Không ngờ bầu trời qua cái lỗ nhỏ có thể đẹp như vậy.”

35. Chương 34b: Vào Ngục Tội (2)

“Nếu ông muốn, sau khi thoát khỏi đây, ta sẽ lập tức cho ông tự do tề gia lập thất. Chớ để lúc tuyệt hậu lại oán trách ta.” Nghiêm Giác Siêu về mặt bất cần nói, chỉ là lúc phát ngôn ra câu này có đầy vẻ không ưng thuận.

“Lão gia, là người ta không muốn đi, người ta đã muốn, ngài giữ được người ta sao.” Tạ Bân đã xong khâu băng bó, lại chẳng hề thấy vẻ mặt đau đớn của ông, lần này lại chuyển sang biểu cảm đề tiện của đại sắc lang, ông à ông ọ khiến Hắc Miêu suýt nữa thì phun luôn bữa sáng.

“Im miệng, cái ngữ không đứng đắn như ông, bảo sao thiên hạ điều tiếng cho cam.”

Tư Mạn nhìn sắc mặt tím tái vì tức của Nghiêm Giác Siêu thì không khỏi buồn cười. Cách đây một tiếng đồng hồ, chính ông ta đã ép cô vào chỗ chết, lúc này lại có thể đứng cùng một phe như thế này để nhìn thấy vẻ mặt này của ông ta. Coi như số cô chưa tận.

Lúc Tư Mạn đưa mắt nhìn lên, lập tức phát hiện ra điều không đúng. Lex đã muốn dồn cha con họ Nghiêm vào chỗ chết, cũng đã cặn kẽ từng góc ngách mật thất này, với một kẻ tàn nhẫn không kém phần tỉ mỉ như Lex, đời nào lại chừa lại một cơ hội sống sót này cho cha con họ như vậy.

Tư Mạn còn chưa nghĩ xong, mũi lập tức bị bàn tay cứng như gỗ của Nghiêm Trạch bịt chặt không lấy kẽ hở. Kịp thời đảo mắt một vòng. Lúc này cô mới phát hiện đám người Nghiêm Giác Siêu mặt mày nghiêm trọng, không nói một lời. Ai nấy đều bế khí ngồi im không dám động đậy. Cứ như chứng minh rằng, trong mật thất này đang có khí độc.

Liếc sang Nghiêm Trạch, ánh sáng leo lắt trong mật thất không đủ chiếu sáng cho đôi mắt sâu của Nghiêm Trạch, chỉ thấy góc nghiêng nửa mặt hắc là biểu cảm bình thản như mặt hồ, bình thản đến độ khiến Tư Mạn tê tái da đầu, cứ như sắp sửa có một trận bão tố sắp quét qua mặt hồ đang yên ả.

Quả nhiên, chưa đầy vài giây. Nghiêm Trạch một tay bịt mặt Tư Mạn, một tay rút súng ra, hướng thẳng về phía lỗ thông hơi duy nhất đó nả ba phát súng liên tiếp vào bên cạnh lỗ thông hơi, khiến cho một đám đất cát vỡ vụn rơi xuống.

Ba phát súng này làm vỡ đất cát, một mảng lớn đất cát rơi xuống vì tác động của nó. Vị trí rơi của nó chính là vị trí Nghiêm Trạch cùng Tư Mạn đang đứng.

“Chủ thượng! Hự.” Nhận thấy rõ nguy hiểm, Hắc Báo lập tức hô lên một tiếng, chính ngay lúc này từ miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi tràn ra cả khoang miệng rồi rơi xuống nền nhà. Hai chân Hắc Báo trở nên vô lực quỳ sụp xuống đất, vẻ mặt trắng bệch, bàn tay run run ôm chặt lấy ngực. Tạ Bản nhúh mày một cái, đưa ngón tay điểm một huyệt trên cổ Hắc Báo, giúp hắn điều hòa hơi thở.

Nghiêm Trạch trước lúc đất đá kịp rơi xuống, đã một thân ôm Tư Mạn đập vào vách tường lộn nhào một vòng về phía sau. Kịp thời tránh được tảng đất kia.

“Bình tĩnh.” Nghiêm Trạch bước đến bên cạnh Hắc Báo, bình thần nhắc nhở.

Hắc Miêu rút trong túi áo ra một ống tiêm, ngón tay múa một đường lập tức cắm xuống cánh tay Hắc Báo, đẩy nhẹ ống tiêm đưa vào cơ thể Hắc Báo một chất lỏng màu vàng.

“Là độc XPE?” Lúc Tư Mạn nhìn thấy biểu hiện của Hắc Báo và mùi hương quen thuộc bốc lên, cô đã biết chính xác, đây là chất độc mà Nghiêm Giác Siêu sử dụng lúc thách thức cô.

“Ở đây không có hoa, tại sao lại có độc này?” Nghiêm Giác Siêu cau mày, độc này là của ông bực từ Kỷ gia, chỉ có trong căn phòng cạnh Red one, ở đây ngay cả một đóa hoa cũng không có, vậy mùi hương độc kia từ đâu tới?

“Bên ngoài.” Nghiêm Trạch đáp một câu ngắn gọn. Chúng nhân nghe vậy đồng thời nhìn lên lỗ thông hơi đã rộng thêm một chút rồi lại nhìn tảng đất rơi xuống. Quả nhiên trên tảng đất kia có vài bông hoa giống hệt hoa tạo ra độc tố XPE.

“Trong mật thất này, đây là nơi duy nhất thông lên núi. Lỗ hở này nằm ở vị trí cách tòa thành gần hai dặm. Chính vì cách rất xa, nên ai muốn trồng hoa ở chỗ này cũng khó mà bị phát hiện ra.” Tạ Bản đã hoàn toàn bỏ vẻ lắc cắc lúc này. Ánh mắt ông trở nên nghiêm nghị và đáng sợ, khiến chúng nhân nhận ra, tình hình đã trở nên nguy hiểm như thế nào.

Nhận thấy Hắc Báo đã ngưng thổ huyết, hơi thở dần dần bình ổn như ánh mắt trở nên lơ đãng không còn minh mẫn, Nghiêm Giác Siêu cau mi nói: “Chúng ta đã chạy một đoạn đường dài, Lex đã không thể giết chết ta bằng đá, hắn sẽ nghĩ đến việc giết ta bằng chính loại độc này ngay tại đây. Hít càng nhiều, càng khó điều khiển được nhịp tim. Hắc Báo chỉ một phút to tiếng, đã đến mức độ này. Bây giờ ngay cả việc đi lại, cũng có thể khiến chúng ta trở thành như vậy.”

“Nói vậy, nếu người của Nghiêm gia không rõ mật thất, không biết vị trí chúng ta hiện tại là trên núi, chẳng phải cứu hộ cũng không có khả năng sao?” Tư Mạn cố giữ nhịp giọng bình thường nói.

Câu này vừa kết thúc, chúng nhân đều im bật, không nói thêm lời nào nữa. Vị trí không dây, không cây leo, vách tường thì ẩm thấp trơn trượt không cách nào leo lên lỗ thông hơi quá cao kia.

Về mặt Nghiêm Giác Siêu càng trở nên khó coi nhưng lại cố giữ bình tĩnh không nổi sát khí lên. Ông cùng Tạ Bản cả đời anh minh, lại không ngờ bị một tên Lex con con hết bao vây lại dồn đến đường cùng. Còn đâu uy danh Nghiêm đại lão gia một đời.

“Miêu, dùng chỗ thuốc còn lại tiêm cho từng người. Sau đó chúng ta sẽ cùng lấy đá xếp lên để có thể với tới lỗ thông hơi trên kia. Chỗ đá vừa rơi xuống đó cần bốn người khỏe mạnh khiêng, không cẩn thận thì ngay cả chỗ này cũng sẽ sụp xuống.” Nghiêm Trạch ngay từ khi vào khu vực này đã quan sát vị trí và những tảng đá có thể dùng để thoát khỏi đây, lại biết thuốc mà Hắc Miêu dùng cho Hắc Báo là thuốc vừa dùng cho Tư Mạn, giúp cô thoát khỏi độc tố. Cho nên vấn đề độc tố, hắn và Nghiêm Giác Siêu và Tạ Bản không chút sợ hãi.

Thế nhưng sắc mặt Hắc Miêu lại sa sầm nghiêm trọng: “Chủ thượng....Cái này....chỗ thuốc vừa tiêm cho Báo, là chỗ cuối cùng. Thuốc hạ không còn thuốc trữ nữa.”

Một lời này khiến sắc mặt chúng nhân trầm xuống.

“Đây là thuốc đặc biệt, được tinh chế nhanh gọn nhưng cần rất nhiều loại thuốc khác nhau. Túi đựng thuốc của thuốc hạ đã không kịp mang theo. Cho nên....”

Tư Mạn nghe vậy không khỏi bắt đầu thấy hoảng sợ. Tim đập liên hồi, lúc này đấu vật với độc tố, cô biết rõ nỗi đau đớn mà độc tố này mang lại khủng khiếp như thế nào. Khi đã trải qua một lần, cô đã thề sẽ

không để bản thân dính phải nó một lần nữa, nhưng lần này lại để bản thân lần nữa hít phải khí độc.

Nhưng mà khoan đã, có gì đó không đúng.

Tư Mạn đưa tay sờ vào mạch của mình, phát hiện ra quả nhiên mạch đập nhanh hơn bình thường nhưng trong người lại không hề có biểu hiện gì là bị độc tố điều khiển.

Tư Mạn bật nhảy lên một cái, khiến cho nhịp tim tăng lên thêm một đoạn. Hành vi này bị Nghiêm Trạch nhìn thấy được, ánh mắt hắn lập tức sắc như lưỡi gươm, cầm chặt lấy cổ tay cô găm lên:

“Đứng im cho tôi!”

Tư Mạn thoáng hoảng hốt vì vẻ mặt vừa nãy còn bình thản của Nghiêm Trạch lại có thể thay đổi chỉ vì cô bật nhảy như vậy. Thế nhưng Tư Mạn vẫn kịp trấn tĩnh đưa tay cho Hắc Miêu:

“Mau, mau xem cho tôi.”

Hắc Miêu nhìn thấy hành động này, vội vàng kiểm tra nhịp tim của Tư Mạn, chưa đến một hồi, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi:

“Tư Mạn, cô âm tính với XPE.”

Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bàn ánh mắt trở nên sáng hơn: “Tốt lắm, có vẻ như sau một lần thoát độc, cơ thể cô đã có thể kháng cự lại nó. Đây là cơ hội tốt để chúng ta thoát thân.”

“Nhưng Bối Tư Mạn là phụ nữ, một mình cô ta không thể khiêng hết những tảng đá kia, chúng ta ngay cả một bước chân cũng chẳng thể di chuyển...” Hắc Miêu ái ngại nói.

Tư Mạn nghe vậy, đẩy ánh mắt sang Nghiêm Trạch xin ý kiến, lại bắt gặp ánh mắt lạnh lùng khó đoán của hắn thì không khỏi vã mồ hôi hột, không hiểu rốt cục Nghiêm Trạch muốn gì, chỉ đành ngậm đắng lên tiếng:

“Không sao, tôi tuy yếu nhưng vẫn có sức, tôi sẽ cố gắng...khiêng đá.”

Sắc mặt năm người đàn ông hết sức khó coi. Ở đây có tận năm gã cao lớn kiện khang lại để cho một người phụ nữ tự mình khiêng đá, chuyện này không phải là quá mất mặt sao.

Biết rõ đám người kia muối mặt, Tư Mạn cười thầm trong lòng. Không ngờ có ngày cô lại làm đám người này tự thấy nhục nhã như thế này, dù khiêng mấy đá cũng thấy tâm tư phơi phới.

Đáng, rất đáng.

36. Chương 35: Cơ Hội Trốn Thoát.

“Đâu nào, chủ thượng. Chỉ cho tôi biết đá nào có thể sử dụng.” Tư Mạn vẻ mặt hồng hào vui tươi nhìn ngó xung quanh chờ lệnh. Khác xa hoàn toàn vẻ mặt tức giận không được, mắng chửi không xong của đám nam nhân cường tráng kia.

Đương lúc Tư Mạn đang tìm kiếm đá thì phát hiện ra Nghiêm Trạch đã từ lúc nào vác một tảng đá lớn làm nền đặt xuống. Hành vi này vừa hay khiến chung nhân mặt tái xanh đi. Chưa kịp để Tư Mạn lên tiếng, Nghiêm Giác Siêu đã tóm lấy cổ tay Nghiêm Trạch, hết sức có thể nén cơn tức giận mà nói:

“Trạch, con đang làm gì vậy?”

Nghiêm Trạch không quan tâm Nghiêm Giác Siêu, bình thản gạt tay ông ra, tiếp tục công việc khiêng đá. Một tảng đá lớn có không ít sức nặng, ấy vậy mà hắn có thể bình thản đến mức, tự mình di chuyển nó đến vị trí đã được xác định.

Trong đầu Tư Mạn chỉ nghĩ ra một câu. Nghiêm Trạch căn bản không phải người.

“Lão gia, ngài chớ có lo, chủ thượng mười năm sống ở Núi Thái Bạch, sức bền của ngài ấy không giống như chúng ta. Những chuyện như thế này, ngài ấy có thể điều khiển được.” Tạ Bàn thấy vẻ lo lắng của Nghiêm Giác Siêu đành chốt hạ một câu.

“Phải đẩy lão gia. Chủ thượng có sức mạnh của mười người gộp lại, từ lúc còn là vị thành niên đã khỏe hơn người bình thường. Năm đó một mình thoát khỏi núi Thái Bạch, cũng là nhờ sức lực phi thường đó.” Hắc Miêu không câu nệ, chen thêm một câu.

Nghe hai vị tâm phúc nói đến đây, sắc mặt Nghiêm Giác Siêu mới trở nên hòa hoãn. Đành không nói thêm điều gì nữa, để mặc cho Nghiêm Trạch tự mình dàn binh. Nghiêm Trạch từ nhỏ đã phải học khả năng sinh tồn, đương nhiên đến lúc nguy hiểm sẽ không để người khác giải nguy cho mình, lúc này lại còn là phụ nữ, chuyện này ngàn vạn lần hấn không thể chấp nhận. Cho nên Nghiêm Trạch không tự mình làm thì không phải là hấn.

Nghiêm Giác Siêu nghĩ xong liền đẩy mắt về phía Tư Mạn, nào ngờ bắt gặp vẻ mặt ngập đầy nghi vấn của cô đang nhìn chằm chằm Nghiêm Trạch, mắt mây giây cô mới đến bên Nghiêm Trạch mở miệng nói:

“Anh từng sống ở núi Thái Bạch?”

Nghiêm Trạch không đáp lời, chỉ tiếp tục khiêng đá. Tầm thân cao lớn và bàn tay cứng rắn kia nhẹ nhàng xếp từng phiến đá to, tạo nên một bậc thang cao lớn. Hành động nhanh nhẹn lại gọn gàng khiến Tư Mạn trầm trồ trong lòng.

“Lên đi.” Không màng để tâm đến câu hỏi của cô. Nghiêm Trạch đặt xong phiến đá cuối lập tức hạ lệnh.

“Vâng.”

Tư Mạn Như robot, ngoan ngoãn leo lên phiến đá, bám vào tường, dùng súng nã đạn liên tiếp tạo thành lỗ nhỏ, đủ để tạo độ bám giúp cô leo lên phía trên.

Đám người Nghiêm Giác Siêu đứng phía dưới, nhìn Tư Mạn nhanh nhẹn hết như một con nhện, bám sát vào bờ tường liên tục leo. Động tác nhanh gọn dứt khoát, đủ thấy cô đã chẳng phải dạng người tầm thường.

Hành vi này đương nhiên khiến họ nghi vấn, nhưng lúc này đây cô đang tìm đường giải vây cho họ, nên nghiêm nhiên họ bỏ qua việc tại sao cô có thể hành động như một điệp viên chuyên nghiệp như vậy.

“Hay lắm, cố thêm chút nữa.”

Ngay lúc Tư Mạn bám được lỗ thông hơi kia, Tạ Bản không dấu được phần kích mà kêu lên.

Tư Mạn mồ hôi bắt đầu nhỏ giọt, sức lực trên hai tay đã trở nên tê dại vì vừa phải bám vừa phải leo. Phải cố lắm, cô mới có thể bám lấy lỗ thông hơi mà ngoi ra bên ngoài.

Lúc Tư Mạn hít thở được luồng không khí mát mẻ của thiên nhiên, nhìn thấy ánh sáng rực rỡ đến chói mắt của mặt trời cũng là lúc cô phát hiện ra một làn khói đen đặc phủ kín bầu trời từ phía tòa thành. Hơi nóng thoảng trong không khí đưa một mùi hương nồng đến khó chịu.

“Không xong rồi, tòa thành vẫn không dập được lửa. Coi chừng là muốn thiêu hết mất thất.” Tư Mạn leo được ra bên ngoài, lập tức cúi xuống lò đầu vào bên trong kinh hồ.

“Đi tìm dây leo!” Nghiêm Trạch vẫn giữ nguyên phong thái cao quý kia, nghiêm giọng hạ lệnh.

Tư Mạn vâng một tiếng lập tức tìm được đoạn cây leo cao ngay trong núi. Đây là khu vực rừng rậm, cho nên không khó để cô có thể hoàn thành một đoạn dây cứu hộ.

Đám người họ căn bản không thể leo bờ tường như cô vì phải giữ nguyên mạch đập tĩnh, điều này càng khiến cô không thể trì hoãn cứu người.

Ngay lúc Tư Mạn hoàn thành xong việc tìm dây, nhả sợi dây cứng và dài kia xuống dưới, cũng là lúc mặt đất bắt đầu rung chuyển.

“Nhanh lên, mất thất sắp sụp rồi.” Cảm nhận được độ rung của mặt đất ngày càng tăng lên, hơi nóng lan tỏa trong không khí ngày càng lớn. Tư Mạn tràn ngập vẻ khẩn trương, nhanh miệng nhắc nhở.

Đám người Nghiêm Giác Siêu buộc Hắc Báo đang ngoi ngóp thở vào lưng Hắc Miêu, nộc độc ngày càng ăn sâu khiến Hắc Báo đã không còn tỉnh táo, buộc phải dùng cách này để leo lên.

Tư Mạn nắm chắc dây leo, vòng qua một thân cây to lớn cứng cáp gần nhất làm bàn đỡ, dùng hết sức mình kéo hai người đàn ông nặng nề lên. Tuy rằng đã có thân cây làm trụ, nhưng âu cũng là phận nữ nhi. Tư Mạn gặp không ít khó khăn khi dùng sức kéo người.

Hai người Hắc Báo, Hắc Miêu vừa lên đến nửa đoạn thì phải ngưng lại. Đường như Tư Mạn đã hết sức.

“Bối tiểu thư, chịu khó một chút. Chỉ còn một chút nữa thôi.” Tạ Bàn nhận thấy vấn đề liền với giọng nói vọng ra.

Tư Mạn ôm lấy dây leo thở phì phò. Lòng bàn tay từ khi nào đã rướm một ít máu tươi, mồ hôi nhỏ giọt trên gương mặt thanh tú.

Bất giác lúc này cô nghĩ đến một việc. Từ lúc vào Nghiêm gia, việc cô muốn nhất là tìm cách trốn thoát tránh hậu họa về sau. Nếu lúc này cô buông dây leo, để đám người Nghiêm gia chết dưới đó, chẳng những cô được an toàn tẩu thoát, mà còn có thể khiến gia tộc này bị diệt vong.

Cuộn tròn sợi dây trong bàn tay đau rát, lòng Tư Mạn trở nên bối rối.

Cơ hội trốn thoát duy nhất trong đời, sao cô lại nao núng không chịu buông tay?

37. Chương 36: Chôn Vùi

Buông hay là không? Nếu lần này bỏ qua cơ hội, tuyệt đối sẽ không có lần sau như thế này nữa.

Hơn lúc nào hết, Tư Mạn lúng túng không biết phải làm gì, chỉ im lặng giữ chặt dây leo. Trong đầu cô chỉ có một hình ảnh duy nhất, đó là ánh mắt sắc như lưỡi gươm của Nghiêm Trạch và câu nói của hắn lúc ôm cô mỗi đêm:

‘Em muốn chạy thì cứ chạy đi cho thoát. Nếu để tôi bắt được, cả đời này em sẽ phải hối hận vì dám rời khỏi tôi.’

“Bối Tư Mạn.” Lòng Tư Mạn tràn ngập những suy nghĩ không cách nào lựa chọn. Ngay lúc này bên dưới vọng lên giọng nói cứng rắn, không lớn không nhỏ, đủ dọa cho lá gan của cô rụng đứng.

Tư Mạn tự hỏi, từ khi nào tên ác bá kia có thể gọi tên cô thuận miệng như vậy.

Mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, ngoại trừ viên đạn vào đùi kia, Nghiêm Trạch trước nay chưa từng bạc đãi cô điều gì, ăn ở đi lại đều là hắn chiều cố cho. Hôm nay lại đích thân ngự giá cứu cô một mạng, bây giờ cô để hắn chết dưới đó, thì quả là không nghĩa khí rồi.

Xem xét lại bản thân là một người coi trọng nghĩa khí. Tư Mạn đành cắn răng bỏ qua cơ hội lần này. Chỉ ít nếu cô có bỏ trốn, thì mạng của người khác không vì cô mà đánh mất.

Nghĩ xong, Tư Mạn lần nữa gồng mình lấy lại sức, đạp lên một tảng đá to, hít một hơi thật sâu, kéo mạnh sợi dây leo. Sức nặng của hai người đàn ông quả thật không thể đùa.

Hắc Báo, Hắc Miêu lên đến nơi thì Tư Mạn đã không còn chút sức lực, đợi hai vị quan gia kia tiếp đất an toàn, cũng là lúc tay chân cô rụng rời thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhại thái dương, vẻ mệt mỏi khi vừa trải qua một trận độc và chiến khiến cô mất đi dáng vẻ hoạt bát ngày thường.

“Không còn thời gian nghỉ ngơi đâu, mau qua đây kéo ba vị kia lên, mặt đất đang nứt ra đấy!!!” Thấy Tư Mạn rụng rời, Hắc Miêu khẩn trương nhắc nhở, hận không thể tự mình cứu ba người kia lên. Xung quanh khu vực này hoa XPE quá nhiều, độc tố xâm nhập vào cơ thể của họ đang dần tăng tiến. Hắc Miêu bây giờ chỉ có thể trông cậy vào Tư Mạn mà thôi.

Hắc Miêu vừa buông sợi dây, vừa dùng tay trực tiếp nhổ hết tất cả các đám hoa kia ném đi thật xa rồi nói vọng xuống:

“Lão gia, Chủ thượng, thuộc hạ đã dùng bộ đàm liên lạc, khu vực này rất gần tòa thành, rất nhanh người của ta sẽ đến.”

Tư Mạn cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển, có lẽ hai phần ba mặt thất đang gần như bị phá hủy, sức nhớ ra Nghiêm Trạch còn ở dưới đó, cô vội vàng chạy tới nắm chắc sợi dây hét lên:

“Nghiêm Trạch, anh mau lên đi.”

Phía bên dưới quả nhiên có động, sợi dây trở nên nặng trĩu không thể di chuyển, tuy rằng nhẹ hơn lúc kéo Hắc Báo, Hắc Miêu, thế nhưng với một mình Tư Mạn, vẫn là quá khó cho cô.

“Ngài đệ tam!” Ngay lúc này, người của Nghiêm gia kịp thời chạy đến.

“Mau, mau kéo dây!” Còn chưa kịp hiểu tình hình, nhìn Hắc Báo nằm một góc, Hắc Miêu cúi xuống một cái hố không ngừng hạ lệnh và Tư Mạn đang cố gắng kéo sợi dây thì lập tức chạy đến hỗ trợ Tư Mạn.

Sức lực của năm người đàn ông Nghiêm gia quả nhiên khiến mọi việc trở nên dễ dàng. Chưa đầy ba mươi giây, hai người Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản đã được kéo lên khỏi mặt đất.

Tư Mạn chạy về phía lỗ thông hơi, nhìn thấy Nghiêm Trạch đang một mình đứng bên trong, bóng dáng cao lớn cô độc của hắn chỉ im lặng nhìn cô từ bên dưới không hề khiến cô sợ hãi như ngày thường.

Cô vội vàng cầm lấy sợi dây ném xuống bên dưới hét lên: “Mau nắm lấy!”

Nghiêm Giác Siêu vội không kém, ánh mắt trở nên bất an, nắm chắc sợi dây gấp giọng: “Nhanh lên!”

Ầm!!!

Ngay lúc này, âm thanh chấn động cả mặt đất, khiến cho từng đám đất vỡ vụn rơi qua từng khe nứt, ở góc của Tư Mạn, có thể nhìn thấy rất rõ đất cát đang vừa ra từng mảng to lớn rơi về phía Nghiêm Trạch. Thoắt một cái, Nghiêm Trạch đã tránh được tảng đá nhưng cũng đồng thời đi về vị trí khác không thể nắm lấy sợi dây.

“Chạy đi!” Đó là câu nói duy nhất của Nghiêm Trạch ngay lúc đó bởi hắn nhìn thấy rất rõ, vị trí Tư Mạn và Nghiêm Giác Siêu ngồi đang nứt ra.

“Trạch, mau quay lại, nắm lấy sợi dây!!!” Nghiêm Giác Siêu vẫn không chịu đi, ra sức hét lớn.

Tư Mạn không hề có ý định chạy, cô nắm chắc sợi dây trong tay, ánh mắt không rời khỏi Nghiêm Trạch, mặc kệ mặt đất đang rung chuyển. Cuộn sợi dây, ném về phía vị trí Nghiêm Trạch đang đứng, mặc kệ đất đá rơi xuống cản trở, cô vẫn cố xác định vị trí của hắn. Một mực muốn hắn nắm lấy sợi dây kia.

“Ông già! Bối Tư Mạn. Đi ngay!” Nghiêm Trạch không nắm lấy sợi dây kia, mà lùi về một chỗ. Ánh mắt sắc như lưỡi gươm kia chiếu thẳng về phía hai người gầm lên.

Cũng chính ngay lúc này mặt đất rung lên một tiếng động mạnh rồi đổ ập xuống. Ánh mắt của Tư Mạn và Nghiêm Trạch bị cắt đứt bởi một tảng đá lớn vùi lấp lỗ thông hơi rồi đổ ập xuống, chôn vùi khoảng không rộng lớn trong mặt thất.

“Chủ thượng!!!” Tiếng gào thét điên cuồng trong rung chấn, trong khói bụi như muốn xé toạc mọi thứ, đó là tiếng gọi của những thân tín luôn đi theo Nghiêm Trạch khi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này.

“Nghiêm.....” Còn chưa kịp kêu lên. Tư Mạn và Nghiêm Giác Siêu theo quán tính rơi xuống một hố sâu vì khe nứt rồi lăn vài vòng. Thế nhưng rất kịp thời đã được đám người Nghiêm gia từ lúc nào đã có mặt đầy đủ kéo lại, ngăn họ rơi xuống dưới.

Tư Mạn được một người kéo lại, cả thân thể đứng đưa trước một hố đen. Cô đưa mắt nhìn về phía tảng đá lớn đã vùi lấp ánh mắt sâu như động không đáy kia. Trong lòng có thứ gì đó khiến cô rất khó chịu. Khó chịu đến không thể thở nổi.

Nghiêm Trạch đã bị vùi lấp rồi.

38. Chương 37: Mục Tiêu Duy Nhất

Nghiêm Giác Siêu mắt đỏ như máu, nhìn đám đất cát ngổn ngang hỗn độn như một bãi chiến trường. Tim ông đánh thịch một cái, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thành công khiến mặt mày chúng nhân xanh lét, lập tức nhốn nháo, bên viện trợ cứu Nghiêm Trạch, bên chuẩn bị xe đưa Hắc Miêu và Nghiêm Giác Siêu đang gần như lịm đi.

“Tránh ra....Mau...đào lên....đào lên!!!” Nghiêm Giác Siêu bỏ mặc nỗ lực đưa ông lên xe của chúng nhân, liên tục hạ lệnh cấp tốc đào đất. Đứa con còn lại duy nhất của ông đang ở dưới đó, ông còn có tâm tư lo cho bản thân cho được.

“Lão gia, chỗ đất đó nếu đọng bừa, sẽ có thể tiếp tục lún xuống, gây nguy hiểm cho chủ thượng.” Tạ Bản đặt tay lên vai Nghiêm Giác Siêu trấn an.

Nghiêm Giác Siêu túm lấy cổ áo Tạ Bản, ánh mắt tinh anh ngày nào bây giờ đã trở nên mờ đục, đến mất lý trí, miệng vẫn không ngớt vài giọt máu, sắc xanh trên mặt ông ngày càng nghiêm trọng: “Vậy ông nói xem, phải làm sao, làm sao? Trạch là tất cả của tôi, là tất cả. Tôi từ bỏ mọi thứ để cho nó, giờ nó bị chôn dưới đó. Ông bảo tôi phải đứng đây chờ nó chết sao???”

“Không phải là không có cách, phía bên kia thành đã bị cháy, lại trải qua một cơn dư chấn, bây giờ mạnh động chỉ có hại không có lợi. Ngài anh minh một đời, sao có thể sai sót đến mức này?”

Tạ Bản nói xong, Nghiêm Giác Siêu coi như hạ được chút nhiệt, ông găm gờ nhìn đồng đất cát, tay siết chặt lộ từng đốt trắng, nghiêng răng kêu kèn kẹt: “Lex, ta quyết phân thân người!!!”

“Bối tiểu thư, cô đang làm gì vậy?” Tạ Bản vừa trấn an được Nghiêm Giác Siêu, lập tức nhìn thấy Tư Mạn ra sức ném rất nhiều đá về một đám đất, rồi lại tiếp tục nổ súng tạo lực.

Hành vi này ban đầu khiến cho chúng nhân nghi hoặc không hiểu, nhưng chỉ dám đứng nhìn. Vài tháng qua vị trí của Tư Mạn trong Nghiêm gia đã yên ổn, cho nên ngoài Nghiêm Trạch, không ai dám mở miệng ngăn cản cô.

Chỉ có Hắc Miêu và Tạ Bản đến can ngăn Tư Mạn đang nỗ lực nhắm vào một vị trí trên mặt đất:

“Cô điên rồi sao? Đất sao có thể muốn đào bằng cách đó?” Hắc Miêu vừa giữ lấy cánh tay cô, lập tức cảm nhận được điều bất thường, cánh tay Tư Mạn ướt đầm một chất dịch đặc quánh: “Chết tiệt, cô bị thương rồi.”

Phải nói đến lúc kéo Hắc Báo, Hắc Miêu lên, cánh tay phải của cô vì chịu áp lực đã bị chấn thương, lúc này lại lần một vòng, bây giờ lại bất chấp ném đá, như này chẳng khác nào muốn phé luôn cánh tay phải.

“Buông ra.” Về mặt Tư Mạn rất căng thẳng, dường như trong mắt cô chỉ có một mục tiêu duy nhất.

Tư Mạn vừa nổ súng, vừa ném đá. Hết đạn lại lấy súng của Hắc Miêu tiếp tục, cứ như vậy cho đến khi máu trên cánh tay cô chảy dài, nhỏ giọt xuống nền đất khô kia.

“Tạ tiên sinh, người này....” Hắc Miêu tuy rằng không ưa gì Tư Mạn, nhưng hẳn biết rõ cô gái này có tâm cứu Nghiêm Trạch, trong thâm tâm hẳn tin rằng trời đất này không thể diệt được Nghiêm Trạch, cho nên mới chờ phương án hữu hiệu nhất, chẳng ngờ chính vì rơi vào cảnh ngộ này Tư Mạn lại bộc lộ ra bộ mặt hiếm có.

Không lẽ đã thực sự coi Nghiêm Trạch là chủ nhân.

Nghĩ đoạn lại nhìn thấy phía mục tiêu của Tư Mạn có dấu hiệu lún xuống, hệt như phía bên dưới có một tầng hầm nhỏ. Ánh mắt chúng nhân trở thành hy vọng hết lên:

“Mau, mau đến đó đào đất.”

Ngay lúc cơ hội mở ra thì cánh tay của Tư Mạn lại trở nên vô lực buông thông quỳ thụp xuống đất. Đầu óc cô trở nên quay cuồng choáng váng. Mất quá nhiều máu, lại liên tục để cơ thể bị tổn hại.

Mồ hôi lấm tấm trên trán, ánh mắt mờ đục, hơi thở gấp gáp. Tư Mạn vẫn cố lết về phía hố đen cô vừa mở ra.

“Bên, mau....mau qua kia xem...” Nghiêm Giác Siêu hết sức thở gấp, chưa nói xong Tạ Bên nhanh chân chạy đến dùng tay đào lỗ mà Tư Mạn vừa mở, đưa mắt nhìn xuống phía dưới, dùng hết sức rống lên:

“Chủ thượng!!! Anh đại ơi! Lên tiếng cho tôi nghe đi!!!”

Tất thấy chúng nhân và Tư Mạn đều nín thở, thín lặng đến mức nghe được tiếng lá rụng nhìn vào hố đen không chút ánh sáng kia chờ đợi một lời hồi đáp.

Nhưng không, bên dưới chỉ nghe tiếng đất đá vỡ tan, rơi xuống lộp độp, khoảng không gian đen đặc phía dưới như chìm vào tim chúng nhân một đường kiếm. Hoảng hốt đến mức không thể nói nên lời.

“Trạch! Trạch!!!” Nghiêm Giác Siêu dùng sức lực cuối cùng rống lên hai tiếng rồi ngất lịm đi.

Tạ Bên nắm chặt nắm đấm, tung một cú vào đất đá khiến chúng tiếp tục lún xuống. Một lần lại một lần. Bên dưới được chiếu sáng nhưng lại chứa một khoảng không gian rỗng huếch lạnh lẽo, không sinh khí.

Ở đâu? Rốt cuộc là ở đâu?

Tư Mạn dần thấy mắt mờ đi, đôi tai ù dần xen lẫn giữa tiếng gió gào thét qua mỏm núi, hơi thở của mặt trời không đủ để khiến cô tỉnh táo mà chậm rãi đưa cô vào một mớ tối.

Cả thân thể Tư Mạn đổ gục xuống đất, ngay khi đầu cô sắp sửa đập xuống một tảng đá gần đó thì một bàn tay to lớn cứng rắn đỡ vội lấy đầu cô.

Hơi ấm từ bàn tay kia như thức tỉnh Tư Mạn, trong một khắc, tiếng ù bên tai chợt ngưng lại, vang vọng lên tiếng gào vì vui mừng của chúng nhân nhưng cô chẳng thể nghe rõ họ đang nói gì.

Chỉ là khi ngửi được mùi hương quen thuộc, lòng cô chùn xuống, mắt khẽ khép lại. Yên tâm để cả thân thể nghỉ ngơi.

39. Chương 38: Căn Phòng Kỳ Lạ

Thời điểm Tư Mạn tỉnh lại, thế giới dường như đã thay đổi.

Cô ngơ ngác nhìn cảnh vật xung quanh một cách vô hồn. Nơi cô đang nằm là một căn phòng rộng lớn với một màu đen chủ đạo, bức tường chỉ có vài mảng trắng để bù trừ, còn lại tất cả đều có màu đen, ngay cả chiếc giường cô đang nằm vẫn là màu đen tuyền.

Nhìn ngang nhìn dọc cũng ra đây rõ ràng là phòng ngủ, nhưng kỳ lạ là phòng ngủ này ngoài chiếc giường ra, một vật trang trí cũng không có chứ đừng kể đến tủ, bàn, ghế hay bất cứ đồ vật nào dễ dàng nhìn thấy trong một căn phòng ngủ bình thường.

Thêm một điểm đặc biệt nữa là căn phòng này rất lạnh lẽo. Chắc chắn rồi, đồ vật không có, ngoài chiếc giường và tấm chăn gối màu đen không chút bụi bẩn kia là mình chứng hùng hồn cho việc có người sử dụng căn phòng này ra thì cơ bản căn phòng này thua xa một cái nhà kho. Chỉ hơn nhà kho một cái là sạch, căn phòng sạch đến mức không thể nhìn thấy bất kỳ một vết bẩn hay hạt bụi nào ngoại trừ vài ba cọng tóc của Tư Mạn đang rơi trên gối kia.

Những điều này khiến cô không thể không tán dương chủ nhân căn phòng. Quả nhiên là kỳ dị. Và căn phòng này bình thường quá mức bình thường, cho nên Tư Mạn liền cho nó là điểm bất thường. Chẳng có ai lại có thể ngủ trong căn phòng không khác gì nhà xác như thế này.

Tư Mạn thuận tay đưa tay lên gãi đầu mới phát hiện ra cánh tay có chút đau nhức, lúc liếc mắt nhìn đã thấy tay phải của cô đã được băng bó hết sức cẩn thận, cẩn thận đến mức không khác gì khúc gỗ, khiến cô há hốc mồm kinh hãi, không nhận được mà hét lên thất thanh:

“A!!”

Gãy rồi, gãy rồi. Cánh tay yêu quý, cánh tay mò tin thiên hạ đem đi bán gãy mất rồi!!!!

Tư Mạn khóc không ra nước mắt ôm chặt cánh tay, cổ trắn tĩnh nhớ lại mọi chuyện.

Mất đến vài phút lấy lại trí nhớ trước khi bất tỉnh. Khi cô kịp nhớ đến Nghiêm Trạch bị chôn vùi, cánh cửa duy nhất trong căn phòng này liền mở ập ra, đưa ánh sáng phía bên ngoài vào mắt cô, khiến cho đôi mắt chưa thích nghi với ánh sáng của cô đỏ rực không thể nhìn rõ người vừa bước vào là ai.

Tư Mạn đưa tay dụi dụi mắt, chỉ nghe tiếng bước chân trầm ổn mạnh mẽ tiến đến gần, bàn tay cứng rắn nâng cằm cô lên:

“Lớn giọng như vậy, chắc đã khỏe lắm rồi nhỉ.”

Chất giọng trầm lạnh có chút hạ giọng kia truyền vào tai Tư Mạn, đi qua đôi con ngươi sáng như trân châu, phản chiếu gương mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng của Nghiêm Trạch.

Giống như một cơn gió đi ngang qua mặt hồ đang yên ả, đầu não Tư Mạn đánh lên một tiếng, nơi khóe mắt của cô vì bị cay mắt mà rơi xuống một giọt lệ.

Xin đặc biệt nhấn mạnh, là vì cay mắt.

Thế nhưng đi vào tầm mắt vị chủ thượng cao quý, mi tâm lập tức cau chặt đến mức có thể kẹp chết ruồi. Vừa vào đã nhìn thấy cảnh Tư Mạn nước mắt lưng tròng như thế này, sắc mặt cũng trở nên khó coi. Hắn lấy ngón cái, đỡ lấy giọt lệ kia, găm đôi mắt lạnh lẽo của hắn vào khuôn mặt đang ngơ ngác nhìn hắn của Tư Mạn:

“Miêu! Chú nói không đau, không thương tổn gì nữa cơ mà, thế này là thế nào?”

Hắc Miêu từ lúc nào đã lù lù đứng sau lưng Nghiêm Trạch, vội vã xải hai bước chân tới, mặt mày nghiêm trọng quan sát Tư Mạn đang tóc tai tán loạn ngồi ngơ ngác trên giường.

Xét thấy đầu óc Tư Mạn có chút mơ hồ, ánh mắt không linh hoạt như bình thường liền lo lắng bấm bấm:

“Cô ta....Bối tiểu thư là vì vừa tỉnh dậy sau nhiều ngày bất tỉnh, cơ thể hồi đầu còn chưa linh hoạt, thuộc hạ đảm bảo không có chút tổn hại nào.”

“Vậy đây là cái gì?” Nghiêm Trạch đưa ngón cái với một giọt nước mắt trong veo đang đeo bám trên ngón tay hắn đến trước mặt Nghiêm Trạch, dự ý muốn hỏi ‘không đau không đớn, lý nào vừa tỉnh đã khóc’

Hắc Miêu nhìn thấy ‘tang chứng’ kia liền hết hồn, oán hận quăng cho Tư Mạn một cái lườm sắc bén, chỉ tiếc đương sự kia đang chưa hoàn toàn lấy lại hồn, cho nên không biết đã bị vị đệ tam này liệt vào danh sách đen những kẻ cần phải loại trừ.

Hắc Miêu cùng Hắc Báo nhìn rõ ba ngày liền từ sau khi trở về từ Brazin, Nghiêm Trạch luôn sát sao bệnh tình Tư Mạn, quan tâm cô một cách đặc biệt. Nếu nói trước đây Nghiêm Trạch thường xuyên đến phòng cô ngủ kè, thì bây giờ nâng lên thành hai mươi tư giờ có lẽ nằm trong tầm mắt, đến cả khu vực cấm địa cũng được cho vào như thế này cũng đủ thấy vị trí của cô trong lòng Nghiêm Trạch không còn như trước.

Vì sao ư? Ở mật thất cùng sống cùng chết, lên mặt đất lại dùng hết bản lĩnh cứu Nghiêm Trạch, như thế này chẳng phải là khổ cần tham gia ngạch trung thành cũng đã đổ thủ khoa rồi sao.

“Thuộc hạ cho rằng, không phải Bối tiểu thư khóc vì đau đầu ả.” Nghĩ một hồi, Hắc Miêu đành chốt hạ một câu.

Vừa nói xong lại thấy không gian lạnh hơn một chút, tựa hồ Nghiêm Trạch không hề hài lòng với câu trả lời này, cho nên Hắc Miêu mới đáp một câu ngắn gọn nhưng lại khiến hắn cảm thán cuộc đời này cho đến mãi về sau, không ngờ bản thân lại có lúc thông minh đến vậy:

“Thuộc hạ nghĩ Bối tiểu thư khóc là vì vui mừng vì ngài đã trở lại.”

Câu này vừa kết thúc, căn phòng đột ngột chuyển ấm lạ thường, Hắc Miêu liếc mắt đến máy lạnh nằm trên kia, vẫn thấy nhiệt độ không hề dịch chuyển, lại nghĩ thâm hay là máy lạnh hỏng.

Lại liếc đến Tư Mạn đang vô hồn kia có chút giật mình, ánh mắt linh hoạt nhìn sang Nghiêm Trạch rồi há hốc mồm không nói nên lời. Hắc Miêu lần nữa dịch mắt sang Nghiêm Trạch, lại suýt nữa lên cơn nhồi máu cơ tim mà đi tìm ông bà.

Vẻ mặt Nghiêm Trạch lúc này quả thực sống đến hơn ba mươi tuổi đầu lần đầu tiên hẳn nhìn thấy. Mi tâm dần ra, lộ rõ đôi mày rậm sẫm, đôi mắt sáng như chim ưng thoáng qua một cơn gió lạ, khóe môi hơi nhếch lên, đậm chất bá chủ coi khinh thiên hạ. Tổng hợp ngũ quan vừa lạnh vừa nóng này có chút không hài hòa nhưng lại rõ ràng biểu hiện cho gương mặt vui mừng.

Vui?

Mừng?

Nếu có máy ảnh ở đây, Hắc Miêu chắc chắn sẽ chụp lại khoảnh khắc này rồi đem sang ra một bức ảnh thật to làm tuyệt tác, treo trong bảo tàng, thu mỗi người nghìn đô mới được vào thưởng thức, lúc đó chắc chắn hẳn sẽ thành tỷ phú.

Là kỳ quan, kỳ quan đó.

40. Chương 38 - 2:

“Khụ khụ...Chủ...chủ thượng.”

Tư Mạn là khán giả thứ hai nhìn thấy tuyệt tác này, đương nhiên cũng sốc không kém. Chỉ tiếc là vẻ mặt kia chỉ tồn tại chưa được mười giây đã lập tức biến mất không dấu vết. Tựa hồ vừa rồi chỉ là hai người họ hoa mắt.

“Chủ thượng, lão gia đang chờ phòng bên.” Hắc Miêu liếc mắt sang cánh cửa lúc này Nghiêm Trạch đi vào, ái ngại nói.

Là bọn họ ở phòng bên bàn chuyện, chỉ vì nghe thấy tiếng la của Tư Mạn mà vị nào đó vút ghế bỏ đi, báo hại chủ nhân Nghiêm gia đen mặt ngồi bên kia, không cần nhìn cũng biết. Sắc mặt Nghiêm Giác Siêu lúc này chắc chắn rất khó coi.

“Nằm yên.”

Nghiêm Trạch lạnh lùng buông một câu, tính toán bước đi thì Hắc Miêu lại mở miệng nhắc nhở:

“Bối tiểu thư đã tỉnh, thuộc hạ sẽ cho người đưa cô ấy trở về phòng.”

“Để yên đó.” Nghiêm Trạch không quay đầu, vẫn điềm nhiên như không đáp.

“Nhưng mà đây là căn cứ bí mật, cô ấy vẫn chưa qua ngạch trung thành...”

Nói đến đây, Tư Mạn lập tức hiểu ra ý nghĩa trong màn đối thoại này. Cô lần nữa đưa mắt quan sát căn phòng như nhà xác này, lần cuối khẳng định đây chính là đại bản doanh của Nghiêm gia, cũng chính là phòng ngủ của Nghiêm Trạch, căn cứ bí mật cất dấu mọi bí mật của giới hắc bang. Phòng bên cạnh chắc chắn là phòng họp của Nghiêm gia.

Cũng có thể hiểu đơn giản, nơi này căn bản không thể để một con muỗi xâm phạm tới, hệ thống bảo an không thể tốt hơn. Cho nên người ngoài như cô được vào đây là một sự nhân nhượng đến không thể hiểu nổi. Hắc Miêu ý muốn nhắc nhở, chính là không muốn để thông tin buổi họp bị cô nghe thấy.

“Không cần thiết.” Nghiêm Trạch quăng một câu, đi sang phòng bên cạnh mà không cần thêm một lời nào nữa.

“...”

Hắc Miêu hơi nhú mày, quăng cho Tư Mạn một cái lườm sắc bén khiến Tư Mạn vốn bình thản lại bất giác phòng thủ:

“Chủ thượng đã để cô bước vào căn phòng này, chính là cả đời này cô chỉ có thể tận tụy hầu hạ ngài, tuyệt đối trung thành, tận tâm đến chết. Nếu cô dám phản bội, ngài chắc chắn sẽ để cô sống không bằng chết.”

Dọa xong một câu, Hắc Miêu phất áo bước sang phòng bên, không quên đóng cửa lại, để mặc Tư Mạn ngơ ngác ngồi trên giường nhìn cánh cửa khép lại, hồi lâu nghe vài tiếng bên kia truyền ra mới tỉnh.

Thế ra là, cô đối với Nghiêm Trạch, niềm tin đã từ con số âm mà trở nên dương vô cùng rồi sao.

Tư Mạn vỗ đùi đánh đét, tự mình nể mình quá cao tay. Chỉ qua vài lần sinh tử đã có thể khiến tên quỷ vương kia tin tưởng, đâu phải đơn giản mà cô lại có thể trở thành Ephemera vang danh thiên hạ đâu.

Nghĩ qua một chút, Tư Mạn lại thấy chân tay rã rời, xem ra là bất tỉnh quá lâu, cơ thể không linh hoạt được như trước.

Cô liền rời giường, bước vài bước khởi động thân thể, lại muốn tìm nước uống nhưng cơ bản căn phòng này cái gì cũng không có. Cô quả thật không hiểu nổi tính cách Nghiêm Trạch, sống mà không cần đồ vật thường dùng cũng được sao? Hay là mọi thứ đều có người hầu kẻ hạ nên không cần thiết dùng?

Nhìn vào cánh cửa phòng họp, chợt nghĩ bên kia hẳn có nước. Tuy rằng biết bên kia đang bàn công sự, nhưng cô đang khát khô cả họng, chỉ muốn xin một ngụm nước mà bước đến bên cánh cửa, tính toán lịch sự gõ vài cái thì bên trong vang vọng ra tiếng nói của Tạ Bản:

“Thuộc hạ đã tìm hiểu rất kỹ, không thể nào tìm ra Nghiêm gia đã có chỗ nào đụng đến Lex. Năm năm trước hẳn chỉ là một tên đầu đường xó chợ, nếu không có Đình gia hỗ trợ, hẳn tuyệt đối không có ngày hôm nay.”

“Cứ cho là Nghiêm gia chiếm thị trường, thì dùng cách đuổi cùng diệt tận, muốn Nghiêm gia tuyệt hậu này không phải là cách làm của Đình gia hay bất cứ gia tộc này, chỉ trừ khi hẳn có thâm thù đặc biệt.” Giọng nói của Hắc Báo cất lên.

“Phía Đình gia xác nhận, từ mấy năm trước, Lex đã cắt đứt quan hệ với Đình gia xây dựng lãnh địa mới, cho nên loại trừ khả năng hẳn vì Đình gia mà hạ thủ.”

“Hắn đã muốn quyết chiến, thì cứ để hẳn thỏa mãn, tìm hiểu thâm thù của hẳn để làm gì?” Giọng nói bất cần của Nghiêm Giác Siêu vang lên, rõ ràng không buồn để một chữ Lex vào mắt, ngay cả khi hẳn đã dồn ông vào bước đường cùng. Đây chính là định nghĩa của cao ngạo.

Tư Mạn đứng bên ngoài, cô thực ghét nghe lén, nhưng lại không hiểu vì sao lại bất động im lặng. Muốn thấu tóm mọi lời đối thoại trong kia.

“Miêu.” Nghiêm Trạch cất giọng.

“Vâng!” Hắc Miêu nhanh nhẹn hiểu ý, liền đưa ra một tập tài liệu, bên trong có vài thông tin cơ bản mà Nghiêm gia thu thập được: “Chỉ có thông tin về hẳn trong vòng mười năm trở lại đây, thông tin về thân phận thật của hẳn thuộc hạ vẫn chưa thể nắm bắt.”

Bên ngoài, ngón tay Tư Mạn đan chặt vào nhau, ánh mắt cũng trở nên khác lạ.

“Nhưng có một điều thuộc hạ chắc chắn. Hẳn là người của một trong ba hào môn gia tộc chiếm lĩnh thị trường Canada trong trận huyết chiến mười lăm năm trước.”

Ánh mắt Tư Mạn trở nên đỏ rực như máu, bàn tay nắm chặt lộ từng đốt trắng, sắc mặt đã không còn vẻ vô tư như ngày thường.

Trận huyết chiến mười lăm năm trước?

41. Chương 39: Mười Lăm Năm Trước.

Mười lăm năm trước, ở đất nước với diện tích lớn thứ hai thế giới, là một trong những nền kinh tế lớn mà các thế lực không thể không thèm khát. Canada được xem là miếng bánh béo bở trên thị trường ngày càng cạn kiệt. Các gia tộc lớn luôn thèm khát được thấu tóm thị trường này để có thể làm bá chủ thiên hạ, và ba gia tộc Bối, Diệp, Louis là ba gia tộc lớn thấu tóm thị trường này.

Trải qua nhiều năm tranh đấu cùng tất cả những gia tộc khác. Bối, Diệp, Louis đã bắt tay với nhau, trở thành ba gia tộc cùng chia đều miếng bánh béo bở và hợp tác cùng phát triển bằng cách thống trị những gia tộc khác.

Đối với sự hợp tác này, thị trường Canada quả thật được khai thác đến mức triệt để, chỉ trong vài năm, gia tộc họ Diệp đã có thể dần thân vào giới chính trị, góp phần khiến miếng bánh này càng trở nên hấp dẫn bằng cách điều khiển giới chức Canada, mở rộng tài nguyên có thể khai thác.

Khác với Diệp gia, Louis là gia tộc không sử dụng chính trị bằng đầu óc, họ sử dụng bằng vũ lực. Louis vào thời điểm đó chính là một trong những gia tộc đứng đầu giới hắc bang. Có thể ngang nhiên ra tay nhưng không ai dám nửa lời trách phạt họ. Nếu nói Diệp gia một tay che cả bầu trời của giới chức, thì bàn tay của tộc Louis chính là để bịt miệng thiên hạ và giải quyết những cái cọc ngáng đường.

Đối với Bối thị, từ một gia tộc nhỏ ở Châu Á, họ đã có được trong tay không ít tài sản, trong ba gia tộc, Bối gia được xem là gia tộc giàu có nhất từ những chiến lược tài ba của Bối lão gia và phu nhân, cho nên việc họ đem lại lợi nhuận gấp đôi thậm chí là gấp ba cho Diệp gia và tộc Louis cũng chính là điều khiến hai gia tộc này nhất mực tin tưởng họ.

Ba gia tộc không cùng một cách điều hành nhưng khi đứng cạnh nhau lại tạo thành một thể hoàn chỉnh. Người dùng đầu óc, người điều khiển mệnh lệnh, kẻ lại là thành trì giữ cửa. Cả ba gia tộc hợp lại đã vô hình biến thành vua của tất cả các vua, khiến cho những gia tộc khác có ý định nhòm ngó nhưng chẳng giám ra tay. Cứ như vậy mà họ đã trở thành một huyền thoại sống trên mảnh đất màu mỡ kia.

Thế nhưng miếng mồi càng ngon, lại càng có nhiều kẻ thèm khát. Để có thể dành được miếng bánh đã bị người khác lấy mất, những gia tộc nhỏ còn lại đã từng coi nhau như kẻ thù không đội trời chung lại cùng nhau bắt tay hồng lật đổ ba gia tộc lớn kia để độc chiếm miếng bánh đó.

Năm đó, một trận huyết chiến đã diễn ra. Không ai có thể kể chi tiết về trận chiến này bởi những người tham gia vào trận chiến đó nếu không mất mạng thì đều trở nên tàn phế hoặc ngớ ngẩn. Chỉ biết rằng sau một đêm những chủ lực của Diệp gia thống trị giới chức đã bị bắt và hạ sát ngay khi bị giam giữ.

Tộc Louis mất đi chiếc ghế lớn trong giới hắc bang. Từ một kẻ dấn lên xác thiên hạ, người nhà Louis lại bị dồn đến mức phải vượt biên và tử nạn ngoài đại dương kia, không rõ ai còn sống ai đã chết, chỉ biết rằng tộc Louis diệt vong từ đó.

Còn Bối gia lương thiện và thông minh kia đã như một ngọn đuốc bị thiêu rụi ngay trong đêm. Tòa thành uy nghi của Bối gia nằm ở Toronto trở thành một quả cầu lửa rực sáng bầu trời Canada, thiêu sống tất cả gia quyến Bối thị cùng với những tài sản mà họ kiếm được. Người ta nói rằng đêm đó họ nghe rất rõ tiếng than khóc đến nhói lòng của tất cả mọi người trong tòa thành. Người nhà họ Bối trên dưới gần năm mươi người đã ra đi như vậy với nỗi đau hóa thành tiếng khóc nơi âm tào. Nơi đó đã biến thành nỗi ám ảnh kinh hoàng của người dân Toronto.

Từ đó trở đi, ba gia tộc từng nắm giữ thị trường lớn đã biến mất. Từng gia tộc lại tiếp tục xâu xé nhau, rồi những cuộc chiến lại lần nữa, lần nữa diễn ra. Không ít lâu sau đó, Đinh gia là Nghiêm gia nhúng chân vào cuộc chiến kia và dễ dàng thôn tóm thị trường này.

Đinh gia e sợ quyền uy của Nghiêm gia, đành lùi một bước, nhường miếng lớn cho Nghiêm gia, Đinh gia ăn miếng nhỏ. Và nghiêm nhiên Nghiêm gia trở thành bá chủ thiên hạ.

“Thuộc hạ nghĩ rằng Lex có lẽ vì chuyện Nghiêm gia chúng ta thừa cơ lấy đi thị trường này từ sau cuộc chiến kia mà chuyển qua hận Nghiêm gia.” Hắc Miêu đặt tập tài liệu xuống, nhíu mày nói.

“Tại sao cậu lại cho rằng Lex là người của một trong ba gia tộc kia?” Nghiêm Giác Siêu rít một hơi thuốc, ánh mắt mơ màng như đang chìm đắm trong điều gì đó. Đôi mắt ông hằn lên ít tơ máu, lại dấu không ít tâm tư.

“Gián điệp mà thuộc hạ cài vào trụ sở của Lex cho biết, Lex luôn tìm kiếm mọi thông tin về vụ việc mười lăm năm trước và tìm mọi cách tìm gặp những người còn sống của ba gia tộc đó, sau đó hẳn tìm được một người tộc Louis, nghe nói còn đối xử rất tốt. Còn những gia tộc nhỏ đã từng bắt tay nhau lật đổ ba gia tộc lớn đã bị Lex hành hạ cho đến chết. Những người trong gia tộc nhỏ đó rất sợ Lex tìm đến nên đã không ngừng trốn chạy mà không biết đã gây thù chuốc oán gì cho hắn. Cho nên thuộc hạ tin chắc hẳn chính là một trong những người còn sống trong ba gia tộc đó.”

“Khả năng đó rất cao.” Tạ Bàn đứng bên này, tỏ vẻ đồng tình, lại hết sức nghi hoặc: “Người có thể đổ tất

cả thù hận lên gia tộc nhỏ đó và Nghiêm gia chỉ có thể là người của ba gia tộc lớn, chỉ là có một chuyện có vẻ chưa ổn.”

“Có phải Tạ tiên sinh muốn nói Đĩnh gia cùng Nghiêm gia lấy đi thị trường của Diệp, Bối, Louis nhưng lại không thù hận với Đĩnh gia mà còn được Đĩnh gia hậu thuẫn?” Hắc Báo vốn đang trầm tư, lại bất ngờ lên tiếng.

“Quả thật là như vậy.” Tạ Bản gật đầu.

“Chính là vì năm đó, Đĩnh gia đã hạ sát không ít gia tộc nhỏ đã hại chết ba gia tộc lớn kia. Có thể Lex coi đây là một ơn nghĩa vì đã giúp hắn trả thù.” Hắc Miêu lật tài liệu về thông tin năm đó đưa ra cho chúng nhân đáp.

Nghiêm Trạch nhìn tập tài liệu, lướt qua một ít thông tin, ánh mắt cũng trở nên sâu hun hút, không thể đọc được một chút suy nghĩ trong ánh mắt kia. Khi đôi mắt hắn chạm đến dòng chữ nhỏ nhắn nằm ở cuối dòng, sắc mặt hắn trở nên tối sầm lại. Hắn vốn im lặng không nói, đến lúc này mới lạnh lùng cất giọng:

“Hôm nay đến đây thôi.”

42. Chương 40: Khám Bệnh

Gấp lại tài liệu trong tay, Nghiêm Trạch chấm dứt cuộc họp giữa những nghi vấn của chúng nhân, hắn thoáng liếc mắt sang cánh cửa nối phòng hắn bên kia, nơi đang có người tĩnh dưỡng.

“Ta sẽ cho hắn ném trái đắng của Nghiêm gia.” Trước khi kết thúc, Nghiêm Giác Siêu kiên quyết nói. Từ lúc thoát ra, ông đã thể sẽ băm thây Lex, ông không tin một tên Lex con con có thể dọa được ông.

Tạ Bản không nói gì, chỉ yên lặng xem lại một số hồ sơ. Nhíu mày vài lần liền nhỏ giọng với Nghiêm Giác Siêu nói gì đó. Chỉ trong vài giây, sắc mặt Nghiêm Giác Siêu trở nên khác lạ. Điều này rõ ràng lọt vào mắt Nghiêm Trạch, hắn lại coi như không nhìn thấy mà rời ra bên ngoài.

Hắc Miêu cùng Hắc Báo theo sau Nghiêm Trạch, nhìn biểu hiện của Nghiêm Trạch, lại vô cùng hiểu ý mà sẵn sàng chờ lệnh. Quả nhiên chưa mất đến vài giây, Nghiêm Trạch đã hạ chỉ:

“Điều tra về người này cho ta.” Ngón tay của Nghiêm Trạch đặt lên một cái tên nằm trên tài liệu.

Hắc Báo, Hắc Miêu tò mò, trong số hơn trăm người trong ba gia tộc, người nào khiến Nghiêm Trạch để tâm đến vậy.

Nhìn qua một chút, chỉ thấy đây là hồ sơ về Bối gia. Một cái tên duy nhất với vài dòng thông tin ít ỏi.

‘Bối Tĩnh.

7 tuổi.

Con gái của Bối Doãn Phi – Diệp Liên

Đã chết trong vụ hỏa hoạn.’

Góc bên phải là một tấm ảnh đã cũ, một góc còn bị cháy xém. Đó là hình ảnh một bé gái nhỏ nhắn với bộ váy trắng tinh khôi, nụ cười ngây thơ và đôi mắt lấp lánh như trân châu.

Màn đêm buông xuống bao trùm cả một khoảng không gian, những tưởng rằng đêm đen chỉ khiến cho vạn vật chìm đắm trong giấc mộng, nhưng nơi thành phố New York xinh đẹp lại lộng lẫy bội phần, hết như một cô gái tinh khôi thuần khiết lột bỏ vẻ thù mị, khoác lên mình vẻ đẹp kiêu sa không kém phần sang trọng.

Nơi thủ phủ rộng lớn của Nghiêm gia, căn phòng rộng với duy nhất một chiếc giường lạnh lẽo, mặt trăng và ánh sáng từ đèn điện soi tỏ bóng hình cô gái với mái tóc đen dài, đôi mắt như trân châu nhìn qua khung cửa, vẻ ảm đạm kia từ lúc nào đã vùi lấp đi một khuôn mặt vô tư bình thản ngày thường.

Hạ nguyệt hờ hững rơi xuống, chạm vào đôi con ngươi đen láy kia, đưa cô vào một khoảng ký ức mà cô đã quên đi từ lâu.

Cộp, cộp.

Không gian vốn yên tĩnh lại vang lên tiếng động nhỏ, Tư Mạn khẽ giạt mình, vội vàng thoát khỏi trầm tư lúc này, nhìn ra phía cửa, nơi phát ra tiếng động kia.

Nghiêm Trạch đã trở lại.

“Hôm nay ngài lại ngủ cùng Bối tiểu thư?” Phía bên ngoài, Hắc Báo, Hắc Miêu theo sau Nghiêm Trạch với vẻ mặt thư thả sau một ngày dài với công việc hỗn loạn. Chưa đợi Nghiêm Trạch đi vào phòng, Hắc Miêu đã nhin không được mà hỏi, trong giọng điệu có chút mong chờ.

“Có vấn đề gì sao?” Nghiêm Trạch lạnh lùng nói, sắc mặt hần hoàn toàn bình thản, chẳng nhận ra có gì là không ổn.

Hắc Báo và Hắc Miêu nhìn nhau, đôi mắt xanh giao nhau rồi chạy nhảy loạn xạ, ý vị đùn đẩy nhau nói gì đó. Biểu tình kia đương nhiên không lọt khỏi tầm mắt Nghiêm Trạch, cho nên Nghiêm Trạch không có kiên nhẫn bông đùa lập tức cau mày:

“Còn gì muốn nói?”

Dám chắc đã khiến quý vương nổi giận, Hắc Miêu bị Hắc Báo đẩy ra hứng mũi chịu sào, cuối cùng để giữ lại mạng sống mà nuốt khan vài cái mới dám nói:

“Chủ...chủ thượng, cái đó...ngài có thể cho thuộc hạ khám qua ngài một chút có được không ạ?”

“Khám? Khám cái gì?” Ánh mắt Nghiêm Trạch lại sắc hơn một chút. Hần rõ ràng sức khỏe kiện khang, độc cũng đã sớm hóa giải, còn cần khám cái gì?

“Cái đó...là...là...khám thể lực của ngài.” Đệ tam đại nhân bình thường ăn to nói lớn, không sợ trời không sợ đất lúc này lại lắp ba lắp bắp mất hết vẻ uy nghi ngày thường.

“Thể lực của ta rất tốt.” Nghiêm Trạch hờ hững quăng một câu.

“Hắc Miêu là muốn kiểm tra sinh lực của ngài.”

Đóng chốt.

Hắc Báo mất hết kiên nhẫn, đành cướp lời mà nói.

Thoảng qua một chút hàn khí, ánh mắt sắc như lưỡi gươm của Nghiêm Trạch như đâm xuyên hai lá gan lớn mật của Hắc Báo, Hắc Miêu, khiến cả hai sợ đến dựng tóc gáy.

“Sinh lực của ta.” Nghiêm Trạch gằn mạnh từng từ: “Rất tốt.”

Hắc Miêu lúc này bắt giắc tâm niệm, thà một lần huy hoàng rồi vụt tắt còn hơn mãi mãi làm con rùa rụt cổ. Cho nên dồn hết tâm tư của một lương y gia đình, hùng hồn sổ một tràng:

“Cái gì mà sinh lực rất tốt, làm gì có gã đàn ông cùng một người đàn bà ngủ chung một phòng, suốt ngày ôm ôm ấp ấp mà cái gì cũng không xảy ra. Thuộc hạ đã mấy đêm thức trắng tận tình theo dõi, nhưng hoocmon của ngài không hề vận động. Nếu như không phải ngài bất lực, không lẽ ngài lại thích đàn ông?”

Nói đến đây Hắc Miêu bỗng dừng chợt dạ ngậm miệng.

Hắc Báo vỗ trán thở dài. Hắc Miêu kỳ này chết chắc rồi.

Bàn tay cứng như đá của Nghiêm Trạch đặt lên vai Hắc Miêu, nhẹ qua một lần bóp lấy đôi vai của Hắc Miêu, khiến hần đau điếng nhưng không dám hé răng la lên. Cơ bản đã nhìn rõ lỗi sai trầm trọng. Hần đi theo Nghiêm Trạch đã lâu, rõ ràng biết đàn ông hay đàn bà, Nghiêm Trạch cũng chưa từng bỏ vào mắt bất cứ ai.

“Chú đạo này còn muốn điều khiển hoocmon của ta? Khá lắm.” Bả vai Hắc Miêu lần nữa bị siết lại như muốn bẻ gãy xương của hần.

“Chủ thượng....Ngài nghe thuộc hạ nói cái đã.” Hắc Miêu vừa đau vừa sợ thủ lùi một bước, thoát khỏi bàn tay ma quái của Nghiêm Trạch, nước mắt lưng tròng trình bày hoàn cảnh:

“Thuộc hạ chỉ ít đã đi theo ngài bao nhiêu năm, nhờ có ngài mà nếm đủ mật ngọt trên đời, thế nhưng ngài lại chưa từng hưởng thụ của ngon của tạo hóa, bất quá lần đầu tiên trong đời thuộc hạ thấy một người đàn ông đã ngoài ba mươi vẫn là rau sạch, chưa từng dính bụi hồng trần, như vậy không phải quá bất công sao? Lại nói đến chuyện thấy ngài cùng vị tiểu thư kia đi ngủ. Báo và thuộc hạ còn mất công mở tiệc trưởng thành cho ngài, mừng ngài đã bước qua ngưỡng cửa của trai tân. Thế nhưng bao nhiêu ngày vẫn không hề thấy có chút.....gì cả, cho nên thuộc hạ còn cho rằng ngài thiếu đi kỹ năng chiến đấu nên không biết đích đến. Nhưng xét lại ngài đã từng chứng kiến không ít mấy chuyện cấm trẻ con này, cho nên không thể nói ngài không có kỹ năng. Kết quả cho đến lúc này, Báo và thuộc hạ chỉ có thể cho rằng ngài bị bất lực, nên mới....”

Hắc Miêu ban đầu mở miệng rất khí thế, nói chừng nào càng có đà lên tông chừng đó, nhưng về sau giọng lại càng lúc càng nhỏ dần, nhỏ dần rồi im bặt.

Hàn khí quanh thân Nghiêm Trạch đủ để hóa băng chúng nhân, sắc mặt Nghiêm Trạch đã trở nên vô cùng, vô cùng khó coi.

“Mấy thứ đó, ta vốn không có tâm tư.”

Nói rồi Nghiêm Trạch bỏ mặc hai vị nhiều chuyện kia, đẩy cửa vào phòng không quên mang theo sát khí.

Nhìn bóng Nghiêm Trạch khuất sau cánh cửa, Hắc Miêu mới dám thở ra một hơi, còn cảm thấy diệu kỳ vì Nghiêm Trạch không những không trách tội mà còn tha cho Hắc Miêu lần này không kèm bất kỳ một sự quả trách nào.

“Ngài ấy rõ ràng trước nay không xem Bối kia là đàn bà, chỉ là thấy cô ta ở bên cạnh vừa mắt. Lần này chúng ta nhắc nhở ngài ấy, hy vọng là có kết quả.” Hắc Báo ra vẻ bất lực nói.

“Đáng ra chúng ta nên đánh tiếng với Bối Tư Mạn mới đúng.”

Hắc Miêu sợ đến rụng rời ngồi thụp xuống đất. Trong Nghiêm gia này, người muốn Nghiêm Trạch bước qua ngưỡng cửa đầu chỉ riêng hai người bọn họ. Nghiêm Giác Siêu tuy rằng không ưa nổi Tư Mạn, nhưng người đàn bà duy nhất có thể leo lên giường một người khó tính như Nghiêm Trạch, sao ông có thể không ngóng trông.

Cho nên những việc như thế này đều là do sắp lớn hạ thánh chỉ xuống. Báo hại hai người một Báo một Miêu đêm nay lại cầu trời khẩn phật, hy vọng Tư Mạn có thể hoàn thành nhiệm vụ cao cả này.

43. Chương 41: Kế Hoạch Mờ Ám

Kết quả của đêm hôm đó, Hắc Báo đã báo một tin vô cùng xấu cho Hắc Miêu, đó là chủ thượng cao quý nào đó đã không ngủ cùng Tư Mạn, mà thức khuya làm việc đến quên cả nghỉ ngơi. Nếu không phải vì Lex khuấy đảo Brazil một trận, buộc Nghiêm Trạch phải giải quyết mớ hỗn độn này thì có lẽ kế hoạch kia của hai vị đại nhân có lẽ sẽ được vài phần trăm thành công.

Cho nên ngay ngày hôm sau. Vị quân sư họ Tạ nhiều chuyện nào đó không chịu đi cùng Nghiêm Giác Siêu mà ở lại New York, cùng hai vị đệ nhị đệ tam bày mưu tính kế, quyết tâm khai thông con đường hồng trần cho vị chủ thượng cao quý.

Theo chủ trương của cuộc họp ba cây khế, vị quân sư họ Tạ tên Bàn đã đưa ra kiến nghị, đề xuất việc gia tăng độ mỹ miều cho Tư Mạn, cô vốn có nhan sắc, không ai có thể phủ nhận. Nhưng trong mắt Nghiêm Trạch, đàn bà đều là bạch tuộc bất kể đẹp xấu, nhưng Tư Mạn là trường hợp khác, hẳn rõ ràng không coi cô là bạch tuộc, cho nên cần khiến cô trở thành một người mà bất kỳ gã đàn ông nào cũng phải chảy nước miếng.

Cho nên ngay trong ngày hôm đó, Hắc Miêu đã lôi cổ Tư Mạn ra khỏi phòng, đem ra ngoài phơi nắng một ngày. Không ngần ngại rút túi cho cô một ngày chăm sóc toàn thân, Hắc Báo mời hẳn chuyên gia trang điểm bậc nhất.

Tận mắt nhìn thấy sự ưu ái đặc biệt này. Tư Mạn không thể không cảnh giác:

“Các người rốt cục định làm cái gì? Tôi chỉ theo lệnh chủ thượng, các người đừng hòng điều khiển tôi.”

Tạ Bản từ đằng sau bước vội tới, mặt mày hớn hở nhìn thấy chuyện gia trang điềm đang từng bước kiến tạo khuôn mặt của cô, nhìn qua đã cảm nhận được tuyệt tác, ông cười phớt lờ như bố đẻ em bé:

“Bối tiểu thư chớ có nói lời cay đắng như vậy. Dù gì bọn tôi cũng sống ở Nghiêm gia lâu hơn cô, lần vừa rồi lại thoát chết nhờ cô cứu, cho nên mới muốn dùng hết tấm lòng này trả ơn cho cô. Nào có dám ép buộc cô phải làm cái gì.”

“Là thật?” Tư Mạn nghi ngờ dò hỏi.

Hai cái đầu vàng của Hắc Báo, Hắc Miêu đồng thời gật xuống. Khóe miệng cứng ngắc khó khăn nở một nụ cười để Tư Mạn hài lòng.

Đã mất tiền còn phải đi nịnh một cô gái. Đây chẳng phải quá mất mặt Nghiêm gia sao. Nhưng thôi vì tương lai tươi sáng của Nghiêm Trạch, có mài mặt ra đường họ cũng cam.

Thấy có vẻ không có gì là không được, Tư Mạn cũng chẳng cần hỏi thêm nữa mà để mặc cho nhân viên xung quanh đưa cô ra bơi bơi trát trát.

Coi như Nghiêm gia không bạc đãi cô, ngay cả phúc lợi cũng có thể tốt đến nhường này, tất cả nhân viên đều là chuyên gia chăm sóc nổi tiếng, cô có thể không tranh thủ mà hưởng thụ được sao.

Cho nên vì mãi mê hưởng thụ, Tư Mạn đã không phát hiện ra cốc nước mà Hắc Miêu đưa cho cô uống đã qua bàn tay ma quái của hắn xử lý nhanh đến mức thần không biết quỷ không hay.

Đêm buông xuống, Tư Mạn cũng đã được tân trang hết mức có thể. Cô bước ra khỏi tiệm Spa với một hình dáng xinh đẹp quyến rũ hơn bất kỳ người phụ nữ nào. Ánh mắt của những gã đàn ông vô tình lướt qua cô đã như bị bùa mê thuốc lú, không cách nào thoát khỏi.

“Chú bỏ cái gì vào cốc nước vậy?” Tạ Bản đưa Tư Mạn về đến thủ phủ, liền tìm Hắc Miêu hỏi.

“Là xuân dược loại B.” Hắc Miêu vừa đáp vừa tranh thủ pha một tách trà, lấy ra viên thuốc lúc nãy đã bỏ vào cốc nước của Tư Mạn.

“Sao lại có xuân dược loại B, loại này như thế nào?” Tạ Bản chỉ nghe đến xuân dược, không biết còn có nhiều loại như vậy, nhìn màu sắc quái dị của viên thuốc, dám chắc đến chín mươi phần trăm là do Hắc Miêu tự chế.

“Loại xuân dược này không gây hại cho cơ thể, dược tính cực kỳ nhẹ, nó sẽ không phát tác ngay sau khi uống vào mà phát tác trong vòng năm tiếng đồng hồ. Trong năm tiếng đó, nếu người uống xuân dược này ngửi được mùi hương từ người khác giới khiến hoocmon của họ hoạt động, thì xuân dược sẽ lập tức phát tác.” Hắc Miêu thuận tay bỏ thuốc vào tách trà, nhẹ nhàng khuấy đều.

“Người khác giới khiến hoocmon của họ hoạt động? Nếu chủ thượng không khiến hoocmon của cô Bối hoạt động hoặc ngược lại thì sao?” Tạ Bản thấy không ổn nói.

Hắc Miêu khẽ cười: “Chẳng có người đàn ông và người phụ nữ nào có thể nằm ngủ với nhau hằng đêm mà không có chút tình cảm nào được. Khi có cảm tình, hoocmon sẽ hoạt động.”

“Cũng có lý, tôi nghĩ chú không dám sử dụng xuân dược loại A vì sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của cả hai đúng không?” Tạ Bản nhận lấy tách trà từ tay Hắc Miêu, thuận tay pha thêm nước nóng, khiến thuốc kia đã trở nên vô hình.

“Đúng là quân sư, nhìn qua một lần đã biết thuốc của thuộc hạ phải xử lý như thế nào.”

Hắc Miêu cùng Tạ Bản nhìn nhau cười ám muội.

“Vậy nhiệm vụ cao cả của chú bây giờ, hay cố gắng hoàn thành nhé. Lão gia tin chú. Nghiêm gia này tin chú.” Tạ Bản đưa tách trà cho Hắc Miêu, vỗ vai thể hiện tinh thần đồng đội vĩ đại.

“Xin hãy tin ở thuộc hạ, tách trà này sẽ được đưa đến chủ thượng, sáng ngày mai, hãy cùng chờ tin vui.” Hắc Miêu tự tin quả quyết. Như chiến sĩ bất khuất giữa sa trường chờ ngày tin giặc đầu hàng.

Tạ Bản vỗ vai Hắc Miêu, nhìn hần bước về phía thư phòng của Nghiêm Trạch, lại nhìn phía khung cảnh bên ngoài căn phòng của Nghiêm Trạch, nơi đó Hắc Báo đang một tay thấp nển, một tay châm lửa đốt trầm hương.

Đây chính là khung cảnh trong kế hoạch của ba người. Tạo ra địa điểm lãng mạn ngay bên cạnh phòng ngủ. Đưa hương thơm quyến rũ khiến cho người bình thường cũng mê muội.

Quyết một lần thành công.

44. Chương 42: Hậu Hoa Viên

Có câu: “Người tính không bằng trời tính.”

Quả thực chính xác. Thời điểm tách trà được mang lên, Nghiêm Trạch đã rời khỏi thư phòng từ khi nào. Hắc Miêu chỉ nghe cảnh vệ báo lại, Nghiêm Trạch đã đến hậu hoa viên phía sau câu cá, sớm đã căn dặn không cần mang trà đến.

Tạ Bản cùng Hắc Báo nghe vậy liền tắt tuổi chạy đến:

“Nửa đêm nửa hôm lại chạy đi câu cá, không phải lão gia và chủ thượng lại cãi nhau đấy chứ?”

Chúng nhân tại Nghiêm gia này đều rất rõ tính tình của Nghiêm Trạch, những khi tâm trạng không vui, hần sẽ mặc kệ ban ngày hay ban đêm, buổi sớm tinh mơ hay đêm đen lạnh lẽo mà ra hoa viên câu cá. Mặc dù có ngồi nửa ngày không có cá mắc câu, hần cũng sẽ im lặng ngồi chờ mà không ai hiểu nổi mục đích của hần là gì.

Chính vì sở thích quái dị này mà lúc xây thủ phủ, người nhà Nghiêm gia rất chú trọng hậu hoa viên, đặc biệt là bờ hồ nhỏ để thỏa mãn gia chủ.

Bờ hồ nhỏ này có diện tích khá bao quát, nằm phía sau tòa nhà thứ hai, xung quanh có rất nhiều hoa trắng, bãi cỏ xanh mượt và những đám tầm xuân thì nhau leo trên bờ tường. Hậu hoa viên này không đa màu đa sắc như công viên, cũng không ảm đạm thê lương như nghĩa địa.

Tuy rằng hoa cỏ thưa thớt nhưng phong cảnh lại đặc biệt hữu tình nhờ có một cái thác nhỏ nhân tạo nằm ngay cạnh bờ hồ. Một cái đình viện nhỏ phong cách cổ kính và vài chú chim được nuôi tự do trên mái đình.

Chính vì đặc biệt xây dựng riêng cho Nghiêm Trạch, nên có thể nói khu vực này là cấm địa, không cho phép bất kỳ ai ra vào. Cho nên lúc Hắc Miêu đến tìm Nghiêm Trạch cũng đã bước vào giờ cấm kị, theo nguyên tắc mà không được bước vào nửa bước.

“Không lẽ kế hoạch của chúng ta chỉ vì một tách trà mà thất bại như thế này sao?” Tạ Bản khổ tâm nói. Ông giờ nhất chính là làm quân sư ba cái chuyện cấm trẻ con này, lần này ba người hợp lại không thành công, cũng coi như là một bài học.

“Không sao, chờ cho chủ thượng ra, Hắc Miêu sẽ lại pha cho hai người cốc nước khác. Đêm nay không xong mai lại pha tiếp.” Hắc Báo nghiến răng quả quyết nói, hần không tính không hạ được được hai người kia trong khi ba người rất thân cận.

“Anh nghĩ sao vậy, thuốc của tôi đâu phải vitamin, muốn hạ lúc nào cũng được, phải tùy vào thời gian, liều lượng và chế độ ăn uống của chủ thượng mới đảm bảo không hao tổn tinh lực của ngài ấy.” Hắc Miêu là chủ mưu sáng chế nhưng đặc biệt săn sóc kỹ càng sức khỏe của Nghiêm Trạch nên không dám làm liều.

Tạ Bản cùng Hắc Báo nghe vậy liền cảm giác lực bất tòng tâm.

“Giờ này chỉ e Bối kia cũng đã ngủ, lần này chúng ta coi như thất bại.” Hắc Miêu ỉu xiu nói.

“Đâu có, lúc này tôi có tạt ngang qua, nghe nói Bối Tư Mạn đã đi ra ngoài dạo, lại bận chạy qua bên này nên không biết cô ta đã dạo ở đâu.” Hắc Báo vô tư nói.

“Đi dạo?” Hắc Miêu thoáng bất ngờ, nghĩ đến điều gì đó liền nói: “Nghiêm gia chúng ta kiêng kỵ phụ nữ, Bối Tư Mạn nếu có xuất đầu lộ diện sẽ nằm trong tầm mắt của hầu hết cảnh vệ, họ cũng sẽ sớm báo cáo chúng ta. Nhưng từ này đến giờ vẫn không nghe họ động tĩnh.”

“Không lẽ Bối tiểu thư tìm đường bỏ trốn rồi?” Tạ Bàn nhìn qua Tư Mạn cũng biết, cô không ít lần nuôi mộng bỏ trốn, thế nên có thể lén lút ‘đi dạo’ thần không biết quỷ không hay thì chỉ có thể là bỏ trốn.

“Nếu thật là như vậy, chủ thượng quay về không thấy cô ta, chúng ta sẽ bị chôn chung một mồ mát. Mau đi tìm.” Hắc Miêu lập tức trở nên khẩn trương, tất tưởi chạy đi.

Hắc Báo nghe vậy thoáng xanh mặt rồi lập tức đuổi theo.

Chỉ riêng Tạ Bàn vẫn bình chân như vại, nhìn hai bóng người xa khuất, lại đưa mắt nhìn về hậu hoa viên. Nơi mà lúc này cảnh vệ đã báo lại cho ông, đã nhìn thấy Tư Mạn đi về phía đó, một cảnh vệ khác đã định tới ngăn cản nhưng chỉ trong chớp mắt đã không thấy người đâu.

Từ lúc ở mật thất, Tạ Bàn đã nhìn rõ công phu của Tư Mạn, cho nên sớm đã nhận ra, nơi mà Tư Mạn đi đến.

Khóe môi kia khẽ dân ra một nụ cười ranh mãnh, vừa dút tay vào túi vừa thông thả đi về phía hậu hoa viên, vẻ mặt vui mừng lộ rõ.

Cảnh xuân đêm nay, mình ta xem là đủ rồi. Ha ha.

Nghiêm Trạch ngồi trong đình viện tối như mực, chỉ có ánh trăng mờ hững hờ rơi xuống thân ảnh cao lớn của hắn với một thân phục đen muôn thuở. Ánh mắt sâu như động không đáy tĩnh lặng nhìn mặt hồ không có chút gợn sóng. Gió khẽ đưa cành cây rung lên, khiến bóng cây loang lổ dưới đình viện nhỏ. Tiếng nước từ thác nhỏ vang lên như một khúc tình ca giữa đêm huyền ảo.

Bóng hình Nghiêm Trạch hệt như một bức tượng cao lớn với khí tức đáng sợ, chỉ là lúc này vẻ mặt hắn đặc biệt yên tĩnh, cũng khiến cho nguyên khí đáng sợ ngày thường lui đi vài phần, chỉ còn bóng hình đơn độc ngồi đó mặc kệ thế giới không ngừng chuyển động.

Sột soạt.

Bỗng nhiên một tiếng động nhỏ cách đó không xa vang lên, cắt ngang mạch đập của thiên nhiên, ngắt đi nhịp nước đang chảy bên tai Nghiêm Trạch. Mi tâm khẽ nhú, ánh mắt sắc như lưỡi gươm linh động di chuyển.

Giữa đêm đen bao bọc đất trời, Nghiêm Trạch nhìn thấy một thân ảnh mỏng manh như liễu tơ, mái tóc dài cố định bằng một sợi dây nhỏ, váy dài ôm lấy thân thể kiều diễm, ánh trăng soi qua mặt hồ, phản chiếu gương mặt trắng ngần với đôi mắt lấp lánh vài giọt nước mong manh, đôi má kia ửng hồng, cuộn tròn những dòng nước mắt nóng hổi rồi lăn xuống.

Mi tâm Nghiêm Trạch càng nhú chặt.

Không phải hắn đã dẫn cô, tuyệt đối không được vì bất cứ chuyện gì mà khóc sao?

Nghiêm Trạch không lên tiếng, cũng không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ im lặng nhìn Tư Mạn được ánh trăng kia soi sáng, mặc kệ những giọt nước mắt đã trượt dài xuống cổ.

Tư Mạn căn bản không thể nhìn thấy Nghiêm Trạch, hắn đứng trong bóng tối, cô ở ngoài ánh sáng, mặc nhiên nghĩ rằng ở đó không có ai nên mới có thể khóc một hơi như vậy.

Đưa tay quệt nước mắt đọng trên mi, Tư Mạn ngược mắt lên nhìn ánh trăng vàng vạc kia, cố gắng dân ra một nụ cười:

“Ba, mẹ. Tư Mạn có lỗi, bao nhiêu năm như vậy chưa một lần đi thăm hai người. Có phải hai người rất giận con không?”

Mi tâm Nghiêm Trạch dân ra, ánh mắt trở nên sâu hun hút vẫn dán chặt vào cô, bàn tay đan vào nhau, chặt chứa một nỗi niềm sâu thẳm.

“Con xin lỗi, con không muốn quay lại nơi đó. Con không muốn nhớ lại lúc đó. Con không thể để ba mẹ biết được con đã khổ sở như thế nào để lớn lên. S-Anonymous là địa ngục, nơi đó đã hành hạ một đứa trẻ mới chỉ bảy tuổi như con, nơi đó dày vò con, xã hội này nghiền nát con. Con không thể....không....con không dám quay về....con không dám....” Giọng nói thanh mảnh của Tư Mạn vang lên giữa không gian yên lặng, thanh âm đứt quãng thể hiện cho một trái tim đã vỡ tan từ lâu. Giống như cô đang thì thầm với ánh trăng, với những người đã không còn tồn tại.

Hơi nước nóng hồi trào xuống khắp mặt cô, khiến đôi mắt cô đỏ rực. Đôi chân cô mất lực quỳ thụp xuống đất, khẽ nấc lên thành tiếng, không ngăn cản những giọt nước từ trong tim cô tràn ra. Để mặc cho bản thân một lần yếu đuối.

Trong khoảng không thiên nhiên thơ mộng, tiếc khóc vỡ vụn thành tiếng bi ai, oán thán cho một đời đau đớn. Cô khóc cho gia đình oan nghiệt, khóc cho số phận khổ hạnh. Tiếng nấc nghẹn ở cổ cứ hết lần này đến lần khác quặn lấy trái tim cô.

Ngay cả ánh trăng kia cũng trở nên ảm đạm, gió không buồn thổi, nước không muốn nhảy nhót, tiếng khóc của cô ngậm một tiếng buồn xa xăm không ai hiểu thấu.

Bỗng nhiên cổ tay cô bị bóp chặt đến đau điếng, một bàn tay to lớn cứng cáp nâng lấy cằm cô, bắt cô đối diện với một ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Tôi đã nói với em không được khóc rồi mà.”

“Hả....Tôi....”

Tư Mạn bất ngờ đến quên cả khóc tiếp, chỉ mới kịp định hình người mới từ trên trời rơi xuống là Nghiêm Trạch thì bất ngờ khuôn mặt lạnh tanh kia áp sát vào mặt cô, đôi môi kia đặt lên môi cô, ngậm lấy.

Tư Mạn mở căng hai đôi mắt ra nhưng tai thì dần ù đi, mọi dây thần kinh đều tập trung vào môi, cảm nhận rất rõ hơi thở gần như hòa quyện với hơi thở của cô. Đôi môi kia ngậm lấy khóe môi cô, đầu lưỡi khẽ di chuyển.

Tim Tư Mạn đánh thịch một cái, tâm can bất ngờ bốc lên một ngọn lửa lớn, cả cơ thể như bị điện giật, luồng máu nóng kia chạy khắp người cô, từ đầu não cho đến bàn chân bất giác nóng như lửa đốt. Ngay cả hơi thở cũng như có thể phóng ra lửa. Mọi thứ đều hoàn toàn tập trung vào làn môi nóng bỏng của Nghiêm Trạch.

Vào trường hợp này cô nên đẩy hẳn ra mới phải chứ. Nhưng cơ thể cô sao lại trở nên cứng đờ như thế này?

45. Chương 43

Lòng bàn tay Tư Mạn chỉ vài giây đã ướt đẫm mồ hôi, cả khuôn mặt bừng lên như muốn bốc hỏa. Vạn vật xung quanh cô dường như ngừng vận động, tất cả chỉ tập trung ở bờ môi mỏng kia đang ngậm lấy môi cô.

Dùng chút lý trí còn sót lại trong đầu, cô gồng hết sức mình đẩy mạnh Nghiêm Trạch ra, thế nhưng thân thể Nghiêm Trạch như khúc gỗ, không những chẳng đẩy được hẳn ra mà cô còn ngã ngược về phía sau.

Dùng khuỷu tay chống xuống làn cỏ xanh mướt mềm mại, Tư Mạn thở hồng hộc nhìn Nghiêm Trạch đang hết sức bình thản nhìn cô, cứ như vừa rồi chỉ cô ảo giác.

“Anh....anh....” Hoảng hốt đến độ không thể cất thành lời, từng câu từng chữ dồn nén nơi cổ họng không cách nào thoát ra, cả thân thể nóng bừng như lửa đốt, chân tay run rẩy không thể kháng cự.

Mỗi lần cơn gió kia đi qua, mang theo mùi hương quen thuộc từ cơ thể Nghiêm Trạch đi vào mũi cô, là một lần tim cô đập mạnh thêm một nhịp, máu nóng trong thân thể cuộn trào, lồng ngực phập phồng, sâu trong tâm khảm như thêm khát một điều gì đó khó nói thành lời.

“Em làm sao vậy?” Nghiêm Trạch nhìn rất rõ biểu hiện của Tư Mạn, chỉ là nhìn không ra, chỉ đơn giản hẳn ngậm lấy môi cô, đầu nhất thiết phải sợ hãi đến nhường này.

Vị đương sự này chỉ thích là làm, không hề biết rằng cái gọi là ‘ngâm lấy môi’ này chính là nút công tắc khởi động cho một đêm không thể nào quên.

Nghiêm Trạch vươn tay ra, chạm lấy đôi má nóng rực của cô, mày cũng thoáng nhíu lại: “Không lẽ vẫn còn độc tố?”

“Tránh ra!!!” Sự đụng chạm nhẹ nhàng và hơi thở gần kề này càng khiến tim gan Tư Mạn bốc hỏa, cô thở hồng hộc gạt phăng tay Nghiêm Trạch sang một bên mà quên mất Nghiêm Trạch là người đáng sợ như thế nào.

Nhưng rõ ràng, bản thân cô đang dùng lý trí cuối cùng để chống chế ánh mắt đỏ rực của cô đang nhắm vào lồng ngực vững chắc của Nghiêm Trạch.

Và tất nhiên hành vi gạt tay này đã phạm vào điều cấm kị của Nghiêm gia, thế cho nên sát khí từ thân Nghiêm Trạch bùng lên là điều dễ hiểu, ánh mắt hằn hắc cắm vào Tư Mạn:

“Sao em dám?”

Ngay khi Nghiêm Trạch vừa nói xong, lại bất ngờ nhìn thấy Tư Mạn lao về phía hắn. Thật kỳ lạ là hắn không đối xử như những người khác, né đi hay đánh trả, mà thuận tay ôm lấy cô ngã lưng về bãi cỏ phía sau.

Trong một tích tắc, vị trí của hai người một lớn một nhỏ trên bãi cỏ phong tình lãng mạn không một bóng người, chỉ có ánh trăng kia ngại ngùng khuất sau đám mây trở nên mờ ám.

Tư Mạn ngồi lên đùi Nghiêm Trạch, hai tay chống xuống cổ ngay bên cạnh hông hắn, mái tóc đen dài bị tuột ra khỏi dây, rũ xuống khuôn mặt trắng ngần, từng lọn tóc chạm vào trán Nghiêm Trạch, ánh mắt mê muội mờ ảo, hơi thở ấm nóng nặng nề và từng giọt mồ hôi trượt xuống cổ vô hình tạo nên một Tư Mạn nóng bỏng và kiều diễm, hư ảo mà cũng chân thật không kém.

Nghiêm Trạch nằm dưới, ánh mắt sắc như lưỡi gươm có chút gợn sóng nhìn vẻ yêu mị của Tư Mạn, cô vốn đã xinh đẹp, lúc này lại có dáng vẻ khiến kẻ khác mê muội như vậy, quả thực khiến hắn không thể không rung động.

“Em có biết mình đang làm gì không?” Không thể đoán được biểu hiện kỳ lạ ngày hôm nay của Tư Mạn, Nghiêm Trạch không kháng cự dáng vẻ này, cũng không tỏ ra thuận tình, chỉ nằm yên cất giọng trầm trầm.

Ngón tay thon nhỏ của Tư Mạn đặt lên môi Nghiêm Trạch, như thể muốn hắn đừng nói thêm điều gì. Bàn tay cô trượt lên đôi mắt sâu hun hút rồi lại đi ngang qua bờ môi mềm mại, dừng lại một chút, ánh mắt cô đã như bị phủ một tầng sương.

Môi đào hạ xuống ngâm lấy đôi môi Nghiêm Trạch, miết nhẹ.

Nghiêm Trạch có chút bất ngờ nhưng không phản kháng. Lúc này chạm môi, hắn cũng thấy được việc này không có gì là không được, ngược lại rất thích môi cô, vô tình mà muốn được chạm nhiều hơn nữa.

Tư Mạn miết môi một chút, môi vừa hé ra, lập tức nhận thấy lưỡi Nghiêm Trạch chạy vào khoang miệng, nín chặt lấy lưỡi cô, dung hòa một thứ ngọt ngào nào đó, khiến hơi thở cả hai trở nên nóng hổi.

Bàn tay Nghiêm Trạch đỡ lấy gáy Tư Mạn, đẩy thật sâu nụ hôn kia, hắn tham lam như muốn nuốt lấy lưỡi cô, tận tình ngâm chặt, thật sâu, thật nhiều.

Tư Mạn nhiệt tình đón lấy, mỗi nụ hôn của hắn sâu hơn, trong tâm khảm cô mới thấy chút thoải mái, nhưng chính bản thân cô đang như đòi hỏi một điều gì đó. Ngón tay cô mới thẳng một đường xuống cổ áo Nghiêm Trạch, cởi từng cúc áo, chẳng mấy chốc mà áo kia rơi xuống, lộ ra vòm ngực rộng lớn săn chắc mà nhiều kẻ si mê.

Để mặc cho Tư Mạn nghịch ngợm trên ngực, Nghiêm Trạch vẫn hôn thật sâu, thật mê mẩn, bàn tay kia không ngoan ngoãn mà trượt xuống đôi gò bồng đảo kia, từng đợt từng đợt nhồi nặn. Nghiêm Trạch như được châm lửa. Cả cơ thể lạnh lẽo kia lúc này như muốn bốc hỏa, thêm khát một thứ dục vọng nào đó, hận không cách nào nuốt trọn người phụ nữ này vào bụng.

Hắn vật cô nằm xuống. Bàn tay to lớn trượt vào làn da mịn màng như sữa, không kìm nổi lòng mà rời khỏi mô cô, trượt xuống cổ mút làn da mềm mại thơm tho kia.

Tư Mạn lúc này đã mất hết lý trí, chỉ cảm nhận được bàn tay Nghiêm Trạch như một con rắn trượt khắp người cô. Mỗi đợt bàn tay hắn đi qua, cô đều không nhìn được mà ngậm một tiếng rên nhỏ như mèo. Chính vì điều này mà kích thích Nghiêm Trạch, khiến hắn càng nóng vội muốn cởi sạch đồ trên người cô.

Giữa màn đêm tối tăm, gió đều hiu thỏ, nước nhảy nhót trên mặt hồ phong tình, hai thân thể kia miệt mài lẫn vào vòng trên bãi cỏ. Cho đến khi quần áo trên hai người chỉ còn lại đồ lót. Hơi thở cả hai đã không còn ổn định, cơn khát đánh mất lý trí cả hai đã khiến cả như con thú hoang, gần như sắp đến đích cuối cùng.

46. Chương 44: Cận Đích.

Nghiêm Trạch chống tay xuống đất, ngưng vài giây nhìn Tư Mạn mềm như bún nằm dưới thân hắn, mồ hôi lấm tấm trên cánh tay lực lưỡng lộ rõ từng đường gân xanh. Đôi mắt hắn phủ một tầng sương, từ từ chiếm ngưỡng dáng vẻ yêu mị của Tư Mạn khi chỉ còn vài mảnh vải mỏng manh che thân.

“Nghiêm....Trạch.” Mắt Tư Mạn mở hé, thều thào như mèo nhỏ gọi tên hắn, bàn tay nhỏ như rắn vòng lên cổ hắn ôm lấy.

Khóe miệng Nghiêm Trạch hơi nhếch lên, lòng rung động không nén một tiếng cười thoảng qua như gió. Hắn cúi đầu, lần nữa níu lấy lưỡi cô. Ngón tay nhanh nhẹn chạm vào quần lót của cô, muốn một lần chiếm lấy.

Hơi thở Tư Mạn trở nên nặng nhọc, đầu óc quay cuồng không thể phân biệt ảo thực, cô chỉ cảm nhận được bàn tay nóng như lửa của hắn đang để lại dấu ấn của hắn trên từng tắc da thịt của cô.

Nghiêm Trạch chạm vào một chút, chỉ một chút nữa thôi là cả hai có thể tan vào nhau...

“Chủ thượng!!!!” Tiếng gọi gấp gáp từ xa vang vọng tới kèm theo tiếng bước chân vội vã: “Không xong rồi, Bối Tư Mạn đã biến mất, có thể cô ta đã bỏ.....trốn.....???”

Vâng, chủ nhân của giọng nói kia chính là Hắc Miêu, người đã dày công bày ra thiên la địa võng ngày hôm nay nhưng lại tự chính tay mình phá hỏng nó.

Nghiêm Trạch nghe thấy tiếng gọi, nhanh như một cơn gió, lập tức lấy áo khoác của hắn phủ lên người Tư Mạn, không để ai có cơ hội nhìn thấy da thịt của cô.

Đúng lúc này Tư Mạn buông tay xuống, chìm thẳng vào giấc ngủ. Mặc kệ xung quanh mà say giấc nồng. Kết thúc sự cuồng nhiệt mặn nồng qua một bên.

Hắc Miêu, Hắc Báo cùng ba cảnh vệ lục tung Nghiêm gia không tìm thấy Tư Mạn, tưởng rằng phen này xong rồi nên vứt bỏ điều cấm kỵ mà chạy tới báo tin cho Nghiêm Trạch.

Nào ngờ vừa chạy đến nơi đã thấy một cảnh tượng kinh hãi này.

Nghiêm Trạch trần như nhộng đè lên người Tư Mạn đang được phủ một lớp áo khoác dày cộm, mái tóc cô xỏa dài trên đất, đôi mắt nhắm nghiền, còn vương mùi ám muội. Xung quanh là một bãi chiến trường bao nhiêu là áo quần nhàu nát vứt lung tung.

Năm người vừa tới thiếu chút nữa phụt máu mũi. Đây rõ ràng là cảnh tượng cấm trẻ em mà.

Ba vị cảnh vệ vừa liếc qua Tư Mạn đang yêu mị nằm đó, lòng không khỏi có chút nhộn nhạo, lại bắt gặp đôi mắt sắc như lưỡi gươm của Nghiêm Trạch lập tức kinh hồn bạt vía, thu hồi ánh mắt cúi đầu chào một cái liền bỏ chạy lấy mạng.

“Cái....cái này....” Hắc Miêu, Hắc Báo hiểu ý liền liếc mắt lên trời nhìn ngang ngó dọc không dám nhìn Nghiêm Trạch cùng Tư Mạn, rõ ràng vui như mở cờ trong bụng, lại giả vờ không nhìn thấy gì nói: “Báo, thời tiết hôm nay mát mẻ quá, ở đây vắng vẻ không có ai, hay là chúng ta về phòng làm vài ly....”

“Ừ ừ, ý hay. Mau đi thôi...” Hắc Báo như người máy, gật đầu lia lịa, liếc cũng không dám liếc qua bên kia dù chỉ một chút, nói rồi lập tức quay đầu lao như bay ra khỏi hậu hoa viên.

Hắc Miêu cười cười lập tức đuối theo. Nhanh nhẹn ra bên ngoài, cho người nghiêm ngặt canh giữ, không để bất cứ ai có cơ hội vào làm phiền.

Hắc Báo vỗ vai Hắc Miêu, mắt rưng rưng: “Tâm nguyện bấy lâu đã có thể hoàn thành, tôi chết cũng nhắm mắt.”

“Phải, phải.” Hắc Miêu gật đầu đồng tình.

Thế nhưng cả hai vừa đứng bên ngoài canh cổng chưa được vài phút. Đã thấy Nghiêm Trạch trang phục nghiêm chỉnh bước ra ngoài, trên tay bế Tư Mạn đang được cuộn tròn trong lớp áo khoác như một cục thịt nằm mê man không biết gì. Ánh mắt hắn có chút nộ khí phóng vào Báo, Miêu.

Hắc Báo, Hắc Miêu dựng đứng tóc gáy, lập tức quỳ sụp xuống, cúi đầu kính cẩn:

“Thuộc hạ xin chịu phạt.”

Tội của hai vị này quá rõ ràng, thứ nhất là dám phá vỡ luật lệ, chạy vào hậu hoa viên. Thứ hai là cản trở quá trình thụ hưởng của chủ nhân.

Đáng chết, cực kỳ đáng chết.

Nghiêm Trạch hừ lạnh, không nói thêm điều gì mà bế Tư Mạn về phòng.

Hắc Báo đang cúi đầu vừa thấy Nghiêm Trạch đi khuất liền túm lấy cổ áo Hắc Miêu gầm gừ:

“Tôi đã bảo cậu là không được vào rồi cơ mà!!!”

Hắc Miêu bình thường hung dữ, lúc này lại vô cùng ân hận, cúi đầu: “Tôi nào có ngờ....”

“Chết tiệt.” Giữa lúc này giọng nói của Tạ Bân bắt đầu vang lên, lúc này chúng nhân mới phát hiện ra Tạ Bân từ trong bụi rậm dính đầy cỏ lá chui ra, mặt mày nhăn nhó đủ kẹp chết ruồi: “Chỉ một chút nữa thôi, sớm không đến, muộn không đến. Sao hai cậu cứ nhất định phải đến ngay lúc đó???”

“Tạ tiên sinh.....ngài..???” Hắc Miêu, Hắc Báo nghech mặt ra một chút liền hiểu rõ vấn đề. Lập tức không phân biệt trên dưới chỉ thẳng mặt nói: “Không phải vì ngài nói Bối Tư Mạn bỏ trốn, hại bọn thuộc hạ đi tìm cô ta, mới xảy ra chuyện này sao? Lại còn dám ở đây một mình xem cảnh xuân. Ngài được lắm!!!!”

“Ai bảo hai cậu ngờ nghech để ta lừa.” Tạ Bân mặt dày vênh vác nói.

“Ngài.....” Hắc Báo vạch đen đầy mặt nói.

“Ta làm sao???”

Cứ như thế ngoài cổng hậu hoa viên, ba vị cao quý của Nghiêm gia nửa đêm đứng cãi nhau om xòm. Không hề hay biết Nghiêm Trạch đã đưa Tư Mạn về phòng ngủ, còn bản thân phải tự mình đi tắm xả nhiệt.

Lần đầu tiên trong đời Nghiêm Trạch hận không thể bắn chết mấy kẻ phá đám kia.

47. Chương 45: Nguyên Nhân Từ Đầu

Tư Mạn vì đói mà tỉnh giấc, cũng chẳng biết đã ngủ bao lâu. Chỉ là khi tỉnh lại đã thấy trời sáng. Đầu đặc biệt đau nhức, thân thể lại không có sức lực. Hồi lâu mới có thể lấy lại tiềm thức trước khi ngủ.

Một mảng ghi nhớ vụt qua chớp nhoáng, đó là hình ảnh Nghiêm Trạch hòa mình trong ánh trăng bạc, những nụ hôn nóng bỏng của hắn thả trên người cô như vẫn còn đó. Ánh mắt của hắn trong đêm như ma quỷ dẫn đường, đặc biệt là cảnh tượng cô ôm lấy hắn như muốn đắm chìm trong hoan lạc là hình ảnh rõ ràng nhất trong đầu cô.

Bất giác toàn thân Tư Mạn lạnh toát. Cô căn bản không thể chấp nhận nổi hiện thực kia, liền lắc đầu phủ định.

Là mơ, chỉ là mơ thôi.

Thế nhưng lúc cô ngắm mình trước gương, nhìn thấy những dấu hôn ửng đỏ trên cổ, ngực và đùi rất đậm kia, chính là những minh chứng hùng hồn nhất cho sự kiện đêm qua hoàn toàn là sự thật.

Tư Mạn sợ đến đứng không vững quỳ sụp xuống đất, thở không ra hơi ngơ ngác nhìn căn phòng quái dị của Nghiêm Trạch một lượt, lại lấy tay tự đánh vào đầu mình.

Trời đất quỷ thần ơi, cô điên rồi. Điên rồi!!!

Bất chợt nhớ đến hôm qua rõ ràng đang yên ổn, không hiểu sao lúc Nghiêm Trạch xuất hiện cơ thể liền có phản ứng kỳ lạ mới làm ra hành vi ngông cuồng đó.

Vội vã kiểm tra phía dưới một chút, cảm thấy thân thể ngoài vài ba dấu hôn còn lại hoàn toàn bình thường. Trong đoạn ký ức đêm qua, cô vẫn biết được điều mà đáng lẽ sẽ xảy ra đã không xảy ra.

Tư Mạn hơi nheo mi vân vê cằm. Đối với một người đàn ông mà nói, đã đến mức lỏa thể trước mặt nhau, những đụng chạm da thịt cần thiết đều đã đạt tới, vậy mà có thể không tranh thủ lúc cô bất tỉnh nhân sự mà làm tới, thoát ly cảm giác khó chịu từ dục vọng cơ thể, quả nhiên làm khó hiểu.

Hoặc có lẽ Nghiêm Trạch đối với chuyện này vẫn rất trọng nghĩa, chỉ khi cả hai tỉnh táo thuận tình mới có thể tiến hành cùng nhau. Hoặc giả....hắn không có hứng thú?

Không thể nào, không có hứng thú thì nào có lẫn cùng cô như vậy?

Nghĩ chốc Tư Mạn liền thấy bản thân có chút khoa trương. Cô vốn không quá chú trọng những đêm xuân, xem rất nhiều bộ phim ướt át cơ thể, nhưng lại chưa từng có cảm nhận thực tế. Đối với đàn ông ngoài kia cô cũng không có cảm tình đụng chạm, cho nên vô tâm đối với loại chuyện này.

Nhưng đêm qua cùng Nghiêm Trạch một chút, rõ ràng lúc đó tinh thần vẫn có chút tỉnh táo, cảm nhận lẫn cùng hắn có một sự mê mê khác biệt, trong lòng không chôn dấu khoái cảm ngọt ngào, muốn cùng hắn chốt hạ màn cuối.

Đến đoạn này Tư Mạn lại tự tay tát mình một cái. Cô quả thực là biến thái. Sao lại muốn cùng tên quỷ vương đó chứ.

Lại nghĩ đến hôm qua có chuyện bất thường. Ba người Miêu, Báo, Bân thay tính đổi nết, đối đã với cô cực kỳ tốt. Cô đã liệu đến chuyện ba người có âm mưu, nhưng đến cuối ngày lại không phát hiện ra có gì xảy ra, chỉ cho đến khi gặp Nghiêm Trạch.

Phản ứng cơ thể chính là câu trả lời xác đáng nhất, cô không thể khi không lại trở nên mê muội như vậy.

Vội bật người dậy tắm rửa sạch sẽ, thay áo quần rồi lao như bay ra ngoài với vẻ mặt căm phẫn.

Không ngại ngần quan tâm người Nghiêm gia đang mặt mày rạng rỡ cúi chào cô, hành vi cung phụng cùng cử chỉ kính trọng khác hẳn ngày thường này cơ bản không thể khiến Tư Mạn đang lửa giận bùng bùng lúc này để tâm tới.

Cô bước thẳng vào phòng ăn, đập vào mắt trước tiên là hai vị đại nhân cao quý, Hắc Báo, Hắc Miêu đang quỳ trước cửa, mắt thâm quầng, mặt bạc phơ, môi run run không khác gì xác chết. Vị quân sư họ Tạ nào đó thì đến giờ ăn vẫn được ăn cơm, nhưng lại là ăn trong góc, mặt úp vào tường, vừa ăn cơm vừa mếu máo.

“Ba người!!! Nói mau, hôm qua đã bỏ gì vào thức ăn nước uống của tôi???” Tư Mạn cơ bản giận quá hóa liều, nhìn thấy ba tên đại nghịch bất đạo liền chỉ tay la hét.

Chỉ biết vừa dứt lời cổ ba vị kia liền rụt lại, mồ hôi trên trán chảy xuống hai hàng.

“Bỏ thuốc???” Giọng nói lạnh lẽo trầm trầm từ bàn thượng cất lên. Lúc này Tư Mạn mới nhìn thấy trong phòng ăn, Nghiêm Trạch đang ngồi trên bàn dùng bữa, quần gia Sam đứng bên cạnh tận tình phục vụ. Có lẽ sự xuất hiện vừa rồi của Tư Mạn, hắn đã thu hết vào mắt.

“Chủ....” Tư Mạn vừa nhìn thấy Nghiêm Trạch, không hiểu lý do liền đảo mắt sang chỗ khác, người cũng nóng lên, hai má bắt gặp ửng đỏ. Không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Cứ nhớ lại từng đường nét thân thể hắn cuộn mình trên người cô, cổ họng lại trở nên khô khốc.

“Nói đi.” Nghiêm Trạch vẫn bình thản dùng bữa, chỉ trầm trầm hạ lệnh.

Hắc Miêu đang quỳ nhận ra không thể dấu diếm, liền thấp giọng nói: “Là xuân được.”

Tư Mạn ghen hòng trên trời. Thì ra cô bị hạ xuân được. Cho nên đối với đàn ông mới làm ra cái tác phong đó.

Nhưng thay vì tức giận, trong lòng Tư Mạn lại không tránh khỏi vui mừng. Phải thế chứ, vì thuốc cô mới có hứng thú với Nghiêm Trạch, còn không sao cô phải chọn hấn chứ. Thế gian này đâu thiếu đàn ông.

Ngược với vẻ mặt thỏa mãn của Tư Mạn, câu trả lời của Hắc Miêu và ánh mắt như đã được giải tỏa của Tư Mạn khiến cho đôi đũa trên tay Nghiêm Trạch chỉ chớp mắt đã gãy làm đôi. Nộ khí bùng lên như một ngọn lửa, đâm thẳng vào tâm can chúng nhân như muốn thiêu cháy tất cả.

“Hay, hay lắm. Đạo này các người được ưu ái quá rồi.” Nghiêm Trạch lạnh lùng nói. Ánh mắt sắc lạnh đủ để khiến chúng nhân sợ hãi không dám nói thêm bất cứ lời nào.

Tư Mạn cơ hồ nghĩ ngợi, có lẽ Nghiêm Trạch rất giận giữ vì bị cô vồ vập như vậy. Nếu thế khả năng hấn không có hứng thú với cô là rất cao, sự vụ hấn cùng cô lẫn đất có lẽ cũng vì hấn bị hạ xuân được mà ra.

Lại nhìn ba người Tạ Bản, Hắc Báo, Hắc Miêu là thân tính của Nghiêm Trạch, nghĩ hoài không ra tại sao họ lại hứng thú với chuyện hầu đêm của Nghiêm Trạch như vậy. Mất bao nhiêu công sức chỉ vì một đêm của hấn, rốt cuộc là vì lý do gì?

Ngay lúc Nghiêm Trạch sắp hạ chiếu xử phạt thì bên ngoài cảnh vệ bẩm báo có khách đến:

“Thưa là Phùng Khắc.”

Phùng Khắc chính là kẻ mà Nghiêm gia cùng Tư Mạn đã cất công đi cướp về từ tay FBI, người duy nhất có thể phá kiện hàng của Lex mà Nghiêm Trạch đã giao nhiệm vụ từ vài tháng trước. Bây giờ trở về có lẽ đã hoàn thành nhiệm vụ.

Nghiêm Trạch không nói thêm gì, tạm tha cho ba người nhiều chuyện kia mà bước ra khỏi bàn ăn, đi qua Tư Mạn mà không nhìn lấy cô một cái.

Tư Mạn hơi ngạc nhiên. Trước nay Nghiêm Trạch chưa từng cho cô ăn quả bơ như vậy, cô đã làm gì sai sao?

“Thưa, Phùng Khắc đang đứng ở ngay bên ngoài.”

Có lẽ là chuyện rất gấp. Tên Phùng Khắc kia có thể vội vã đến tận cửa phòng ăn như vậy để tìm Nghiêm Trạch.

Hắc Báo, Hắc Miêu được ân xá, mừng mừng tủi tủi đứng dậy chỉnh đốn tác phong, chưa đầy vài giây đã lấy lại phong độ đi theo sau lưng Nghiêm Trạch.

Tư Mạn nhìn ba người họ bước ra cửa, sực nhớ có chuyện cần hỏi Nghiêm Trạch mới mất công chạy đến đây liền đi theo họ ra ngoài.

Vừa bước ra đã nhìn thấy một gã cao lớn đầu trọc lóc y hệt tên Rắn Độc cô đã gặp từ trước đang đứng đó, ánh mắt hấn rất khác lạ, không hề giống tên Rắn Độc chút nào.

Hấn nói gì đó với Nghiêm Trạch, nhìn thấy phía sau Nghiêm Trạch có người liền đảo mắt qua một chút, nhưng mắt vừa rời khỏi Tư Mạn lập tức quay trở lại nhìn cô. Lâu hơn vài giây, sắc mặt lập tức trắng bệch không còn giọt máu.

Lấp bắp một hồi, hấn kinh hãi thốt lên: “Bối...phu nhân.”

48. Chương 46: Thân Phận Bối Gia (1)

Tiếng đế giày lộp cộp vang lên, Tư Mạn từ khi nào đã yên vị nằm trên giường quay lưng về phía cửa giả bộ ngủ. Cô cũng không rõ tại sao lại phải giả bộ, chỉ là hiện tại cô không biết nên làm gì.

Bỗng tiếng đế giày ngừng hấn, chỉ nghe thanh âm của hơi thở nam tính mạnh mẽ đang tiến gần về phía cô. Dù rằng không nhìn thấy, nhưng Tư Mạn cảm nhận được ánh mắt nóng rực kia đang hướng về phía cô, khiến cô bất giác rùng mình, tóc gáy liền dựng đứng.

Tình huống này là gì?

Mọi lần Nghiêm Trạch muốn ngủ đều một mạch leo lên giường nằm ngủ, có lần còn chẳng quan tâm cô đang nằm một bên, cứ mặc định để cô nằm đó như vật trang trí. Nhưng bây giờ không phải có chút bất thường sao? Không lẽ vì chuyện cùng nhau lăn ở hậu hoa viên hôm qua mà tâm tính thay đổi, bộc phát thú tính được cất dấu bao lâu?

Càng bất thường Tư Mạn càng không dám cử động, cả cơ thể cứng như khúc gỗ dưới nhiệt độ về đêm khá lạnh này lại đổ mồ hôi, tuy rằng hai mắt nhắm tịt nhưng dây thần kinh lại đang căng như dây đàn, cảm tưởng có thể bị dọa chết bất cứ lúc nào.

Một lúc sau, cảm giác đệm lún xuống, một cơ thể cao lớn nóng như lửa nào đó cách cô chưa đến một gang tay đang áp vào cơ thể cô. Bàn tay to lớn kia đỡ đầu cô, để cô nằm lên cánh tay săn chắc đó.

Mọi động tác đều hết sức nhẹ nhàng, nếu không ngửi thấy mùi hương quen thuộc của Nghiêm Trạch, chỉ e Tư Mạn đã nghĩ đây là người khác. Cho nên tuyệt nhiên cô vẫn nhắm tịt mắt, giả bộ ngủ say như chết.

Cô yên tĩnh lắng nghe hơi thở bình ổn của Nghiêm Trạch phả lên tai cô, cảm giác nóng nảy khác lạ ngày thường này khiến tim cô có chút không ổn định. Bên ngoài đang là tiết thu, khung cảnh lại quá đổi yên tĩnh, hạ nguyệt kia soi tỏ bóng hình một lớn một nhỏ đang áp sát vào nhau, vô tình khiến mọi thứ trở nên ám muội khó nói thành lời.

Tư Mạn bất giác nuốt khan, sự nóng nảy kia khiến cổ họng cô khô khốc. Lúc này cô rõ ràng cảm nhận được thân thể của Nghiêm Trạch tuyệt vời như thế nào. Nếu là trước đây họ chỉ đơn giản là ôm ngủ, và cảm giác không chân thực đêm qua, thì bây giờ Tư Mạn mới nhìn nhận trực tiếp từng đường nét trên cơ thể Nghiêm Trạch.

Bả vai hần rất rộng, cứ như một ngọn núi lớn không sợ trời đất, vòm ngực săn chắc, cánh tay cứng rắn và một đôi chân dài, thân thể kia cùng với khuôn mặt anh tuấn đúng là đỉnh cao của nghệ thuật tạo hóa, những người lần đầu gặp hần có lẽ sẽ mê muội đến chết, nhưng thấy ánh mắt hần cũng muốn giữ cái mạng hơn.

Khi phần bụng của hần áp sát lấy lưng Tư Mạn đến mức nếu không có áo, chắc rằng da thịt hai người đã có thể dính nhau. Đôi chân dài kia bình thường nằm yên lúc này lại gác lên một chân của Tư Mạn, đưa cô vào thế kim kẹp. Hơi thở nóng hổi của hần trượt từ đỉnh đầu xuống cổ cô mà không hề có thêm bất cứ một sự đụng chạm nào khác.

Tư Mạn bắt đầu bốc hỏa.

Nếu cô không phải chuyên gia lừa đảo thường xuyên diễn thì có lẽ cô sẽ không giữ được vẻ mặt bình tĩnh ngủ ngon như bây giờ. Tình cảnh này không phải là quá bất thường sao?

Nghiêm Trạch rốt cuộc muốn làm gì?

“Ngủ cả ngày như vậy, đêm nay có muốn thức không?” Giọng nói trầm khàn của Nghiêm Trạch đâm xuyên tai Tư Mạn khiến cô bất giác tê dại da đầu.

Nghiêm Trạch biết cô giả bộ ngủ? Bằng cách nào?

Tư Mạn vẫn hết sức bình tĩnh, tiếp tục giữ cho hơi thở đều đặn, giả bộ như đang ngủ say không nghe thấy hần nói.

Cô cảm nhận được lồng ngực Nghiêm Trạch khê rung lên, bàn tay kia bắt đầu di chuyển về phía cổ cô, trượt xuống cúc áo đầu tiên, bắt đầu cởi nút.

“Anh....làm cái gì vậy???” Tư Mạn vô thức chụp lấy bàn tay Nghiêm Trạch, mở trừng mắt hét lên.

Lúc cô quay đầu mới nhìn thấy, dưới ánh đèn mờ ảo, bóng đen che hết nửa gương mặt anh tuấn, đôi mắt sáng như chim ưng kia soi tỏ bóng hình cô trong đó, mái tóc cắt ngắn gọn gàng kia vô tình hữu ý khiến cho gương mặt kia trở nên phong lưu hơn bất kỳ lúc nào.

Tư Mạn có thể đảm bảo, bất kỳ cô gái nào nhìn thấy cảnh này đều muốn lao vào chiếm hữu hần.

Còn cô?

Cô vốn là một cô gái không thích chuyện vận động cùng đàn ông, tuy rằng đã xem không ít bộ phim, biết được không ít cách nhưng lại chưa từng thử nghiệm, cô chỉ là không có hứng với bất cứ gã nào. Chỉ là lúc này cô bắt giác phân vân, liệu cô có đang bị gã kia làm cho mê muội mà trở thành sắc nữ không.

Người kia quả thật....Là một tuyệt tác, cô rất muốn rất muốn thử nếm mùi một lần.

Chỉ với một cái quơ tay, Tư Mạn đã bị Nghiêm Trạch khóa chặt trong lòng, đôi mắt sắc lạnh kia chăm chú nhìn cô, dọc vị từng biểu cảm trên gương mặt thanh tú, bàn tay to lớn khẽ vuốt đôi má trắng ngần, giọng nói trầm khàn nhẹ cất:

“Bối Tĩnh, tôi muốn em, đêm nay em phải hầu hạ tôi.”

Cả cơ thể Tư Mạn cứng ngắc như đá, mắt tròn tròn kinh ngạc.

Nghiêm Trạch làm cách nào biết cô là Bối Tĩnh, không lẽ vì lần chạm mặt với Phùng Khắc lúc sáng?

49. Chương 47: Dụ Tĩnh.

“Anh đã biết tôi là người của Bối gia, tại sao còn để tôi làm người của anh?” Đẩy tay Nghiêm Trạch lùi về phía sau với dáng vẻ cảnh giác, Tư Mạn cất giọng.

Cái này chẳng phải quá rõ ràng sao, Nghiêm gia dành lấy thị trường sau biến cố của Bối gia, theo lý mà nói, người của Bối gia không nên được tồn tại ở Nghiêm gia mới phải, hà cớ chi lại về đường cho hươu chạy như vậy?

“Chẳng qua chỉ là một tiểu thư nhỏ bé, em nghĩ có thể khiến tôi sợ hãi được sao?” Nghiêm Trạch chống tay kê đầu, nghiêng mặt nhìn Tư Mạn, lạnh lùng nói.

“Tôi không khiến anh sợ hãi, vậy lý do gì khiến anh muốn tôi hầu hạ?” Tư Mạn hết sức bình thản, sự bình thản này tựa hồ sẵn có, như chắc chắn biết được Nghiêm Trạch sẽ không vì chuyện này mà làm hại cô.

Nghiêm Trạch hơi nhếch khóe môi, cầm lấy cổ tay cô đưa bàn tay nhỏ nhắn đó chạm vào chính cơ thể hần, để bàn tay mềm mại trượt từ khuôn ngực trần vạm vỡ, đi xuống, đi xuống, rồi lặng lẽ chạm vào nóng hổi.

Chỉ trong chớp mắt, sắc mặt bình thản của Tư Mạn đại biến, bừng lên như muốn thiêu cháy.

“Vì cơ thể tôi phản ứng với em, cho nên em phải hầu hạ tôi. Trong tĩnh táo.”

Ba chữ cuối cùng như minh chứng cho lời hồi đáp hôm trước vì sao Nghiêm Trạch không hạ màn, hần chính là muốn cô tỉnh táo thiện nguyện lẫn cùng hần. Hần là một sở thích mới phát hiện ra.

Tư Mạn không vùng tay thoát khỏi được đành cắn răng giả bộ bình tĩnh. Chỉ là có một thứ cô không thể phủ nhận, chính là không chỉ cơ thể hần phản ứng với cô, mà dường như cơ thể cô cũng phản ứng với hần. Cái này có được xem là tâm giao không?

“Nghiêm chủ thượng, tôi vốn dĩ là phụ nữ, mà phụ nữ trong những chuyện này đều về cơ bản là chịu thiệt thòi đủ đường. Tôi chẳng có lý do gì để hầu hạ anh rồi chịu thiệt thòi cả.” Tư Mạn ngồi khoanh chân trên đệm, mái tóc dài rủ xuống vai nhỏ, trong ánh sáng mờ ảo vô hình mà quyến rũ.

Có cốt khí.

Nghiêm Trạch vươn tay nắm lấy tay cô, kéo về phía hần, xoay một vòng đẩy cô nằm xuống trong sự kinh ngạc không kịp phản kháng của Tư Mạn.

“Hầu hạ tôi là diễm phúc của em, bây giờ em nghĩ thiệt thòi nhưng ngày mai thì không. Em có muốn thử không?”

Rõ ràng là dù Tư Mạn có nói đằng trời cũng không thể đối kháng lại ham muốn lúc này của hần.

“Ngày mai là chuyện của ngày mai, hôm nay tôi không...anh làm gì vậy, mau buông ra.” Trong lúc Tư Mạn đang nói, bàn tay Nghiêm Trạch đã một đường xé toạc bộ đồ ngủ vô cùng kín đáo của cô, lộ ra nửa thân trên kiều diễm với khuôn ngực phập phồng.

Không khách khí tóm lấy bánh bao trắng nõn, bên còn lại ngậm chặt lấy. Chỉ một bàn tay lực lưỡng đã đủ khoá chặt đôi tay cự quạ của cô, đôi chân dài kẹp lấy chân cô cố gắng vùng vẫy.

“Bỏ ra, tên biến thái này!!!”

Miệng không ngừng la hét nhưng cơ thể lại vô cùng mềm mại. Chính bởi cô cảm nhận rõ hơi thở nóng hổi của hắn đang đi trên từng đoạn da thịt mềm mịn của cô, khiến cho mọi dây thần kinh đều phát hiy công suất, máu nóng dồn hết lên não, hơi thở dần trở nên khoa nhọc.

Rõ ràng cô không biết, bản thân sau một lần trải qua hoan lạc lại trở nên vô cùng nhạy cảm, tinh tế cứ thế đi theo hơi thở quen thuộc đó.

Nhận ra Tư Mạn đang dần trở nên ngoan ngoãn, khoẻ môi Nghiêm Trạch khê nhếch. Nhanh chóng cởi hết đồ của cô, động tác thuần thục chỉ sau một lần thử nghiệm. Tựa hồ đã chuẩn bị kỹ.

Những nụ hôn của hắn rải đều trên người cô, đặc biệt nắn nà rất lâu trên môi cô, đưa lưỡi quấn quýt không rời đến nửa tiếng, khiến cho cô thở đến hụt hơi, ngay cả xung quanh như thế nào cũng không biết.

Mắt Tư Mạn lim dim mở hé, lặng yên để cho Nghiêm Trạch càn quấy trên thân thể không còn phản kháng, tựa hồ vạn vật đều tập trung vào cảm xúc của Nghiêm Trạch.

Cho đến giai đoạn cao trào chuẩn bị tiến vào. Tư Mạn như tỉnh giấc sau cơn mộng, lập tức cong người thụt lùi về phía sau dè dặt:

“Không...được!!!” Làm ra vẻ kiên quyết, lại không dám liếc nhìn thân thể của Nghiêm Trạch nhưng thâm tâm không khỏi nín thở kéo cô nhìn qua một chút.

Nghiêm Trạch nhìn cơ thể quyến rũ của cô dưới ánh đèn mờ ảo, cổ họng khát khô, hơi thở nóng nẩy, đầu đó chực muốn bốc hoả. Đương lúc cao trào thì bị cự tuyệt, hắn đương nhiên rất tức giận, nhưng bản thân không hiểu lý do lại vô cùng kiềm chế trước cô, trầm trầm cất giọng:

“Em muốn tôi, sao còn giả vờ làm gì?”

Tư Mạn nghe vậy như chuột đập đuôi lập tức rồ lên:

“Ăn nói hàm hồ, tôi muốn anh lúc nào???”

Nghiêm Trạch hừ lạnh, không đáp lời lập tức đè cô xuống lần nữa, không ngại ngần rơi những nụ hôn nặng nhọc khoá cái miệng nói nhiều của cô, bàn tay hư hỏng xuống phía dưới, chủ động ma sát.

Va chạm nhạy cảm, đương nhiên cơ thể sẽ phản ứng. Tư Mạn bị Nghiêm Trạch khoá môi, đưa những ản xúc lên đến đỉnh điểm, không nhịn được bật ra tiếng rên khẽ.

Cả cơ thể Tư Mạn như bị dục hoả thiêu đốt, từng đợt cảm xúc mà Nghiêm Trạch mang tới khiến cô dần trở nên hồ đồ. Càng lúc càng mơ hồ...

Đang đến giai đoạn cao trào, Nghiêm Trạch bỗng nhiên giảm tốc độ tay, chỉ nhẹ nhàng như gió khiến cô có chút hụt hẫng. Hắn rời khỏi môi cô, ánh mắt ngập sương say mê nhìn cô. Giọng hắn trầm trầm cất lên:

“Nói em muốn tôi.”

Tư Mạn mệt lả nhưng vẫn mơ màng nói “Không!”

Cô vừa dứt lời, Nghiêm Trạch lập tức đẩy nhanh tốc tay, nhanh đến mức cô oải hết lên, nhưng đến đỉnh điểm lập tức buông tay rời khỏi người cô, lạnh lùng ngồi bên cạnh không chút biểu cảm.

Tư Mạn bất ngờ đến không nói nên lời, cảm xúc đang thăng hoa lập tức bị cắt ngang. Tình trạng của cô chính là hổ đói đang nhìn miếng mồi tận miệng như vì tự trọng mà không dám đớp.

Cô thở hổn hển nhìn Nghiêm Trạch không còn động tác nào nữa ngồi bên cạnh nhìn cô. Nuốt cơn khô hanh trong cổ xuống, nhiệt huyết trong thân thể lại không hề thuyên giảm mà tăng lên vì thân thể quá đổi gọi cảm của Nghiêm Trạch.

Bất quá không nhịn được mà cất lên một câu khiến cô mãi về sau nhớ đến đều muốn thổ huyết chết quách cho xong.

“Muốn.”

Đôi mắt Nghiêm Trạch như ngọn sóng sau một câu này của cô, hần nhẹ nhàng nằm phía trên, đưa tay gạt lọn tóc xoã trên xương quai xanh của cô ra phía sau nói:

“Em muốn gì?”

Tư Mạn không còn nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa mà yếu ớt ôm lấy cổ hần thăm thì:

“Tôi muốn anh.”

Lòng ngực Nghiêm Trạch khê rung như dẫu một nụ cười thoả mãn. Hần cúi đầu xuống, lần nữa ngậm lấy môi cô. Thân thể nhẹ nhàng dung đưa. Chạm rãi đưa vào cơ thể cô với tiếng rên đau đớn, âu yếm thấp lên lửa nhiệt, đem cả hai trở thành một. Hoà vào nhau trong cơn mộng tỉnh.

Trong đêm trăng thanh, sao rải đầy trời, ánh trăng như xấu hổ che mắt, không dám nhìn hai cơ thể đầy những giọt mồ hôi như muốn tan vào nhau. Trên ga giường thấp thoáng vài giọt đào xinh đẹp, đưa hoan lạc vào nơi thiên đường.

Trong căn phòng trống trải chỉ có một chiếc giường kia, hơi nóng như nuốn thiêu đốt tất cả, sương mù mang theo hơi thở gấp gáp, tiếng rên rỉ của yêu thương, tiếng gầm của sự gắn kết không thể tách rời.

Thế Ninh: Huhu, cuối cùng cũng chốt hạ rồi.

50. Chương 48: Tư Cách Phu Nhân. (1)

Loài hoa màu trắng được trồng trong tủ phủ Nghiêm gia mỗi năm chỉ nở một lần. Mỗi lần nở đều mang hương dịu nhẹ, khiến cho lòng thư thả. Giữa trăm ngàn loại hoa trên đời, chỉ có một mình loại hoa này tồn tại nơi đây, khiến cho mỗi mùa hoa nở đều giống như một bãi đất tuyết. Có chút hoa mắt, lại khiến lòng nảy sinh bận tâm.

Năm nay đã qua mùa hoa nở, đám hoa còn lại chỉ còn những mảnh cỏ con, thế nhưng trong lòng tất cả chúng nhân từ lớn đến bé trong tủ phủ đều đang nở hoa. Khuôn mặt ai nấy tươi cười rạng rỡ. Ngay cả cảnh vệ gác cổng khi thường mặt lạnh hơn tiền không cảm xúc, hôm nay khóe miệng đã dài đến mang tai, khéo khi có thể kẹp chết ruồi.

Ban sáng tận mắt nhìn thấy Nghiêm Trạch từ trong phòng ngủ đi ra, quần áo thơm mát, tư thái đỉnh đạc, ngạo khí quý vương quen thuộc, nhưng thứ mọi người muốn nhìn thấy chính là nét mặt của quý thần. Quả nhiên chỉ cần Nghiêm Trạch bước ngang qua đã thấy khác biệt.

Sắc mặt lạnh tanh, sát khí vẫn ngút trời thế nhưng sắc da hồng hào, ánh mắt không đượm máu mà có chút ánh sáng. Thân thể mang khí thể cường đại lại có phần nồng đượm hương thơm phụ nữ, chứng tỏ cho sự hòa quyện không thể tách rời trong một thời gian dài. Lại nói suốt ba ngày không rời khỏi phòng ngủ. Đến tận sáng nay mới xuất hiện. Để cho gia nhân chuẩn bị mà ra ngoài giải quyết chính sự. Đây vốn là điều chưa từng có.

Nguyên nhân cho tất cả sự khác biệt này đến cả con bọ đi ngang ngoài đường cũng biết.

Chính là suốt ba ngày Nghiêm chủ thượng quần quýt cùng Bối tiểu thư bị bắt về kia, chịu tiếp nhận phụ nữ. Bước qua thời kỳ mãn cảm của đàn ông trong sạch.

Theo sự nhìn nhận của gia nhân trong phủ, có thể xem Bối tiểu thư kia đã khai sáng thế giới, cứu rỗi chúng sinh. Quả là người tốt, là người tốt.

Với quan điểm đó, cho nên từ sau khi Nghiêm Trạch rời phủ, chúng gia nhân đã người nào ra việc đó, tất cả chờ Tư Mạn xuất hiện trong phòng ăn.

Ngay khi chúng nhân bắt gặp Tư Mạn như cái xác khô, mặc một chiếc váy dài quá mắt cá chân lê vào bàn ăn, sắc mặt cực kỳ tồi tệ thì không khỏi kinh hãi.

Sao lại hoàn toàn trái ngược với vẻ tươi tắn, kiện khang của Nghiêm Trạch như vậy. Ai không biết lại nghĩ Nghiêm Trạch hút máu cô.

Tư Mạn vừa nhìn thấy thức ăn, đã không để ý đến biểu hiện khác thường của chúng nhân mà ăn vờ vập như chết đói.

“Phu nhân, ăn từ từ thôi.”

“Phu nhân. Còn món này nữa.”

“Phu nhân....”

Một câu phu nhân, hai câu phu nhân. Tư Mạn đang đói chứ không điếc, nghe thấy gia nhân xưng hô như vậy, lại còn tưởng họ nhìn thấy mẹ Nghiêm Trạch, đảo mắt một vòng tìm kiếm xem thử, kết quả lại thấy chúng nhân đang mắt sáng rực nhìn cô.

“Mấy người.....đây là có ý gì?”

Ba ngày bị Nghiêm Trạch nhốt trong phòng hành hạ, ăn mặc tắm rửa đột nhiên đều một tay hần lo liệu, cô ngay cả đồ lót cũng không cần tự tay mặc. Nghiêm Trạch sau đêm động phòng, tất thấy đều chi phối mọi thứ trên người cô. Thuận mắt thì mang lên giường lăn lê, có việc lại đi sang phòng họp cho cô nghỉ ngơi, xong việc lại quay về lăn vài vòng.

Miệng mải như vậy ba ngày, kết quả hôm nay có việc khẩn. Nghiêm Trạch mới chịu rời thủ phủ, để cô an yên một ngày. Lại nhắc lúc sáng trước khi rời đi, còn đặc biệt hôn cô khá lâu, biểu hiện có chút lưu luyến. Mấy ngày trước đều để mặc cô ngủ vùi trong lòng hần, sáng nay lại đánh thức cô bằng một lần tấn công, khiến cô sáng sớm đã phải khóc thét vì chấn động.

Quá táo bạo rồi.

Chỉ là sáng nay manh động sớm, không thuận tình thỏa mãn được một lần, hần mới vội hôn cô mà rời đi. Suốt thời gian này cả hai cũng không nói gì nhiều. Tư Mạn đặc biệt nhận ra, hần rất thích vuốt ve cô. Cả một ngày hần chỉ ăn, ngủ, hôn, ôm, làm tình cùng cô. Ngay cả công việc, Hắc Báo cũng vô cùng ý tứ giải quyết qua điện thoại, không để một con ruồi lọt vào thế giới của hai người.

Tuy rằng không có chuyện tâm sự hay nói gì quá nhiều, nhưng tâm trạng Nghiêm Trạch lúc ở cùng cô đặc biệt tốt. Cho nên Tư Mạn cũng hạn chế mở miệng, vì cô vốn dĩ khắc khẩu với Nghiêm Trạch, lỡ nói câu gì không hay. Mất công Nghiêm Trạch hành hạ cô thêm.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, suốt ba ngày này ngoại trừ có chút mệt đến thở không ra hơi, hai người lại không nói với nhau quá ba câu nhưng tâm trạng của cô lại vô cùng tốt. Nói đơn giản trong suốt mười hai năm. Khoảng thời gian ở bên Nghiêm Trạch này đối với cô rất bình an. Vô tình tạo cho cô ý muốn ý lại vào người đàn ông đó. Cho nên mới thuận tình cùng hần dạo chơi trong bể dục như vậy.

Chỉ là không biết lý do tại sao đám người Nghiêm gia lại trở nên cung kính khoa trương với cô như vậy, ba ngày nay đã xảy ra chuyện gì sao?

“Bối tiểu thư, xin thứ lỗi cho đám người không hiểu chuyện này.” Quản gia Sam từ bên ngoài lãnh đạm bước vào, dùng ánh mắt cảnh cáo tia đến đám người một câu phu nhân hai câu phu nhân kia khiến họ e ngại cúi đầu.

Tư Mạn thoáng chớp hiểu ra vấn đề. Trong thủ phủ này cô là người phụ nữ trẻ nhất, duy nhất lại có thể leo lên giường Nghiêm Trạch, phỏng chừng họ xem cô như nữ chủ tương lai, không sớm muộn ngồi bên cạnh Nghiêm Trạch.

Khóe môi Tư Mạn có chút co giật. Cô nào đâu có ý định đó.

“Hôm nay có việc gì quan trọng sao? Ngay cả Hắc Báo, Hắc Miêu cũng rời đi. Tà tiên sinh chẳng thấy đâu?”
Đã thấy Nghiêm Trạch từ sáng sớm đã buông cô rời đi, biết ngay là có chuyện quan trọng cần đến hẳn, chỉ là tất cả nhân vật chủ chốt đều rời đi lại không mang cô theo, trong lòng lại có chút bị xem nhẹ.

“Mỏ than phía Tây có chút vấn đề, nên đích thân chủ thượng ngự giá. Tà tiên sinh hôm qua đã cùng đại lão gia dự hội nghị ở Đông Nam Á, hiện tại đều vô cùng bận rộn.” Sam vừa rót nước cho Tư Mạn vừa từ tốn đáp. Ngay chính ông cũng không nhận ra, bản thân tự mình khai báo hành tung của Nghiêm gia cho cô gái này mà không chút dấu điểm, thể hiện rõ sự tin tưởng.

Tư Mạn à lên một tiếng rồi lại cầm cúi ăn, vốn dĩ người nhà họ Nghiêm mọi lúc đều bận rộn, không rảnh rỗi như cô, cho nên ngoài ăn ra, cô không biết làm gì cho bản thân bận hơn. Có thể lát nữa đi dạo một vòng cho khuây khỏa.

“Quản gia, có khách đến.” Cảnh vệ bên ngoài ôn tồn lên tiếng, khẽ cúi đầu chào Tư Mạn rồi nhẹ nhàng lướt đi.

Tư Mạn hơi nhướn mày, từ khi nào người trong phủ này kính cẩn với cô như vậy, không phải trước đây đều xem cô như tù nhân, mắt không buồn chớp theo dõi nhất cử nhất động của cô tránh cho cô đào tẩu sao?

Phán đoán trong đầu về chuyện động phòng của cô và Nghiêm Trạch cả thế giới này đều biết, trong lòng có chút xấu hổ, lại thấy đám người này khoa trương vị trí của cô, đành không nhiều lời đi ra ngoài dạo một chút, để Sam đi tiếp khách.

Đi một hồi mới thấy cả cái thủ phủ này đều quá câu nệ, vô luận là ai, gặp cô ở bất cứ đâu đều cung kính chào hỏi, bận tâm đến từng bước đi của cô, ai nấy nhìn thấy cô đều cười hàm ý khiến cho cô không khỏi xấu hổ. Lúc này mới nhận ra vài dấu hôn ửng đỏ trên cổ và tay còn lộ lộ ra. Cô mới biết là đám người kia đã nhìn thấy ân sủng mà Nghiêm Trạch dành cho cô, thế mới có chuyện cẩn trọng như vậy.

Chết tiệt.

Vội vã đi về tòa thành số một thay đồ, tránh cho chúng nhân có cơ hội cười cợt cô, lúc đi ngang phòng khách lại nghe giọng nói văng vẳng thanh âm không tử tế. Khẩu khí lại ngang ngược, bước chân cũng ngưng hẳn nán lại nghe:

“Tôi sớm đã hẹn trước, sao lại có chuyện hôm nay không thể gặp mặt. Số hàng kia của tôi có vấn đề, các người chịu trách nhiệm nổi không?”

“Ông chủ Đinh, quả thực bây giờ lão gia cùng chủ thượng đều không thể có mặt. Tuy rằng biết thế sự gấp gáp, nhưng Nghiêm gia có việc đột xuất, vẫn mong ông chủ Đinh ngày mai hẵng quay lại.” Giọng nói nhu hòa của Sam vang lên, bầy phần là nhịn nhục, có lẽ lúc này đã chịu không ít lời nói nặng nề.

“Không thể!!!” Giọng người kia kiên quyết: “Kho chứa hàng đều bị cháy, bây giờ toàn bộ xe hàng của Đinh gia đều nằm ngoài trời, khả năng hư hỏng tính từng giây, sao có thể chờ đến ngày mai giải quyết. Cho dù Nghiêm gia một tay che cả bầu trời, cũng không thể phá vỡ quy củ đập hỏng kiện hàng lần này!!!”

Tư Mạn nghe đến Đinh gia, ánh mắt thoáng trở nên nặng trĩu. Đinh gia ngày đó đã cùng Nghiêm gia lấy đi thị trường của Bối gia mà các gia tộc dành giết nhau mới có được. Bối thị là gia tộc mà đối với cô, bất cứ mối liên hệ nào đều có thể khiến ký ức ngày một rõ ràng.

“Ông chủ Đinh, kiện hàng quan trọng, nhưng Nghiêm gia tuyệt đối không có chuyện phá vỡ quy củ, sự việc hôm nay chủ thượng chắc chắn đã có giải pháp. Ngài không cần nóng vội như vậy.”

“Không cần nóng vội? Đã có giải pháp?” Ông chủ Đinh kia hừ lạnh: “Nếu vậy tại sao hơn một ngàn kiện hàng của tôi vẫn phải phơi ngoài biên giới không thể xuất khẩu? Không có kho bãi tử tế? Nói tóm lại trong vòng hai tiếng nữa hàng của tôi không được lưu kho hay xuất khẩu thì Nghiêm gia sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm!!!”

Về mặt Sam trở nên vô cùng tệ, xem chừng là không chịu được thái độ vô pháp vô thiên của Đinh gia vì kiện hàng mà không sợ hãi dám đòi nợ Nghiêm gia kia. Nhưng lại chỉ là một quản gia, thêm một lời cũng không được, bớt một lời e là không chịu nổi trách nhiệm nên đành câm nín chịu trận. Bây giờ dù có là Nghiêm Trạch hay Nghiêm Giác Siêu cũng không có khả năng gọi về. Kiện hàng này coi như tiêu tùng.

“Chỉ là cần một kho bãi thôi mà, có gì khó đâu.”

Đình Cẩn nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng lạnh lạnh từ phía cửa liếc ngược mắt nhìn. Ở đó xuất hiện một người phụ nữ với mái tóc đen dài, khuôn mặt thon gọn thanh mảnh, đôi mắt sáng rực, từng bước chân nhẹ nhàng bước về phía anh ta. Trong lòng không khỏi tò mò. Nghiêm gia từ khi nào lại xuất hiện phụ nữ trẻ tuổi?

“Cô là ai?”

Cô gái kia nhẹ cười, nụ cười phảng phất chút tự mãn. Quản gia Sam có chút ngạc nhiên nhìn cô, rồi không biết lý do gì lùi lại phía sau để cô ngồi xuống bàn tiếp khách, nhẹ nhàng châm trà cho Đình Cẩn nói:

“Tôi là người có thể bảo toàn kiện hàng cho Đình gia.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-tinh-chay-di-cho-thoat>